

A krónikák első könyve

1Krón. 1.

1 Ádám, Sét, Enós, 2 Kénán, Mahalalél, Jered, 3 Énók, Metúselah, Lámek, 4 Nóé, Sém, Hám és Jáfet. 5 Jáfet fiai voltak: Gómer, Mágóg, Mádaj, Jáván, Túbal, Mesek és Tírász. 6 Gómer fiai voltak: Askenaz, Rífat és Tógarmá. 7 Jáván fiai voltak: Elísá, Tarsísá, Kittím és Ródáním. 8 Hám fiai voltak: Kús, Micraim, Pút és Kánaán. 9 Kús fiai voltak: Szebá, Havílá, Szabtá, Ramá és Szabteká. Ramá fiai voltak: Sebá és Dedán. 10 Kús nemzette Nimródót. Ez kezdett hatalmaskodni a földön. 11 Micraim nemzette a lúdiakat, anámiakat, lehábiakat és naftúhiakat, 12 a patrósziakat és a kaszlúhiakat. Innen származtak a filiszteusok és a kaftóriak. 13 Kánaán nemzette elsőszülöttjét, Szidónt, azután Hétet, 14 meg a jebúszziakat, emóriakat, girgásiakat, 15 a hivvieket, arkiakat és színieket, 16 az arvádiakat, cemáriakat és hamátiakat. 17 Sém fiai voltak: Élám, Assúr, Arpaksad, Lúd, Arám, Úc, Húl, Geter és Mesek. 18 Arpaksad nemzette Selahot, és Selah nemzette Hébert. 19 Hébernek két fia született. Az egyiknek Peleg volt a neve, mert az ő idejében váltak szét a OK2Joktán nemzette Almódádót, Selefet, Hacarmávetot és Jerahot, 20 Joktán nemzette Almódádót, Selefet, Hacarmávetot és Jerahot, 21 Hadórámot, Úzált és Diklát, 22 Ébált, Abimáélt és Sebát, 23 Ófirt, Havílát és Jóbábot. Ezek mind Joktán fiai voltak. 24 Sém, Arpaksad, Selah, 25 Héber, Peleg, Reú, 26 Szerúg, Náhór, Táré, 27 Abrám, azaz Ábrahám. 28 Ábrahám fiai Izsák és Izmael voltak.

29 Ezek a leszarmazottaik: Izmael elsőszülöttje Nebájót, azután Kédár, Abdeél és Mibszám, 30 Mismá, Dúmá, Masszá, Hadad és Témá, 31 Jetúr, Náfis és Kédma. Ezek voltak Izmael fiai. - 32 Ketúrának, Ábrahám másodrangú feleségének a fiai ezek voltak: ő szülte Zimránt, Joksánt, Medánt, Midjánt, Jisbákot és Súahot. Joksán fiai voltak Sebá és Dedán. 33 Midján fiai voltak: Éfá, Éfer, Hanók, Abídá és Eldáá. Ezek mind Ketúrá fiai voltak. 34 Ábrahám nemzette Izsákot. Izsák fiai Ézsau és Izráel voltak. 35 Ézsau fiai voltak: Elifáz, Reúél, Jeús, Jalám és Kórah. 36 Elifáz fiai voltak: Témán, Ómár, Cefí, Gatám, Kenaz, Timná és Amálék. 37 Reúél fiai voltak: Nahat, Zerah, Sammá és Mizzá. 38 Széír fiai voltak: Lótán és Sóbál, Cibón, Aná, Dísón, Écer és Dísán. 39 Lótán fiai voltak: Hóri és Hómám, Lótán nővére volt Timná. 40 Sóbál fiai voltak: Alján, Mánahat, Ébál, Sefí és Ónám. Cibón fiai voltak: Ajjá és Aná. 41 Aná fia volt Dísón, Dísón fiai voltak: Hamrán, Esbán, Jitrán és Kerán. 42 Écer fiai voltak: Bilhán, Zaaván és Jaakán. Dísón fia volt Úc és Arán is.

43 Ezek a királyok uralkodtak Edómban, mielőtt Izráel fiainak királyuk lett volna: Bela, Beór fia, városának a neve Dinhábá volt. 44 Bela halála után a bocrai Jóbáb, Zerah fia lett a király. 45 Jóbáb halála után a Témán földjéről való Húsám lett a király. 46 Húsám halála után Hadad, Bedad fia lett a király, aki megverte a midjániakat Móáb mezején. Városának a neve Avít volt. 47 Hadad halála után a maszrékai Szamlá lett a király. 48 Szamlá halála után a rehóbót-hannáhári Saul lett a király. 49 Saul halála után Baal-Hánán, Akbór fia lett a király. 50 Baal-Hánán halála után Hadad lett a király. Városának a neve Pái volt, feleségének a neve pedig Mehétabél, aki Mézáháb leányának, Matrédnak a leánya volt. 51 Hadad halála után ezek lettek Edóm nemzetségfői: Timmá nemzetségfő, Aljá nemzetségfő, Jetét nemzetségfő, 52 Oholíbámá nemzetségfő, Élá nemzetségfő, Pínón nemzetségfő, 53 Kenaz nemzetségfő, Témán nemzetségfő, Mibcár nemzetségfő, 54 Magdiél nemzetségfő és Íram nemzetségfő. Ezek voltak Edóm nemzetségfői.

1Krón. 2.

1 Ezek voltak Izráel fiai: Rúben, Simeon, Lévi és Júda, Issakár és Zebulon, 2 Dán, József és Benjámin, Naftáli, Gád és Ásér. 3 Júda fiai voltak Ér, Ónán és Sélá. Ez a három született neki a kánaáni Batsúától. De Ért, Júda elsőszülött fiát gonosznak látta az ÚR, és ezért megölte. 4 A menyje, Támár szülte neki Pérecet és Zerahot. Júdának összesen öt fia volt. 5 Pérec fiai Hecrón és Hámul voltak. 6 Zerah fiai voltak: Zimri, Étán, Hémán, Kalkól és Dára, összesen öten. 7 Karmi fia Ákán volt, aki szerencsétlenséget hozott Izráelre, mivel lopott a kiirtandó dolgokból. 8 Étán fia Azarjá volt. 9 Hecrónnak ezek a fiai születtek: Jerahmeél, Rám és Kelúbaj. 10 Rám Amminádábot nemzette, Amminádáb nemzette Nahsont, Júda fiainak a főemberét. 11 Nahsón nemzette Szalmát, Szalmá pedig nemzette Boázt. 12 Boáz nemzette Óbédot, Óbéd nemzette Isait, 13 Isai nemzette elsőszülöttjeként Eliábot, másodikként Abinádábot, harmadikként Simát, 14 negyedikként Netanélt, ötödikként Raddajt, 15 hatodikként Ócemet, hetediként Dávidot, 16 és nővéreiket, Cerúját és Abigailt. Cerújának három fia volt: Absaj, Jóáb és Aszáél. 17 Abigail szülte Amászá, Amászának az apja pedig az izmaeli Jeter volt.

18 Kálébnak, Hecrón fiának a feleségétől Azúbától és Jerióttól ezek a fiai születtek: Jéser, Sóbáb és Ardón. 19 Azúbá halála után Káléb elvette Efrátot, aki Húrt szülte neki. 20 Húr nemzette Úrit, Uri nemzette Becalélt. 21 Azután bement Hecrón hatvanéves korában Mákírnak, Gileád apjának a leányához, feleségül vette, és ő szülte neki Szegúbot. 22 Szegúb nemzette Jáírt, akinek huszonhárom városa volt Gileád földjén. 23 De Gesúr és Arám elvette Jáír sátorfalvait, Kenátot és falvait, hatvan várost. Ezek mind Gileád apjának, Mákírnak a fiaié voltak. 24 Hecrón halála után Káléb Efratába ment. Hecrón felesége volt Abijjá is. Ő szülte neki Ashúrt, Tekóa atyját. 25 Jerahmeélnek, Hecrón elsőszülöttjének a fiai voltak: Rám volt az elsőszülött, továbbá Búná, Óren, Ócem, és Ahijjá. 26 Jerahmeélnek egy másik felesége is volt, név szerint Atará. Ő volt Ónám anyja. 27 Rámnak, Jerahmeél elsőszülöttjének a fiai voltak: Maac, Jámin és Éker. 28 Ónám fiai voltak Sammaj és Jádá. Sammaj fiai voltak Nádáb és Abisúr. 29 Abisúr feleségének a neve Abihail volt. Ő szülte neki Ahbánt és Mólidot. 30 Nádáb fiai voltak Szeled és Appaim. Szeled gyermektelenül halt meg. 31 Appaim fia Jisi, Jisi fia Sésán, Sésán fia pedig Ahlaj volt. 32 Jádának, Sammaj testvérének a fiai voltak Jeter és Jónátán. Jeter gyermektelenül halt meg. 33 Jónátán fiai voltak Pelet és Zázá. Ezek Jerahmeél fiai voltak. 34 Sésánnak nem voltak fiai, csak leányai. De volt Sésánnak egy Jarhá nevű egyiptomi szolgája. 35 Sésán ennek a szolgának, Jarhának adta feleségül a leányát, aki Attajt szülte neki. 36 Attaj nemzette Nátánt, és Nátán nemzette Zábádót. 37 Zábád nemzette Eflált, és Eflál nemzette Óbédot. 38 Óbéd nemzette Jéhút, és Jéhú nemzette Azarját. 39 Azarjá nemzette Helecet, és Helec nemzette Elászá. 40 Elászá nemzette Sziszmajt, és Sziszmaj nemzette Sallúmot. 41 Sallúm nemzette Jekamját, és Jekamjá nemzette Elisámát. 42 Kálébnak, Jerahmeél testvérének a fiai voltak: Mésá volt az elsőszülöttje, aki Zífnak volt az atyja; továbbá Marésának, Hebrón atyjának a fiai. 43 Hebrón fiai voltak: Kórah, Tappúah, Rekem és Sema. 44 Sema nemzette Rahamot, Jorkoám apját. Rekem nemzette Sammajt. 45 Sammaj fia Máón volt. Máón volt Bétcúr atyja. 46 Éfá, Káléb másodrangú felesége szülte Háránt, Mócát és Gázézt, és Hárán nemzette Gázézt. 47 Johdaj fiai voltak: Regem, Jótám és Gésán, Pelet, Éfá és Sáaf. 48 Káléb másodrangú felesége, Maaká szülte Sebert és Tirhanát. 49 Ő szülte még Sáafot, Madmanná atyját, Sevát, Makbéna atyját és Gibeá atyját. Káléb leánya Akszá volt. 50 Ezek voltak Káléb fiai: Ben-Húr, Efratá elsőszülöttje, Sóbál, Kirjat-Jeárim atyja, 51 Szalmá, Betlehem atyja, Háréf, Bét-Gádér atyja. 52 Sóbálnak, Kirjat-Jeárim atyjának a fiai voltak: a hací-hamme nuhóti Háróe, 53 továbbá Kirjat-Jeárim nemzetségei, a jitriek, a pútiak, a sumátiak és a misráiak. Ezekről származtak a coráiak és az estáuliak. 54 Szalmá fiai voltak: Betlehem és a netófaiak, Atrót, Bét-Jóáb, a hací-hammánahtiak és a córiak. 55 A Jabécban lakó

írastudók nemzetségei voltak a tirátiak, a simátiak és a szúkátiak. Ezek voltak a kéniek, akik Hammattól, Bét-Rékáb apjától származtak.

1Krón. 3.

1 Ezek voltak Dávid fiai, akik Hebrónban születtek: Amnón volt az elsőszülött, a jezréeli Ahinóamtól; Dániel a második, a karmeli Abigailtól; 2 Absolon a harmadik, Maaká fia, aki Talmajnak, Gesúr királyának a leánya volt; Adónijjá a negyedik, Haggít fia; 3 Sefatjá az ötödik, Abitáltól; Jitreám a hatodik, Eglá nevű feleségétől. 4 Hatan születtek Hebrónban, ahol hét esztendeig és hat hónapig uralkodott. Jeruzsálemben pedig harminchárom esztendeig uralkodott. 5 Jeruzsálemben ez a négy született Batsúától, Ammiél leányától: Simá, Sóbáb, Nátán és Salamon. 6 Rajtuk kívül ez a kilenc: Jibhár, Elisámá és Elifelet, 7 Nógah, Nefeg és Jáfia, 8 továbbá Elisámá, Eljádá és Elifelet. 9 Ezek mind Dávid fiai voltak, másodrangú feleségeinek a fiain és a nővérükön, Támáron kívül. 10 Salamon fia volt Roboám, ennek a fia Abijjá, ennek a fia Ászá, ennek a fia Jósáfát; 11 ennek a fia Jórám, ennek a fia Ahazjá, ennek a fia Jóás, 12 ennek a fia Amacjá, ennek a fia Azarjá, ennek a fia Jótám; 13 ennek a fia Áház, ennek a fia Ezékiás, ennek a fia Manassé, 14 ennek a fia Ámón, ennek a fia Jósiás. 15 Jósiás fiai ezek voltak: Jóhanán volt az elsőszülött, Jójákim a második, Cidkijjá a harmadik, Sallúm a negyedik. 16 Jójákim fia volt Jekonjá és Cidkijjá. 17 Jekonjá fia volt Asszír, ennek a fia Sealtiél, 18 és Malkirám, Pedájá, Senaccar, Jekamjá, Hósámá és Nedabjá. 19 Pedájá fia volt Zerubbábel és Simei. Zerubbábel fiai voltak Mesullám és Hananjá, és a nővérük volt Selómít. 20 Rajtuk kívül ez az öt: Hasubá, Óhel, Berekjá, Haszadjá és Júsab-Heszed. 21 Hananjá fia volt Pelatjá és Jesajá, az ő fia volt Refájá, Arnán, Óbadjá és Sekanjá is. 22 Sekanjá utódai hatan voltak: Semajá és Semajá fiai: Hattús, Jigál, Bária, Nearjá és Sáfát. 23 Nearjának három fia volt: Eljóénaj, Ezékiás és Azrikám. 24 Eljóénajnak hét fia volt: Hódavjáhú, Eljásíb, Pelájá, Akkúb, Jóhanán, Delájá és Anáni.

1Krn. 4.

1 Júda fiai voltak Pérec, Hecrón, Karmi, Húr és Sóbál. 2 Sóbál fia, Reájá nemzette Jahatot, Jahat nemzette Ahúmajt és Lahadot. Ezek a córiak nemzetségei. 3 Ezeknek volt Étám az apja: Jizreel, Jismá és Jidbás. Nővérük neve Haclelpóni volt. 4 Penuél Gedór apja, Ezer pedig Húsá apja volt. Ezek Húrnak, Efráta elsőszülöttjének, Betlehem apjának a fiai. 5 Ashúrnak, Tekóa atyjának két felesége volt: Helá és Naará. 6 Naará szülte Ahuzzámot, Héfert, Témenit és az ahastáriakat. Ezek voltak Naará fiai. 7 Helá fiai voltak: Ceret, Jecóhar és Etnán. 8 Kóc nemzette Ánúbot, Haccóbébát és Aharhélnek, Hárúm fiának a nemzetségeit. 9 Jabéc tekintélyesebb volt testvéreinél. Anyja nevezte el Jabécnek, mert ezt mondta: Bizony fájdalommal szültem őt! 10 Jabéc segítségül hívta Izráel Istenét, és ezt mondta: Bárcsak nagyon megáldanál engem, és kiszélesítenéd határomat, velem lennél, és megoltalmaznál a bajtól, hogy ne érjen fájdalom! És megadta neki Isten, amit kért. 11 Kelúb, Súhá testvére nemzette Mehírt. Ő Estón apja. 12 Estón nemzette Bét-Ráfát, Pászéahot és Tehinnát, Ír-Náhás atyját. Ezek a rékaiak. 13 Kenaz fiai Otniél és Szerájá voltak. Otniél fia Hatat volt. 14 Meónótaj nemzette Ofrát, Szerájá nemzette Jóábot, a Gé-Harásim-beliek atyját, akik mesteremberek voltak. 15 Kálébnak, Jefunne fiának a fiai voltak: Írú, Élá és Naam. Élá fia volt Kenaz. 16 Jehallelél fiai voltak: Zif, Zifá, Tirjá és Aszarél. 17 Ezrá fiai voltak: Jeter, Mered, Éfer és Jálón. Ennek a felesége lett terhes Mirjással, majd Sammajjal és Jisbáhhá, Estemóá atyjával. 18 Ennek a felesége, Jehudijjá szülte Jeredet, Gedór atyját, Hebert, Szókó atyját és Jekútiélt, Zánóah atyját. Mindezek Bitjának, a fáraó leányának az utódai, akit még Mered vett feleségül. 19 Hódijjá feleségének, Naham nővérének a fiai voltak: a geremi Keilá atya és a maakái Estemóá. 20 Simon fiai voltak: Amnón, Rinná, Benhánán és Tilón. Jisi fia volt Zóhét és Benzóhét. 21 Júda fiának, Sélának a fiai voltak: Ér, Léká atya, Laddá, Marésá atya és a takácsok házának a nemzetségei Bét-Asbéában; 22 azután Jókim, meg a kőzébáiak, Jóás és Száraf, akik Móábból házasodtak, de visszatértek Lehembe. Régi dolgok ezek! 23 Ezek voltak a fazekasok, Netáim és Gedérá lakói, akik a király mellett, az ő szolgálatában laktak ott. 24 Simeon fiai voltak: Nemuél, Jámin, Járib, Zerah és Saul. 25 Ennek a fia Sallum, ennek a fia Mibszám, ennek a fia Mismá volt. 26 Mismá utódai: az ő fia volt Hammuél, ennek a fia Zakkúr, ennek a fia Simeit. 27 Simeinek tizenhat fia és hat leánya volt, de testvéreinek nem sok fia volt, és egész nemzetségük nem volt olyan népes, mint Júda fiaié. 28 Ezek Beérsebában, Móládában és Hacar-Súálban laktak, 29 továbbá Bilhában, Ecemben és Tóládban, 30 Betuélban, Hormában és Ciklágban, 31 Bét-Markábótban, Hacar-Szúszimban, Bét-Biriben és Saaraimban. Ezek voltak a városaik mindaddig, amíg Dávid uralkodni nem kezdett. 32 Településeik voltak: Étám és Ain, Rimmón, Tóken és Ásán; ez az öt város, 33 és mindazok a települések, amelyek ezek körül a városok körül voltak Baalig. Ezek voltak a lakóhelyeik, és volt nekik származási jegyzékük is. 34 Mesóbáb, Jamlék és Jósá, Amacjá fia, 35 Jóél és Jéhú, Jósibjá fia, aki Szerájá fia, aki Asziél fia volt, 36 Eljóénaj, Jaakóbá, Jesóhájá, Aszájá, Adiél, Jeszímiél, Benájá 37 és Zizá, Sifi fia, aki Allón fia, aki Jedájá fia, aki Simrí fia, aki Semájá fia volt: 38 ezek a név szerint említettek nemzetségfők voltak, akiknek a családjai igen elszaporodtak. 39 Ezért elmentek Gedór felé, a völgy keleti részéig, hogy ott keressenek nyájaiknak legelőt. 40 Találtak is kövér és jó legelőt. Az a föld pedig tágas, nyugalmas és csendes volt. Azelőtt hámiak laktak ott, 41 de Ezékiásnak, Júda királyának az idejében eljöttek ezek a név szerint följegyzettek, szétverték azoknak a sátrait, és kiirtották a meúniakat, akiket ott találtak. Így van ez ma is. A helyükre telepedtek, mert ott találtak nyájaiknak legelőt. 42 És közülük, Simeon fiai közül ötszáz ember elment a Széír-hegységbe, Jisí fiainak, Pelatjának, Nearjának, Refájának és Uzzíélnek a vezetésével. 43 Levágták Amalék menekültjeinek a maradékát, és ott laktak a mai napig is.

1Krn. 5.

1 Rúbennek, Izráel elsőszülöttjének a fiai. Ő volt az elsőszülött, de mivel bemocskolta apja ágyát, elsőszülöttségi joga Izráel fiának, Józsefnek a fiára szállt. Mégsem írták be elsőszülöttségét a származási jegyzékbe, 2 mert Júda hatalmasabb volt testvéreinél, és fejedelem is származott belőle, bár az elsőszülöttségi jog Józsefé volt. 3 Rúbennek, Izráel elsőszülöttjének a fiai voltak: Hanók, Pallú, Hecrón és Karmí. 4 Jóél utódai: az ő fia volt Semajá, ennek a fia Góg, ennek a fia Simej, 5 ennek a fia Míká, ennek a fia Reájá, ennek a fia Baal, 6 ennek a fia Beérá, akit fogságba vitt Tiglat-Pileszer asszír király. Ő volt a rúbeniek fejedelme. 7 Ezek voltak a testvérei nemzetségük szerint, akiket származásuk szerint jegyzékbe vettek: Jeiél nemzetségfő és Zekarjáhú, 8 meg Bela, Ázáz fia, aki Sema fia, aki Jóél fia volt. Lakóhelye Aróérban volt egészen Nebóig és Baal-Meónig, 9 napkelet felé pedig az Eufrátesz folyamig terjedő pusztá széléig terjeszkedett, mert elszaporodott a jószáguk Gileád földjén. 10 Saul idejében háborút indítottak a hagriak ellen, akik a hatalmuk alá kerültek, és azután azoknak a sátraiban laktak Gileád egész napkeleti vidékén.

11 Gád fiai velük szemben laktak Básán földjén Szalkáig. 12 Jóél volt a nemzetségfő, Sáfám a helyettese; Janaj és Sáfát is Básánban lakott. 13 Testvéreik családonként ezek voltak: Míkáél, Mesullám, Seba, Jóráj, Jakán, Zía és Héber, összesen heten. 14 Ezek Abihail fiai, aki Húri fia, aki Járóah fia, aki Gileád fia, aki Míkáél fia, aki Jesísa fia, aki Jahdó fia, aki Búz fia volt. 15 Ahi, Gúni fiának, Abdiélnak a fia volt a család nemzetségfője. 16 Gileádban, Básánban és az ott levő falvakban laktak, továbbá Sárón minden legelőjén, ameddig azok terjedtek. 17 Mindezeket felvették a származási jegyzékbe Jótámnak, Júda királyának és Jeroboámnak, Izráel királyának az idejében. 18 Rúben fiai és a gádiak közül, meg a Manassé törzs egyik feléből való vitézek karddal és pajzzsal fölszerelt emberek, és íjászok, képzett harcosok, negyvennégyezer-hétszázhatvan hadköteles, 19 háborút indítottak a hagriak ellen, Jetúr, Náfis és Nódáb ellen. 20 Segítséget kaptak velük szemben, és hatalmukba kerültek a hagriak és mindazok, akik velük tartottak, mert az Istenhez kiáltottak segítségért harc közben, ő pedig meghallgatta kérésüket, mert bíztak benne. 21 Jóságukat is elhajtották: ötvenezer tevét, kétszázötvenezer juhot, kétezer szamarat és százezer élő embert. 22 Sokan estek el halálra sebzetten, mert az Istentől volt ez a harc. Az ő helyükön laktak a fogságig. 23 Manassé törzsének egyik fele azon a földön telepedett le, amely Básántól Baal-Hermónig, Szenírig és a Hermón-hegységig terjed. Ezek igen megsokasodtak. 24 Családjaik nemzetségfői ezek voltak: Éfer, Jisi, Eliél, Azriél, Jirmejá, Hódavjá és Jahdiél, vitéz férfiak, híres emberek, családjaik nemzetségfői. 25 De hűtlenné váltak őseik Istenéhez, mert az ország népeinek az isteneivel paráználkodtak, amely népeket Isten kipusztított előlük. 26 Ezért arra indította Izráel Istene Púl asszír királynak és Tiglat-Pileszer asszír királynak a lelkét, hogy fogságba vigye a rúbenieket, a gádiakat és Manassé törzse felét. Elvitte őket Halahba és a Hábór mellé, Hárába és Gózán folyója mellé. Ott vannak ma is.

27 Lévi fiai Gérsón, Kehát és Merári voltak. 28 Kehát fiai voltak: Amrám, Jichár, Hebrón és Uzziél. 29 Amrám gyermekei: Áron, Mózes és Mirjám; Áron fiai pedig Nádáb, Abihú, Eleázár és Ítámár voltak. 30 Eleázár nemzette Fineást, Fineás nemzette Abisúát, 31 Abisúa nemzette Bukkit, Bukki nemzette Uzzi, 32 Uzzi nemzette Zerahját, Zerahjá nemzette Merájót, 33 Merájót nemzette Amarját, Amarjá nemzette Ahitúbot, 34 Ahitúb nemzette Cádókot, Cádók nemzette Ahimaacot, 35 Ahimaac nemzette Azarját, Azarjá nemzette Jóhánánt, 36 Jóhánán nemzette Azarját; ő már abban a templomban végezte a papi szolgálatot, amelyet Salamon épített Jeruzsálemben. 37 Azarjá nemzette Amarját, Amarjá nemzette Ahitúbot, 38 Ahitúb nemzette Cádókot, Cádók nemzette Sallumot, 39 Sallum nemzette Hilkiját, Hilkijá nemzette Azarját, 40 Azarjá nemzette Szeráját, Szerájá

nemzette Jehócadákat. 41 Amikor az ÚR Júdát és Jeruzsálemet fogságba vitette Nebukadneccar által, Jehócadák is velük ment.

1Krón. 6.

1 Lévi fiai Gérsón, Kehát és Merári voltak. 2 Név szerint ezek voltak Gérsón fiai: Libni és Simei. 3 Kehát fiai voltak: Amrám, Jichár, Hebrón és Uzziél. 4 Merári fiai Mahli és Musi voltak. Ezek Lévi nemzetségei családjaik szerint. 5 Gérsón fia Libni, ennek a fia Jahat, ennek a fia Zimmá, 6 ennek a fia Jóáh, ennek a fia Iddó, ennek a fia Zerah és ennek a fia Jeotraj. 7 Kehát utódai voltak: az ő fia Amminádáb, ennek a fia Kórah, ennek a fia Asszír, 8 ennek a fia Elkáná, ennek a fia Ebjászáf, ennek a fia pedig Asszír. 9 Ennek a fia Tahat, ennek a fia Úriél, ennek a fia Uzzijjá és ennek a fia Saul. 10 Elkáná fiai Amászaj és Ahimót voltak. 11 Ennek a fia Elkáná, ennek a fia Cófaj, ennek a fia Nahat, 12 ennek a fia Eliáb, ennek a fia Jeróhám, ennek a fia Elkáná. 13 Sámuel fiai: Jóél volt az elsőszülött, Abijjá a második. 14 Merári utódai voltak: Mahli, ennek a fia Libni, ennek a fia Simei, ennek a fia Uzzá, 15 ennek a fia Simá, ennek a fia Haggijjá, és ennek a fia Aszjáa. 16 Ezeket állította be Dávid az ÚR házába az éneklés vezetésére, miután a ládát ott elhelyezte, 17 hogy végezzék az éneklés szolgálatát a kijelentés sátrának a hajléka előtt, amíg Salamon föl nem építette az ÚR házát Jeruzsálemben; szolgálatban álltak rendtartásuk szerint. 18 Ezek álltak szolgálatban fiaikkal együtt: a kehátiak fiai közül Hémán, az énekes, aki Jóél fia, aki Sámuel fia, 19 aki Elkáná fia, aki Jeróhám fia, aki Eliél fia, aki Tóah fia, 20 aki Cúf fia, aki Elkáná fia, aki Mahat fia, aki Amászaj fia, 21 aki Elkáná fia, aki Jóél fia, aki Azarjá fia, aki Cefanjá fia, 22 aki Tahat fia, aki Asszír fia, aki Ebjászáf fia, aki Kórah fia, 23 aki Jichár fia, aki Kehát fia, aki Lévi fia, aki pedig Izráel fia volt. 24 Testvére, Ászáf állt a jobbján. Ászáf Berekjáhú fia volt, aki Simá fia, 25 aki Míkáél fia, aki Baaszéja fia, aki Malkijjá fia, 26 aki Etni fia, aki Zerah fia, aki Adájá fia, 27 aki Étán fia, aki Zimmá fia, aki Simei fia, 28 aki Jahat fia, aki Gérsón fia, aki Lévi fia volt. 29 Testvéreik, Merári fiai, bal felől voltak: Étán, Kísi fia, aki Abdi fia, aki Mallúk fia, 30 aki Hasabjá fia, aki Amacjá fia, aki Hilkiijjá fia, 31 aki Amci fia, aki Báni fia, aki Semer fia, 32 aki Mahli fia, aki Músi fia, aki Merári fia, aki Lévi fia volt. 33 Testvéreik, a lévíták voltak az Isten háza hajlékánál mindenféle szolgálatra rendelve. 34 Áron és fiai viszont az áldozatokat mutatták be az égőáldozati oltáron és az illatáldozati oltáron, továbbá ők végezték a szentek szentjének minden teendőjét, és engesztelést szereztek Izráelnek, egészen úgy, ahogyan Mózes, az Isten szolgálója megparancsolta. 35 Áron utódai ezek voltak: Eleázár volt a fia, ennek a fia Fineás, ennek a fia Abisúa, 36 ennek a fia Bukki, ennek a fia Uzzi, ennek a fia Zerahjá, 37 ennek a fia Merájót, ennek a fia Amarjá, ennek a fia Ahitúb, 38 ennek a fia Cádók, és ennek a fia Ahimaac volt. 39 Ezek voltak a lakóhelyeik, a területükön levő sáttortáborok: Áron fiai közül a kehátiak nemzetségének, mivel a sorsolás révén nekik jutott, 40 odaadták a Júda földjén Hebrónt a körülötte levő legelőkkel együtt. 41 De a város mezejét és falvait Kálébnak, Jefunne fiának adták. 42 Áron fiainak adták a menedékvárosokat, Hebrónt, Libnát és legelőit, Jattírt és Estemóát és legelőit, 43 Hílézt és legelőit, Debírt és legelőit, 44 Ásánt és legelőit, Bétsemest és legelőit. 45 Benjámin törzséből pedig Gebát és legelőit, Álemetet és legelőit, Anátótot és legelőit. Nemzetségeiknek összesen tizenhárom városuk volt. 46 Kehát többi fiának, akik a törzs nemzetségéből még hátra voltak, tíz város jutott sorsolás útján Manassé törzsének a feléből. 47 Gérsón fiainak nemzetségeik szerint tizenhárom város jutott Issakár törzséből, Ásér törzséből, Naftáli törzséből és Manassé törzséből Básánban. 48 Merári fiainak nemzetségeik szerint tizenkét város jutott sorsolás útján Rúben törzséből, Gád törzséből és Zebulon törzséből. 49 Így adtak Izráel fiai a lévítáknak városokat és legelőket. 50 Sorsolással adták oda Júda fiai törzséből, Simeon fiai törzséből, és Benjámin fiai törzséből ezeket a név szerint megnevezett városokat. 51 A Kehát fiai nemzetségeiből valóknak, akiknek a határában levő városok Efraim törzséből valók voltak, 52 azoknak adták át a menedékvárosokat, Sikemet és legelőit az Efraim-hegyvidéken, Gézert és legelőit, 53 Jokmeámot és legelőit, Bét-Hórónt és legelőit, 54 Ajjálónt és legelőit, Gat-Rimmónt és

legelőit; 55 Manassé törzsének a feléből Ánért és legelőit, meg Bileámot és legelőit. Ezeket adták Kehát többi fia nemzetségének. 56 Gérsón fiainak adták Manassé fél törzsének a nemzetségeiből Básánban Gólánt és legelőit, Astárót és legelőit; 57 Issakár törzséből Kedest és legelőit, Dobratot és legelőit, 58 Rámót és legelőit, meg Ánémot és legelőit; 59 Ásér törzséből Másált és legelőit, Abdónt és legelőit, 60 Húkókot és legelőit, Rehóbot és legelőit; 61 Naftáli törzséből Galileában Kedest és legelőit, Hammónt és legelőit, Kirjátaimot és legelőit. 62 Merári többi fiának Zebulon törzséből Rimmónót és legelőit, Tábórt és legelőit; 63 a Jordánon túl, Jerikóval szemben, a Jordántól keletre eső részen Rúben törzséből a pusztában Becert és legelőit, Jahcát és legelőit, 64 Kedémótot és legelőit, Méfaatot és legelőit; 65 Gád törzséből Gileádban Rámót és legelőit, Mahanaimot és legelőit, 66 Hesbónt és legelőit, Jazért és legelőit.

1Krn. 7.

1 Issakárnak négy fia volt: Tólá, Púá, Jásúb és Simrón. 2 Tólá fiai voltak Uzzi, Refájá, Jeriél, Jahmaj, Jibszám és Sámuel. Tólá családfői nemzetségük kiváló vitézei voltak. Számuk Dávid idejében huszonkétezer-hatszáz volt. 3 Uzzi fia volt Jizrahjá. Jizrahjá fiai voltak: Míkáél, Óbadjá, Jóél és Jissijjá. Mind az öten főemberek voltak. 4 Hozzájuk tartoztak a családi származásuk szerint hadi szolgálatra rendelt csapatok: harminchatezer ember, mert sok feleségük és sok fiuk volt. 5 Testvéreik, Issakár egész nemzetsége, kiváló vitézek voltak, összesen nyolcvanhétezen, akiket beírtak a származási jegyzékbe. 6 Benjámin fiai hárman voltak: Bela, Beker és Jedíaél. 7 Bela fiai voltak: Ecbón, Uzzi, Uzziél, Jerimót és Íri, ez az öt családfő és kiváló vitéz. A származási jegyzékbe huszonkétezer-harmincnégyen voltak beírva. 8 Beker fiai voltak: Zemírá, Jóás, Eliezer, Eljóénaj, Omri, Jerémót, Abijjá, Anátót és Álemet. Mindezek Beker fiai voltak. 9 A származási jegyzékbe húszezer-kétszáz tőlük származó családfő és kiváló vitéz volt beírva. 10 Jedíaél fia Bilhán volt. Bilhán fiai voltak: Jeús, Benjámin, Éhúd, Kenaaná, Zétán, Tarsis és Ahisahar. 11 Mindezek Jedíaél fiai voltak, családfők és kiváló vitézek; a hadi szolgálatra alkalmas emberek tizenhétezer-kétszázan voltak. 12 Suppim és Huppim ír fiai voltak. Husim Ahér fia volt.

13 Naftáli fiai voltak: Jahaciél, Gúni, Jécer és Sallúm, Bilhá unokái. 14 Manassé fia volt Aszriél, akit arám másodrangú felesége szült. Ő szülte Mákírt, Gileád atyját is. 15 Mákír pedig feleségül vette Huppim és Suppim Maaká nevű hűgát. Egy másik fiának Celofhád volt a neve. Celofhádnak csak leányai lettek. 16 Maaká, Mákír felesége fiút szült, akit Peresnek nevezett el, öccsét pedig Seresnek. Ennek a fiai Úlám és Rekem voltak. 17 Úlám fia Bedán volt. Ezek Gileádnak, Mákír fiának, Manassé unokájának a fiai. 18 Nővére, Móleket szülte Ishódot, Abiezert és Mahlát. 19 Semídá fiai Ahján, Sekem, Likhi és Aniam voltak.

20 Efraim fia volt Sútelah, ennek a fia Bered, ennek a fia Tahat, ennek a fia Eládá, ennek a fia Tahat, 21 ennek a fia Zábád, ennek a fiai: Sútelah, Ézer és Elád. Ezeket megölték a gátiak, az ország bennszülöttjei, mert lementek, hogy elvegyék a jószágukat. 22 Apjuk, Efraim sokáig gyászolt, ezért elmentek hozzá a testvérei, hogy megvigasztalják. 23 Azután bement a feleségéhez, az pedig teherbe esett, és fiút szült, akit Beríanak neveztek el, mert ez akkor történt, amikor szerencsétlenség érte a házat. 24 Leánya pedig Seerá volt, aki Alsó- és Felső-Bét-Hórónt és Uzén-Seerát építette. 25 Fia Refah volt, ennek a fia Resef, ennek a fia Telah, ennek a fia Tahan, 26 ennek a fia Ladán, ennek a fia Ammihúd, ennek a fia Elisámá, 27 ennek a fia Nún, ennek a fia pedig Józsué volt. 28 Az ő birtokuk és lakóhelyük volt Bétel és falvai, keletre Naarán, nyugatra Gézer és falvai, Sikem és falvai, egészen Ajjáig és falvaiig. 29 Manassé fiainak a birtokában voltak Bétseán és falvai, Taanak és falvai, Megiddó és falvai, Dór és falvai. Ezekben laktak Izráel fiának, Józsefnek az utódai.

30 Ásér fiai voltak: Jimná, Jisvá, Jisvi, Bería és ezeknek a húga, Szerah. 31 Bería fiai voltak Heber és Malkiél, aki Birzávit apja volt. 32 Heber nemzette Jaflétot, Sómért, Hótámot, és ezeknek a hűgát, Súát. 33 Jaflét fiai voltak: Pászak, Bimhál és Asvát. Ezek Jaflét fiai. 34 Sómér fiai voltak: Ahi, Rohgá, Jehubbá és Arám. 35 Testvéreinek, Hélemnek a fiai voltak: Cófah, Jimná, Séles és Ámal. 36 Cófah fiai voltak: Szúah, Harnefer, Súál, Béri és Jimrá, 37 meg Becer, Hód, Sammá, Silsá, Jitrán és Beérá. 38 Jeter fiai voltak: Jefunne, Pispá és Ará. 39 Ullá fiai voltak: Árah, Hanniél és Ricjá. 40 Mindezek Ásér utódai, családfők, válogatott kiváló vitézek, a főemberek vezetői voltak. Amikor származási jegyzékbe vették őket a hadi szolgálatra, szám szerint huszonhatezen voltak.

1Krón. 8.

1 Benjámin nemzette elsőszülöttjeként Belát, másodikként Asbél, harmadikként Ahrahot, 2 negyedikként Nóhát, ötödikként pedig Ráfát. 3 Bela fiai voltak Addár, Géra és Abihúd, 4 Abisúa, Naamán és Ahóah, 5 Géra, Sefufán és Húrám. 6 Ezek voltak Éhúd fiai, Geba lakóinak a családfői, de áttelepítették őket Mánáhatba: 7 Naamán, Ahijjá és Géra. Ő telepítette át őket, és ő nemzette Uzzát meg Ahihúdot. 8 Saharaim Móáb mezején nemzett fiaikat, miután elbocsátotta feleségeit, Húsimot és Baarát; 9 Hódessel, a feleségével nemzette Jóbábot, Cibját, Mésát és Malkámot. 10 Jeúcot, Szokját és Mirmát. Ezek a fiai családfők voltak. 11 Húsimmal nemzette Abitúbot és Elpaalt. 12 Elpaal fiai Éber, Misám és Semed voltak. Ő építette Ónót, Lódot és falvait. 13 Bería és Sema, Ajjálón lakóinak a családfői kergették el Gát lakosait. 14 Ahjó, Sásák és Jerémót, 15 Zebadjá, Arád és Eder, 16 Míkáél, Jispá és Jóhá voltak Bería fiai. 17 Zebadjá, Mesullám, Hizki és Heber, 18 Jismeraj, Jizlía és Jóbáb voltak Elpaal fiai. 19 Jákim, Zikri és Zabdi, 20 Eliénaj, Cilletaj és Eliél, 21 Adájá, Berájá és Simrát voltak Simei fiai. 22 Jispán, Éber és Eliél, 23 Abdón, Zikri és Hánán, 24 Hananjá, Élám és Antótijjá, 25 Jifdejá és Penúél voltak Sásák fiai. 26 Samseraj, Seharjá és Ataljá, 27 Jaaresjá, Élijjá és Zikri voltak Jeróhám fiai. 28 Ezek a családfők, akik származásuk szerint főemberek voltak, Jeruzsálemben laktak. 29 Gibeónban lakott Jeiél, Gibeón atyja. Feleségének Maaká volt a neve. 30 Elsőszülött fia Abdón volt, azután Cúr, Kís, Baal és Nádáb, 31 Gedór, Ahjó és Zeker. 32 Miklót nemzette Simát. Testvéreik mellett ezek is Jeruzsálemben laktak, rokonságukkal együtt. 33 Nér nemzette Kíst, Kís nemzette Sault, Saul nemzette Jónátánt, Malkisúát Abinádábot és Esbaalt. 34 Jónátán fia Meribbaal volt, és Meribbaal nemzette Míkát. 35 Míká fiai Pítón, Melek, Taréa és Áház voltak. 36 Áház nemzette Jehóaddát, Jehóaddá nemzette Álemetet, Azmávetet és Zimrit, Zimri nemzette Mócát, 37 Mócá nemzette Binát. Ennek a fia volt Refájá, ennek a fia Elászá, és ennek a fia Ácél. 38 Ácélnek hat fia volt, név szerint ezek: Azrikám, Bókerú, Jismáél, Searjá, Óbadjá és Hánán. Mindezek Ácél fiai voltak. 39 Testvérének, Éseknek a fiai voltak: Úlám volt az elsőszülött, Jeús a második és Elifelet a harmadik. 40 Úlám fiai kiváló vitézek és íjászok voltak. Gyermekük és unokáik százötvenre szaporodtak. Mindezek Benjámin fiai voltak.

1Krón. 9.

1 Egész Izráelt származási jegyzékbe vették, és beírták őket Izráel királyainak a könyvébe. A júdaiakat fogságba vitték Babilóniába hűtlenségük miatt. 2 Az első lakosok, akik visszakerültek birtokukra és városaikba, izráéliek, papok, lévíták és templomszolgák voltak. 3 Jeruzsálemben Júda és Benjámín fiai, valamint Efraim és Manassé fiai közül valók laktak: 4 Útaj, Ammihúd fia, aki Omri fia, aki Imri fia, aki Báni fia, Perecnek, Júda fiának az utódai közül. 5 A silóiak közül Aszájá, az elsőszülött, és a fiai. 6 Zerah fiai közül Jeúél és rokonsága, hatszázkilencvenen. 7 Benjámín fiai közül való volt Szallú, Messullám fia, aki Hódavjá fia, aki Hasszenuá fia volt. 8 Továbbá Jibnejá, Jeróhám fia, Élá, Uzzi fia, aki Mikri fia volt, és Mesullám, Sefatjá fia, aki Reuél fia, aki Jibnijjá fia volt. 9 Rokonaik származásuk szerint kilencszázötvenhatan voltak. Mindezek a férfiak családfők voltak, ki-ki a maga családjában. 10 A papok közé tartozott Jedájá, Jehójárib és Jákin; 11 Azarjá, Hilkiijá fia, aki Mesullám fia, aki Cádók fia, aki Merájót fia, aki Ahitúbnak az Isten háza felügyelőjének a fia volt. 12 Továbbá Adájá, Jeróhám fia, aki Pashúr fia, aki Malkijjá fia volt, és Maszaj, Adiél fia, aki Jahzérá fia, aki Mesullám fia, aki Mesillémit fia, aki Immér fia volt. 13 Rokonságuk, a családfők ezerhétszázhatvanan voltak, kiváló emberek Isten háza szolgálatának a munkájában. 14 A lévíták közé tartozott Semajá, Hassúb fia, aki Azrikám fia, aki Hasabjá fia volt, Merári fiai közül. 15 Bakbakar, Heres és Gálál, továbbá Mattanjá, Míká fia, aki Zikri fia, aki Ászáf fia volt. 16 Azután Óbadjá, Semajá fia, aki Gálál fia, aki Jedútún fia volt; meg Berekjá, Ászá fia, aki Elkáná fia volt, és a netófiak falvaiban lakott. 17 Kapuőrök voltak: Sallúm, Akkúb, Talmón és Ahimán. Testvérük, Sallúm volt a fejük. 18 Helyük most is ott van a napkeletre néző királyi kapunál. Ők voltak a kapuőrök Lévi fiainak a táboraiban. 19 Sallúm pedig, Kóré fia, aki Ebjászáf fia, aki Kórah fia volt, testvéreivel együtt, akik a kórahiak családjából származtak, a szolgálat munkájában a sátor küszöbének az őrei voltak, mert már őseik is az ÚR tábora bejáratának az őrei voltak. 20 Fejedelmük egykor Fineás, Eleázár fia volt - az ÚR legyen vele! 21 Zekarjá, Meselemjá fia a kijelentés sátra bejáratának a kapuőre volt. 22 A küszöbök választott kapuőrei összesen kétszáztizenkettlen voltak. Őket falvaikban vették származási jegyzékbe, megbízatásukat már Dávid, sőt Sámuel, a látnok alapozta meg. 23 Ők és fiaik őrizték az ÚR házának, illetve a sáturnak a kapuit. 24 A négy égtáj irányában voltak örök: keletre, nyugatra, északra és délre. 25 A falvakban lakó atyjukfiainak időről időre hét napra be kellett vonulniuk hozzájuk. 26 Mert az állandó megbízatás a négy főkapuőré volt, akik lévíták voltak. Ők voltak az Isten háza kamráinak és kincseinek a felügyelői. 27 Az Isten háza körül töltötték az éjszakát, mivel rájuk volt bízva az őrködés, és ők nyitották ki minden reggel az ajtókat. 28 A közülük valókra voltak bízva az istentiszteleti fölszerelések. Ezeket megszámlálva kellett bevinniük és megszámlálva kellett kihozniuk. 29 A közülük valók tartották számon a fölszerelést, a szentély egész fölszerelését: a finomlisztet, a bort, az olajat, a tömjént és a fűszereket is. 30 De a papságból valók keverték a fűszerekből a kenetet. 31 A lévíták közül való Mattitjának, a kórahi Sallúm elsőszülöttjének a megbízatása volt a sütés munkájára felügyelni. 32 A kehátiak közül való testvéreikre volt bízva a kenyér sorba rakása, hogy azt szombatáról szombatra kirakják. 33 Az énekesek, a kamrákban tartózkodó lévíták családfői, fel voltak mentve minden egyéb alól, mert éjjel-nappal ez a feladat volt rájuk bízva. 34 A lévíták családfői voltak ezek, származásuk szerint főemberek, és Jeruzsálemben laktak. 35 Gibeónban lakott Jeiél, Gibeón atyja, feleségének Maaká volt a neve. 36 Elsőszülött fia Abdón volt, azután Cúr, Kís, Baal, Nér és Nádáb, 37 Gedór, Ahjó, Zekarjá és Miklót. 38 Miklót nemzette Simámot. Testvéreik mellett ezek is Jeruzsálemben laktak, rokonságukkal együtt. 39 Nér nemzette Kíst, Kís nemzette Saul, Saul nemzette Jónátánt, Malkisúát, Abinádábot és Esbaalt. 40 Jónátán fia Meribbaal volt, és Meribbaal nemzette Míkát. 41 Míká fiai Pítón, Melek, Taréa és Áház voltak. 42 Áház nemzette Jarát, Jará nemzette

Álemetet, Azmávetet és Zimrit, Zimri nemzette Mócát, 43 Mócá nemzette Binát, ennek a fia volt Refájá, ennek a fia Elászá, ennek a fia Ácél. 44 Ácélnek hat fia volt, név szerint ezek: Azrikám, Bókerú, Jismáél, Searjá, Óbadjá és Hánán. Ezek voltak Ácél fiai.

1Krón. 10.

1 A filiszteusok háborút viseltek Izráel ellen, és az izráeliek megfutamodtak a filiszteusok előtt. Hullottak a sebesültek a Gilbóá-hegyen. 2 A filiszteusok Saulnak és fiainak a nyomába szegődtek, és megölték a filiszteusok Jónátánt, Abinádábot és Malkisúát, Saul fiait. 3 Nagyon heves volt a küzdelem Saul körül, amikor rátaláltak az íjászok. Meg is sebesítették az íjászok, 4 ezért ezt mondta Saul a fegyverhordozójának: Húzd ki a kardod, és szúrj át vele, hogy ha ideérnek ezek a körülméletlenek, ne üzzenek gúnyt belőlem. De a fegyverhordozó nem akarta, mert nagyon félt. Ekkor fogta Saul a kardját, és beledőlt. 5 Amikor látta a fegyverhordozó, hogy meghalt Saul, ő is a kardjába dőlt, és meghalt. 6 Így halt meg Saul és három fia, és vele együtt egész háza népe is meghalt. 7 Amikor látták mindazok az izráeliek, akik a völgyben laktak, hogy azok megfutamodtak, és hogy Saul is meghalt fiaival együtt, elhagyták városaikat és elmenekültek. A filiszteusok pedig odajöttek, és letelepedtek azokban. 8 Másnap eljöttek a filiszteusok, hogy kifosszák az elesetteket. Megtalálták Sault és a fiait, amint ott feküdtek a Gilbóá-hegyen. 9 Kifosztották őt, magukkal vitték a fejét és a fegyvereit, és körülvitették a filiszteusok országában, hogy megvigyék az örömhírt bálványaiknak és a népnek. 10 Fegyverzetét isteneik házában helyezték el, koponyáját pedig Dágón templomában akasztották fel. 11 Amikor azonban meghallották a jábés-gileádiak, hogy mit tettek Saullal a filiszteusok, 12 elindultak a harcosaik, levették Saulnak és fiainak holttestét, és elvitték Jábésba. Ott temették el csontjaikat Jábésban egy tölgyfa alatt, és böjtöltek hét napig. 13 Így halt meg Saul a hűtlensége miatt, mert hűtlen lett az ÚRhoz, és nem fogadta meg az ÚR szavát. Sőt szellemet idéztetett, és azt kérdezte meg, 14 nem az URat kérdezte meg. Ezért ölette meg őt, a királyságot pedig Dávidra, Isai fiára ruházta.

1Krn. 11.

1 Ezután egész Izráel összegyűlt Dávidhoz Hebrónba, és ezt mondták: Nézd, mi a te csontod és húsdod vagyunk! 2 Azelőtt is, amikor még Saul volt a király, te vezetted harcba és te hoztad vissza Izráelt, és ezt mondta neked Istened, az ÚR: Te leszel népemnek, Izráelnek a pásztora, te leszel népemnek, Izráelnek a fejedelme. 3 Megjelentek tehát Izráel vénei a király előtt Hebrónban, és Dávid szövetséget kötött velük Hebrónban az ÚR színe előtt. Ők pedig fölkenték Dávidot Izráel királyává, ahogyan kijelentette Sámuel által az ÚR.

4 Ezután Dávid egész Izráellel együtt elment Jeruzsálem, azaz Jebúsz alá, ahol a jebúsziak voltak az ország őslakói. 5 Jebúsz lakói ezt mondták Dávidnak: Nem jössz be ide! Dávid azonban elfoglalta Sion sziklavárát, és ez lett Dávid városa. 6 Azt mondta Dávid: Aki elsőnek vág le egy jebúszit, az lesz a fővezér! Mivel elsőnek Jóáb, Cerújá fia jutott föl, ő lett a fővezér. 7 Azután letelepedett Dávid a sziklavárban, ezért nevezték el azt Dávid városának. 8 És Dávid kiépítette a várost körös-körül, Millót és környékét, Jóáb pedig a város többi részét állította helyre. 9 Dávid egyre jobban emelkedett, mert vele volt a Seregek URa.

10 Ezek voltak Dávid legkiválóbb vitézei, akik támogatták őt királyságában, és egész Izráellel együtt királlyá tették, az ÚR igéje szerint, melyet Izráelről mondott. 11 Ezek voltak szám szerint Dávid hősei: Jásobám, Hakmóni fia, egy főtiszt, aki úgy forgatta a lándzsáját, hogy egy ízben háromszáz embert döfött le. 12 Utána következett Eleázár, az ahóhi Dódó fia, egyike a három vitéznek. 13 Ő volt Dáviddal Efesz-Dammimban, ahova a filiszteusok harcra gyülekeztek. Volt ott egy árpával bevetett szántófield. Amikor a hadinép megfutamodott a filiszteusok előtt, 14 ők kiálltak annak a darab földnek a közepére, védték azt, és megverték a filiszteusokat. Így adott az ÚR nagy szabadulást. 15 Egyszer a harminc vezér közül hárman elmentek Dávidhoz, a kősziklára, Adullám barlangjába, a filiszteusok serege pedig a Refáim-völgyben táborozott. 16 Dávid akkor a sziklavárban volt, a filiszteusok előőrse pedig ugyanakkor Betlehemnél. 17 Dávid eltikkadt, és azt mondta: Ki hoz nekem ivóvizet a betlehemi kútból, amely a kapunál van? 18 Akkor ez a három ember áttört a filiszteusok táborán, és vizet merített a betlehemi kútból, amely a kapunál volt, elhozták és odavitték Dávidnak. De Dávid nem akarta meginni, hanem kiöntötte azt áldozatul az ÚRnak, 19 és ezt mondta: Isten mentsen meg attól, hogy ilyet tegyek! Igyam meg ezeknek a férfiaknak a véré, akik az életüket kockáztatták?! Mert az életüket tették kockára, amikor azt elhozták. Ezért nem akarta meginni. Ilyeneket vitt véghez ez a három vitéz 20 Abisaj, Jóáb testvére volt ennek a háromnak a vezetője. Ő úgy forgatta a lándzsáját, hogy háromszáz embert döfött le. Ő volt a leghíresebb a három közül. 21 A három közül a másik kettőnél tekintélyesebb volt, ezért lett a parancsnokuk, de a hárommal nem ért föl. 22 A Kabceélből való Benájá, Jójádá fia is kiváló ember volt, és nagy tetteket vitt véghez. Ő vágta le Móáb két bajnokát. Ő ment le egy verembe is, és megölt egy oroszlánt, amikor egyszer hó esett. 23 Ugyanő vágott le egy ötkönyöknyi magas egyiptomi embert is, bár az egyiptomi kezében akkora lándzsa volt, mint a szövőszék tartófája. Ő meg csak bottal ment rá, de kiragadta az egyiptomi kezéből a lándzsát, és a saját lándzsájával ölte meg. 24 Ilyeneket vitt véghez Benájá, Jójádá fia. Ő is nevezetes volt, mint az a három vitéz. 25 Tekintélyes volt a harminc között, de a hárommal nem ért föl. Dávid a testőrök vezetőjévé tette. 26 Kiváló vitézek voltak Aszáél, Jóáb testvére, Elhánán, a betlehemi Dódó fia, 27 a haróri Sammót, a pelóni Helec, 28 a tekóai Írá, Ikkés fia, az anatóti Abiezer, 29 a húsái Szibbekaj, az ahóhi Ílaj, 30 a netófai Mahraj, a netófai Héled, Baaná fia, 31 a benjámini Gibeából való Ítaj, Ríbjaj fia, a pirátóni Benájá, 32 a nahalé-gaasi Húraj, az arbai Abiél, 33 a baharúmi Azmávet, a saalbóni Eljabhá, 34 a gízóni Hásém fiai, a harári Jónátán, Ságé fia, Elifal, Úr fia, 35 a harári Ahiám, Szákár fia, Elifal, Úr fia, 36 a mekérai Héfer, a pelóni Ahijjá, 37 a karmeli Hecró,

Naaraj, Ezbaj fia, 38 Jól, Nátán testvére, Mibhár, Hagri fia, 39 az ammóni Celek, a béróti Nahraj, Jóábnak, Cerújá fiának a fegyverhordozója, 40 a jeteri Írá, a jeteri Gáréb, 41 a hettita Úriás, Zábád, Ahlaj fia, 42 Adiná, a rúbéni Sizá fia, a rúbéniak egyik főembere, és vele még harmincan; 43 Hánán, Maaká fia, és a mitni Jósáfát, 44 az asterái Uzzijjá, az aróeri Hótám fiai: Sámá és Jeiél, 45 Simri fia, Jediaél és testvére, a tíci Jóhá, 46 a mahavimi Eliél, Elnáam fiai: Jeribaj és Jósavjá, a móábi Jitmá, 47 Eliél, Óbéd és a mecóbájái Jaasziél.

1Krn. 12.

1 Ezek azok, akik Dávidhoz mentek Ciklagba akkor, amikor ki volt zárva Saulnak, Kís fiának a környezetéből. Ők is a hősök közé tartoztak, akik segítettek a harcban. 2 Íjjal voltak fölszerelve, jobb és bal kézzel egyaránt tudtak bánni parittyakövekkel és nyilakkal. Ezek Saul rokonságához tartoztak Benjáminból. 3 Vezérük Ahiezer volt és Jóás, a gibeai Semáá fiai, és Jeziél meg Pelet, Azmávet fiai, továbbá Beráká és az anatóti Jéhu, 4 a gibeóni Jismajá, a harminc hős egyike és e harminc vezetője. 5 Jirmejá, Jahaziél, Jóhánán és a gedérai Józábád. 6 Elúzaj, Jerimót, Bealjá, Semarjáhú és a hárfi Sefatjáhú, 7 Elkáná, Jissijáhú, Azarél, Jóezer és Jásobám, a kórahiak, 8 és a gedóri Jeróhám fiai: Jóélá és Zebadjá. 9 Gádiak is csatlakoztak Dávidhoz, amikor a sziklavárban a pusztában volt. Kiváló vitézek, hadi szolgálatban álló emberek, pajzzsal és dárdával fölszerelve; arcuk olyan volt, mint az oroszláné, és olyan gyorsak voltak, mint a zergék a hegyen. 10 Ézer volt az első, Óbadjá a második, Eliáb a harmadik, 11 Mismanná a negyedik, Jirmejá az ötödik, 12 Attaj a hatodik, Eliél a hetedik, 13 Jóhánán a nyolcadik, Elzábád a kilencedik, 14 Jirmejáhú a tizedik, Makbannaj a tizenegyedik. 15 Ezek a gádiak csapatparancsnokok voltak. A legkisebb is fölért százzal, a legnagyobb meg ezerrel. 16 Ezek keltek át a Jordánon az első hónapban, amikor színültig volt a medre, és megszalasztották a völgy egész lakosságát keletre és nyugatra. 17 Benjámiaiak és júdaiak is mentek Dávid sziklavárához. 18 Dávid azonban kivonult eléjük, és így kezdett beszélni hozzájuk: Ha békés szándékkal jöttetek hozzám, hogy segítségemre legyetek, szívesen leszek együtt veletek. De ha el akartok árulni ellenségeimnek, holott az én kezemhez nem tapad erőszak, látni fog és megbüntet atyáink Istene! 19 Ekkor Amászaj, a harmincak vezére, lélekkel eltelve így szólt: Tied vagyunk, Dávid, veled tartunk, Isai fia! Békesség, békesség neked! Békesség segítőidnek, mert megsegít téged Istened! Erre magához fogadta őket Dávid, és a csapatok vezéreivé tette őket. 20 Manassébeliek is pártoltak át Dávidhoz, amikor a filiszteusokkal együtt harcolni ment Saul ellen. De nem segítette őket, mert elküldték őt a filiszteusok városfejedelmei, miután tanácsot tartottak, és azt mondták: Visszapártol ez még urához, Saulhoz, és ez a fejünkbe fog kerülni! 21 Ciklag felé menetelt, amikor átpártoltak hozzá Manasséból Adnah, Józábád, Jediaél, Míkáél, Józábád, Elihú és Cilletaj, akik Manassé ezreinek a vezetői voltak. 22 Ezek segítettek Dávidot a csapatok vezetésében, mert mindnyájan kiváló vitézek voltak, és parancsnokok lettek a hadseregben. 23 Napról napra mentek ilyenek Dávidhoz, hogy segítsék, míg olyan naggyá nem lett tábora, mint Isten tábora. 24 Ennyi volt azoknak a harcra fölfegyverzett embereknek a száma, akik Dávidhoz mentek Hebrónba, hogy ráruházzák Saul királyságát az ÚR parancsa szerint: 25 Júda fiai, akik pajzsot és dárdát viseltek, hatezer-nyolcszázan voltak, fölfegyverkezve a harcra. 26 Simeon fiai közül való volt hétezer-száz háborúban kiváló vitéz. 27 A Lévi fiai közül valók négyezer-hatszázan voltak, 28 továbbá Jehójádá, az ároniak fejedelme háromezer-hétszáz emberrel, 29 és az ifjú Cádók, kiváló vitéz, atyja házanépével, huszonkét vezető emberrel. 30 Benjámin fiai közül való volt Saulnak háromezer atyjafia, mert akkor még a többségük megmaradt Saul házában a szolgálatában. 31 Efraim fiai közül való volt húszezer-nyolcszáz kiváló vitéz, akik családjuk nevezetes emberei voltak. 32 Manassé fél törzséből való volt tizennyolcezer ember, akiket név szerint jelöltek ki, hogy menjenek el és tegyék királlyá Dávidot. 33 Issakár fiai közül ott voltak, akik felismerték az alkalmas időt, és tudták, mit kell tennie Izraelnek: kétszáz főember és parancsnokságuk alatt egész rokonságuk. 34 Zebulonból egy akarattal fölsereglett ötvenezer hadköteles, teljes fegyverzettel fölszerelt sorkatona. 35 Naftáliból jött ezer vezető ember, és velük együtt harminchétezen pajzzsal és lándzsával; 36 a dániak közül huszonnyolcezer-hatszáz sorkatona; 37 Áséből negyvenezer hadköteles sorkatona, 38 a Jordánon túlról pedig, a rúbeniak és a gádiak közül és Manassé törzse másik feléből százhuszezer ember teljes

hadifegyverzetben. 39 Mindezek a harcosok csatasorba rendezve, tiszta szívvel érkeztek Hebrónba, hogy egész Izráel királyává tegyék Dávidot, sőt Izráel többi része is egy szívvel kész volt királlyá tenni Dávidot. 40 És ott maradtak Dáviddal három napig, ettek-ittak, mert atyjukfiai gondoskodtak róluk. 41 Sőt még a környékeliek is, el egészen Issakárig, Zebulonig és Naftáliig, bőven hoztak kenyeret szamarakon, tevéken, öszvéreken és marhákon, élelmet, lisztet, préselt fűgét és aszú szőlőt, bort és olajat, marhát és juhot, mert öröm volt Izráelben.

1Krón. 13.

1 Dávid tanácsot tartott az ezredesekkel, századosokkal, valamennyi vezérével, 2 majd ezt mondta Dávid Izráel egész gyülekezetének: Ha jónak tartjátok, és ha Istenünknek, az ÚRnak úgy tetszik, küldjünk üzenetet Izráel egész területén lakó többi atyánkfiaihoz, meg a papokhoz és a lévítákhoz, a legelőkkal ellátott városaikba, hogy gyűljenek ide hozzánk, 3 és hozzuk el magunkhoz Istenünk ládáját, mert Saul idejében nem töröttünk vele. 4 Erre azt mondta az egész gyülekezet, hogy így kell tenni, mert helyesnek látszott ez az egész nép előtt. 5 Összegyűjtötte azért Dávid egész Izráelt, az egyiptomi Sihórtól egészen a Hamátba vezető útig, hogy hozzák el Isten ládáját Kirjat-Jeárimból. 6 Felvonult tehát Dávid egész Izráellel együtt Baalába, azaz a Júdában levő Kirjat-Jeárimba, hogy elhozzák onnan a kerúbokon ülő ÚRistennek a ládáját, akinek a nevét segítségül hívják. 7 Az Isten ládáját egy új szekéren vitték el Abinádáb házából, és Uzzá meg Ahjó irányították a szekeret. 8 Dávid pedig és egész Izráel szent táncot járt Isten színe előtt teljes erővel, énekelve, citerák, lantok, dobok, cintányérok és harsonák kíséretében. 9 Amikor Kídón szérújéhez értek, Uzzá kinyújtotta a kezét, hogy megfogja a ládát, mert megbotlottak az ökrök, 10 ezért fellángolt az ÚR haragja Uzzá ellen, és lesújtott rá, mivel kinyújtotta kezét a láda felé, és meghalt az Isten színe előtt. 11 Dávid pedig megdöbbsent attól, hogy az ÚR összetörte Uzzát. Ezért nevezik azt a helyet Pereg-Uzzának mindmáig. 12 Akkor félni kezdett Dávid Istentől, és ezt gondolta: Hogy merjem magamhoz vinni az Isten ládáját? 13 Ezért Dávid nem magához vitette a ládát Dávid városába, hanem elvitette a gáti Óbéd-Edóm házába. 14 Három hónapig volt az Isten ládája Óbéd-Edóm családjánál az ő házában, és megáldotta az ÚR Óbéd-Edóm háza népét és mindenét.

1Krón. 14.

1 Hírám, Tírusz királya követeket küldött Dávidhoz, meg cédrusfákat, kőműveseket és ácsmestereket, hogy palotát építsenek neki. 2 És megértette Dávid, hogy az ÚR megerősítette a királyságát Izráelben, és hogy fölemelte királyságát népének, Izráelnek a javára.

3 Dávid még több feleséget vett Jeruzsálemben, és nemzett még Dávid fiakat és leányokat. 4 Ez a nevük azoknak, akik Jeruzsálemben születtek: Sammúa, Sóbáb, Nátán és Salamon, 5 Jibhár, Elisúa és Elpelet, 6 Nógah, Nefeg és Jáfía, 7 Elisámá, Beeljádá és Elifelet.

8 Amikor meghallották a filiszteusok, hogy Dávidot egész Izráel királyává kenték, felvonultak a filiszteusok mindnyájan, hogy megkeressék Dávidot. Meghallotta ezt Dávid, és kivonult ellenük. 9 A filiszteusok megérkeztek, és ellepték a Refáim-völgyet. 10 Ekkor megkérdezte Dávid az Istent: Fölvonuljak-e a filiszteusok ellen? Kezembe adod-e őket? Az ÚR ezt felelte neki: Vonulj föl, kezedbe adom őket! 11 Fölvonultak tehát Baal-Perácimba, és megverte ott őket Dávid. Akkor ezt mondta Dávid: Áttört az Isten az én ellenségeimen az én kezem által, mint a víz szokott a gáton! Ezért nevezték el azt a helyet Baal-Perácimnak. 12 A filiszteusok otthagyták isteneiket, Dávid pedig azt parancsolta, hogy égessék el azokat. 13 Később ismét ellepték a filiszteusok a völgyet. 14 Dávid újra megkérdezte az Istent, és az Isten azt felelte neki: Ne vonulj közvetlenül utánuk, hanem kerüld meg őket, és a szederfák irányából támadj rájuk. 15 És ha majd lépések neszét hallod a szederfák teteje felől, akkor vonulj ki a harcra, mert előtted megy az Isten, hogy megverje a filiszteusok táborát. 16 Dávid úgy tett, ahogyan az Isten megparancsolta neki, és vágta a filiszteusok seregét Gibeóntól Gézerig. 17 Dávidnak híre ment minden országban, és az ÚR rettegést keltett iránta valamennyi nép között.

1Krón. 15.

1 Dávid házakat épített magának városában, helyet jelölt ki az Isten lédájának, és sátor
vont följe. 2 Akkor mondta ezt Dávid: Nem szabad másnak hordoznia az Isten lédáját,
csak a lévítáknak, mert őket választotta ki az ÚR, hogy hordozzák, és állandóan
gondozzák az ÚR lédáját. 3 Összegyűjtötte azért Dávid Jeruzsálemben egész Izráelt,
hogy az ÚR lédáját arra a helyre vitesse, amelyet kijelölt számára. 4 Összegyűjtötte Dávid
Áron fiait és a lévítákat is: 5 Kehát fiainak a vezetőjét, Úriélt és százhusz atyjafiát, 6 Merári
fiainak a vezetőjét, Aszáját és kétszázhusz atyjafiát, 7 Gérsón fiainak a vezetőjét, Jóélt és
százharminc atyjafiát, 8 Elicáfán fiainak a vezetőjét, Semaját és kétszáz atyjafiát, 9
Hebrón fiainak a vezetőjét, Eliélt és nyolcvan atyjafiát, 10 Uzziél fiainak a vezetőjét,
Amminádábot és száztizenkét atyjafiát. 11 Ezután hívatta Dávid Cádók és Ebjátár
papokat, a lévíták közül pedig Úriélt, Aszáját, Jóélt, Semaját, Eliélt és Amminádábot, 12 és
ezt mondta nekik: Ti vagytok a lévíták családíi, szenteljétek meg magatokat atyátokíiaival
együtt, és vigyétek föl Izráel Istenének, az ÚRnak a lédáját arra a helyre, amelyet
kijelöltem számára. 13 Mivel az előző alkalommal nem voltatok jelen, ránk tört Istenünk,
az ÚR, mert nem megfelelő módon törekedtünk bánni vele. 14 Megszentelték azért
magukat a papok és a lévíták, hogy fölvigyék Izráel Istenének, az ÚRnak a lédáját. 15 És
a lévíták rudakkal a vállukra vették az Isten lédáját, ahogyan Mózes parancsolta az ÚR
beszéde szerint.

16 Dávid megparancsolta a lévíták vezetőinek, hogy állítsák föl atyjukíiait, az énekeseket
hangszerekkel, lantokkal, citerákkal és cintányérokkel, és zendítsenek hangos
örömeénekekre. 17 A lévíták föl is állították Hémánt, Jóél fiát, és testvérei közül Ászáfot,
Berekjáhú fiát, továbbá testvéreik, Merári fiai közül Étánt, Kúsájáhú fiát. 18 Velük együtt
másodrangú beosztásban testvéreiket, Zekarjáhút, Bént, Jaaziélt, Semirámót, Jehiélt,
Unnit, Eliábot, Benájáhút, Maaszéjáhút, Mattitjáhút, Elifléhút, Miknéjáhút, Óbéd-Edómot
és Jeiélt, mint öröket. 19 Az énekesek: Hémán, Ászáf és Étán a cintányérokat szólaltatták
meg. 20 Zekarjá, Aziél, Semirámót, Jehiél, Unni, Eliáb, Maaszéjáhú és Benájáhú a magas
hangú lantokat, 21 Mattitjáhú, Elifléhú, Miknéjáhú, Óbéd-Edóm, Jeiél és Azazjáhú a
mélyebb hangú citerákat kezelték. 22 Kenanjáhú volt a lévíták vezetője az éneklésben, ő
irányította az éneklést, mivel értett hozzá. 23 Berekjá és Elkáná örködtek a lédánál, 24
Sebanjáhú, Jósáfát, Netanél, Amászaj, Zekarjáhú, Benájáhú és Eliezer papok fújták a
harsonákat Isten lédája előtt, Óbéd-Edóm és Jeiél pedig örködtek a lédánál.

25 Dávid, Izráel vénei és az ezredparancsnokok elmentek, hogy elhozzák örvendezve az
ÚR szövetségíladáját Óbéd-Edóm házából. 26 Mivel Isten megsegítette a lévítákat, akik az
ÚR szövetségíladáját vitték, hét bikát és hét kost áldoztak. 27 Dávid lenvászón palástba
volt burkolózva, a lédát vivő összes lévíták, az énekesek meg Kenanjá, az éneklés
vezetője pedig énekeltek. Dávidon gyoícs éfód volt. 28 Így vitte egész Izráel az ÚR
szövetségíladáját ujjongva, kürtszó, harsonák, cintányérok, lantok és citerák hangja
mellett. 29 Amikor az ÚR szövetségíladája Dávid városába ért, Míkal, Saul leánya
kitekintett az ablakon és látta, hogy Dávid király ugrándozva járja a szent táncot, ezért
szívööl megvetette.

1Krón. 16.

1 Ezután bevitték az Isten lédáját, és elhelyezték annak a sáornak a közepén, amelyet Dávid vont föl. Majd égőáldozatokat és békeáldozatokat mutattak be az Isten színe előtt. 2 Miután Dávid befejezte az égőáldozat és békeáldozat bemutatását, megáldotta a népet az ÚR nevében. 3 És kiosztott minden izráeli férfinak és nőnek fejenként egy darab kenyeret, préselt datolyát meg aszú szőlőt. 4 Rendelt az ÚR lédájához szolgálattévó lévítákat, hogy hirdessék, magasztalják és dicsérjék Izráel Istenét, az URat. 5 Ászáf volt a vezetőjük, a helyettese Zekarjá, továbbá Jeiel, Semirámót, Jehiel, Mattitjá, Eliáb, Benájáhu és Óbéd-Edóm. Jeiel a lanton és a citerán, Ászáf pedig a cintányéron játszott. 6 Benájáhu és Jahaziél papok voltak az állandó harsonások az ÚR szövetséglédája előtt. 7 Azon a napon bízta meg először Dávid Ászáfot és atyjafiait, hogy magasztalják az URat.

8 Adjatok hálát az ÚRnak, hívjátok segítségül nevét, hirdessétek tetteit a népek közt! 9 Énekeljétek, zengjétek zsoltárt neki, emlegessétek minden csodáját! 10 Dicsőítsétek szent nevét, szívből örüljenek, akik keresik az URat. 11 Folyamodjatok az ÚRhoz, az ő hatalmához, keressétek orcáját szüntelen! 12 Emlékezzétek csodatetteire, amelyeket véghezvitt, csodáira és döntéseire, 13 ti, Izráel utódai, kik szolgálai vagytok, Jákóbnak fiai, kiket kiválasztott.

14 Ő, az ÚR, a mi Istenünk, az egész földnek szólnak döntései, 15 Örökké emlékezik szövetségére, ezer nemzedéken át adott szavára, 16 amit Ábrahámmal kötött, ahogy Izsáknak megesküdött. 17 Jákób elé tárta, elrendelte Izráelnek örök szövetségül: 18 Neked adom - mondta - Kánaán földjét kiosztott örökségül. 19 Akkor még alig néhányan voltatok, kevesen voltatok ott, mint jövevények. 20 Nemzettől nemzetig vándoroltak, egyik országból a másik néphez. 21 De senkinek sem engedte elnyomni őket, sőt királyokat is megintett miattuk: 22 Ne nyúljatok fölkentjeimhez, prófétáimat se bántsátok!

23 Énekelj az ÚRnak, te egész föld! Hirdessétek szabadítását nap mint nap! 24 Beszéljétek el dicsőségét a nemzeteknek, csodatetteit minden népnek! 25 Mert nagy az ÚR, méltó, hogy dicsérjék, félelmesebb minden istennél. 26 Hiszen a népek istenei csak bálványok, az UR pedig az ég alkotója.

27 Fenség és méltóság jár előtte, erő és öröm van lakóhelyén. 28 Népek törzsei! Magasztaljátok az URat! Magasztaljátok az ÚR dicsőségét és hatalmát! 29 Magasztaljátok az ÚR dicső nevét, ajándékot hozva jöjjetek színe elé! Boruljatok le az ÚR előtt szent öltözetben! 30 Reszkess tőle, te egész föld! Szilárdan áll a világ, nem inog.

31 Örüljön az ég, örvendjen a föld, és mondják el a népeknek, hogy uralkodik az ÚR! 32 Zúgjon a tenger a benne levőkkel, vigadjon a mező és minden, ami rajta van. 33 Ujjongnak majd az erdő fái az ÚR előtt, amikor eljön, hogy ítélkezzen a földön.

34 Adjatok hálát az ÚRnak, mert jó, mert örökké tart szeretete! 35 Mondjátok: Segíts meg minket, szabadító Istenünk, ments meg, és gyűjts össze a népek közül, hogy hálát adhassunk szent nevednek, és dicsőítve magasztalhassunk téged! 36 Áldott az ÚR, Izráel Istene öröktől fogva mindörökre!

És az egész nép így felelt: Ámen! Dicséret az ÚRnak!

37 Ott hagyta azért Dávid az ÚR szövetséglédája előtt Ászáfot és testvéreit, hogy állandóan végezzék a szolgálatot a lédánál a mindennapi rend szerint, 38 továbbá Óbéd-Edómot és hatvannyolc atyjafiát. Óbéd-Edóm, Jedútún fia és Hószá voltak a kapuőrök. 39 Cádók főpapot és atyjafiait, a papokat az ÚR hajléka előtt hagyta a gibeóni áldozóhalmon, 40 hogy égőáldozatot mutassanak be állandóan az ÚRnak az égőáldozati oltáron: reggel meg este, egészen úgy, ahogyan meg van írva az ÚR törvényében, amelyet Izráelnek parancsolt. 41 Velük volt Hémán, Jedútún és a többi kiválasztott is, akiket név szerint jelöltek ki, hogy így adjanak hálát az ÚRnak: Örökké tart szeretete! 42 Hémánnál és Jedútúnnál voltak a harsonák, a cintányérok és az istenes énekeket kíséző hangszerek.

Jedútún fiai a kapunál voltak. 43 Azután hazament az egész nép. Dávid is hazament, hogy megáldja házanépét.

1Krón. 17.

1 Amikor Dávid már a palotájában lakott, ezt mondta Dávid Nátán prófétának: Nézd, én cédrus-palotában lakom, az ÚR szövetségládája pedig sátorlapok alatt. 2 Nátán ezt mondta Dávidnak: Tedd meg mindazt, ami szándékodban van, mert veled van az Isten! 3 De még azon az éjszakán történt, hogy így szólt Isten igéje Nátánhoz: 4 Menj, mondd meg szolgámnak, Dávidnak, hogy ezt mondta az ÚR: Nem te építesz nekem házat, hogy abban lakjam, 5 hiszen attól fogva, hogy felhoztam Izráel fiait, nem laktam házban mindmáig, hanem sátorból sátorba, egyik hajlékból a másikba mentem. 6 Amíg együtt jártam egész Izráellel, mondtam-e egy szóval is Izráel bármelyik bírójának, akinek azt parancsoltam, hogy pásztorolja népemet: Miért nem építtetek nekem cédrus-házat? 7 Most azért ezt mondd szolgámnak, Dávidnak: Ezt mondja a Seregek URa: Én hoztalak el a legelőről, a juhnyáj mellől, hogy fejedelme légy népemnek, Izráelnek. 8 Veled voltam mindenütt, amerre csak jártál, kiirtottam előtted minden ellenségedet. Olyan nevet szereztem neked, amilyen neve csak a legnagyobbaknak van a földön. 9 Helyet készítettem népemnek, Izráelnek is, és úgy ültettem el ott, hogy a maga helyén lakhat. Nem kell többé rettegnie, és nem nyomorgatják többé a gonoszok, mint kezdetben, 10 attól az időtől fogva, hogy bírakat rendeltem népemnek, Izráelnek, és megaláztam minden ellenségedet. Azt is kijelentettem neked, hogy házat fog neked építeni az ÚR. 11 Ha majd letelik az idő, és pihenni térsz őseidhez, főlemelem majd utódodat, az egyik fiadat, és szilárdá teszem az ő királyságát. 12 Ő épít nekem házat, én pedig megerősítem a trónját örökre. 13 Atyja leszek neki, és ő a fiam lesz. Nem vonom meg tőle szeretetemet, ahogyan megvontam elődödtől, 14 hanem házam és királyságom szolgálatába állítom örökre, és trónja örökké szilárd lesz. 15 Nátán pontosan e beszéd és látomás szerint beszélt Dáviddal.

16 Akkor bement Dávid király az ÚR színe elé, leült és ezt mondta: Ki vagyok én, URam, Istenem, és mi az én házam népe, hogy eljuttattál engem idáig? 17 Sőt még ezt is kevesellted, Istenem, és a távoli jövőre nézve is tettél ígéretet szolgád házának, és az egyre följebb emelkedő ember alakját láttad bennem, URam, Istenem. 18 Kell-e még Dávidnak valamit is hozzátennie ahhoz, ahogyan te megtisztelted szolgádat? Hiszen te ismered szolgádat! 19 URam, a te szolgáért, és szíved szerint vitted véghez mindezt a hatalmas dolgot, hogy e hatalmas dolgokat megismertesd. 20 URam, nincs hozzád fogható, sőt nincs is rajtad kívül Isten, egészen úgy, ahogyan hallottuk fülünkkel. 21 Van-e még egy olyan nemzet a földön, mint a te néped, Izráel, amelyért elment az Isten, és kiváltotta, hogy az ő népe legyen, és nevet szerzett magának nagy és félelmes tettekkel, amikor nemzeteket űzött el népe elől, amelyet kiváltott Egyiptomból? 22 Így tetted népedet, Izráelt a magad népévé örökre, te pedig, URam, az Istenük lettél. 23 Most azért, URam, maradjon meg örökre az az ígéret, amelyet szolgádnak és háza népének megígértél, és tégy úgy, ahogyan ígérted. 24 Akkor megmarad és nagy lesz a te neved örökké, mert ezt mondják: A Seregek URa Izráel Istene, ő az Istene Izráelnek! Szolgádnak, Dávidnak a háza pedig szilárd lesz színed előtt. 25 Te, én Istenem, azt a kijelentést adtad szolgádnak, hogy megépítéd házáat. Ezért volt bátorsága szolgádnak, hogy így imádkozzék hozzád. 26 Valóban, URam, te vagy az Isten, és te ígérted szolgádnak ezt a jót. 27 Áldd meg azért kegyelmesen szolgád házáat, hogy örökre színed előtt legyen. Mert ha te, URam megáldod, örökre áldott lesz!

1Krón. 18.

1 Ezután történt, hogy Dávid megverte a filiszteusokat, leigázta őket, és elvette a filiszteusoktól Gátot falvaival együtt. 2 Megverte Móábot is, és a móábiak Dávidnak adófizető szolgálói lettek. 3 Megverte Dávid Hadadezert, Cóbá királyát is Hamátnál, aki az Eufrátesz-folyamig akarta kiterjeszteni hatalmát. 4 Elfogott közülük Dávid ezer harci kocsit, hétezer lovast és húszezer gyalogost, és megbénította Dávid a harci kocsik lovait, csak száz harci kocsit hagyott meg belőlük. 5 Amikor a damaszkuszi arámok eljöttek, hogy megsegítsék Hadadezert, Cóbá királyát, levágott Dávid huszonkétezer arám embert. 6 Majd helyőrséget helyezett Dávid az arám Damaszkuszba, és adófizető szolgálói lettek Dávidnak az arámok. Így segítette meg az ÚR Dávidot mindenütt, ahová csak ment. 7 Elvette Dávid az aranypajzsokat is, amelyeket Hadadezer szolgálói hordtak, és Jeruzsálemba vitette azokat. 8 Dávid igen sok rezet hozott el Tíbbatból és Kúnból, Hadadezer városaiból. Abból készítette Salamon a rézmedencét, az oszlopokat és a rézedényeket. 9 Amikor meghallotta Tóí, Hamát királya, hogy megverte Dávid Hadadezernek, Cóbá királyának egész haderejét, 10 elküldte fiát, Hadórámot Dávid királyhoz mindenféle arany-, ezüst- és réztárggyal, hogy békességgel és áldással köszöntse azért, mert hadat viselt Hadadezerrel, és megverte őt. Hadadezer ugyanis Tóíval is harcban állt. 11 Dávid király ezeket is az ÚRnak szentelte azzal az ezüstrrel és arannyal együtt, amelyet más népektől, az edómiaktól, a móábiaktól, az ammóniaktól, a filiszteusoktól és az amálékiaktól hozott el. 12 Abisaj, Cerújá fia pedig megvert tizennyolcezer edómit a Sós-völgyben. 13 Dávid Edómba is helyőrséget helyezett el, és egész Edóm Dávid szolgálója lett. Így segítette meg az ÚR Dávidot mindenütt, ahová csak ment. 14 Így uralkodott Dávid egész Izráelen, jogot és igazságot szolgáltatva egész népének. 15 A hadsereg parancsnoka Jóáb, Cerújá fia, a főtanácsos pedig Jehósáfát, Ahilúd fia volt. 16 Cádók, Ahitúb fia és Abímelek, Ebjátár fia voltak a papok, Savsá pedig a kancellár. 17 Benájá, Jehójadá fia a kerétiak és a pelétiak parancsnoka volt. Dávid fiai a legelsőek voltak a király mellett.

1Krn. 19.

1 Történt azután, hogy meghalt Náhás, az ammóniak királya, és utána a fia lett a király. 2 Dávid így gondolkodott: Szeretettel bánok Hánúnnal, Náhás fiával, mert az ő apja is szeretettel bánt velem. Ezért Dávid követeket küldött, hogy megvigasztalják apja halála miatt. Amikor megérkeztek Dávid szolgálai az ammóniak országába Hánúnhoz, hogy megvigasztalják, 3 ezt mondták az ammóniak vezérei Hánúnnak: Azt hiszed, apádat akarja megtisztelni Dávid, hogy vigasztalókat küldött hozzád? Inkább azért jöttek ide a szolgálak, hogy kifürkésszék, kikémleljék és feldúlják az országot! 4 Elfogatta azért Hánún Dávid szolgálait, megnyíratta őket, ruhájuk felét fenekükig levágatta, és visszaküldte őket. 5 Ezek elmentek, de amikor jelentették Dávidnak, hogy mi történt az embereivel, eléjük küldött, és mivel igen csúffá tették azokat az embereket, ezt parancsolta nekik a király: Maradjatok Jerikóban, amíg meg nem nő a szakállatok, akkor térjete vissza 6 Amikor látták az ammóniak, hogy meggyűlöltették magukat Dáviddal, elküldtek Hánún és Ammón fiai ezer talentum ezüstöt Aram-Naharaimba, Aram-Maakába és Cóbába, hogy harci kocsikat és lovakat fogadjanak zsoldjukba. 7 Zsoldjukba fogadtak harminckétezer harci kocsit és Maaká királyát is hadinépével együtt. Ezek megérkeztek, és tábornokot ültettek Médebá előtt. Az ammóniak is összegyűltek városaikból, és hadba vonultak. 8 Amint ezt meghallotta Dávid, elküldte Jóáb egy egész sereggel, a legvitézebbekkel. 9 Kivonultak az ammóniak is, és csatarendbe álltak a város bejáratánál. A királyok pedig, akik segítségére jöttek, külön álltak fel a mezőn. 10 Jóáb látta, hogy elől is, hátul is támadás fenyegeti, ezért kiválogatta egész Izráel színe-javát, és csatarendbe állította őket az arámokkal szemben. 11 A hadinép maradékát pedig testvéreinek, Abisajnak a vezetésére bízta, és ezek az ammóniakkal szemben álltak csatarendbe. 12 Ezt mondta: Ha az arámok erősebbek lesznek nálam, jöjj segítségemre! Ha pedig az ammóniak lesznek erősebbek nálad, akkor én segítek neked. 13 Légy erős, szedjük össze az erőnket népünkért és Istenünk városaiért! Az ÚR pedig tegye, amit jónak lát. 14 Akkor Jóáb rohamra indult hadinépével az arámok ellen, és azok megfutamodtak előtte. 15 Amikor az ammóniak látták, hogy az arámok futnak, ők is megfutamodtak Jóáb testvére, Abisaj előtt, és bementek a városba. Jóáb pedig Jeruzsálembe ment. 16 Amikor az arámok látták, hogy vereséget szenvedtek Izráeltől, követeket küldtek, és fölvonultatták a folyamon túli arámokat. Sófak, Hadadezer hadseregének a parancsnoka állt az élükön. 17 Jelentették ezt Dávidnak, aki összegyűjtötte egész Izráelt, átkelt a Jordánon, megérkezett hozzájuk, és fősorakozott velük szemben. Csatarendbe állt Dávid az arámokkal szemben, és ők megütköztek vele. 18 De megfutamodtak az arámok Izráel előtt, és megölt Dávid az arámok közül hétezer harci kocsin küzdő embert és negyvenezer gyalogost. Sófakot a hadsereg parancsnokát is megölte. 19 Amikor látták Hadadezer szolgálai, hogy vereséget szenvedtek Izráeltől, békét kötöttek Dáviddal, és szolgáltak neki. Ezután az arámok nem voltak többé hajlandók segíteni az ammóniakat.

1Krón. 20.

1 Egy esztendő múlva, abban az időben, amikor a királyok háborúba szoktak vonulni, elindította Jóáb a hadsereget, és elpusztította az ammóniak országát. Megérkezett Rabbához és körülzárt. Dávid azonban Jeruzsálemben maradt. Jóáb elfoglalta, és lerombolta Rabbát. 2 Dávid levette királyuk fejéről a koronát. Egy talentum arany súlyúnak találta, drágakövekkel volt kirakva, és Dávid fejére került. A városból is igen sok zsákmányt vitt el. 3 A benne levő hadinépet pedig kihozatta, és fűrészszel, vascsákánnyal és fejszével dolgoztatta őket. Így járt el Dávid az összes ammóni városokkal. Azután visszatért Dávid egész népével együtt Jeruzsálembe.

4 Ezután harc tört ki Gézerben a filiszteusokkal. Akkor ölte meg a húsái Szibbekaj a refáiak ivadékából való Szippajt, és azok megalázkodtak. 5 Majd megint harc tört ki a filiszteusokkal. Ekkor vágta le Elhánán, Jáír fia Lahmit, a gáti Góliát testvérét, akinek a lándzsanyele olyan volt, mint a szövőszék tartófája. 6 Gátnál is harc tört ki. Volt ott egy nagy termetű férfi, akinek hat-hat ujja volt, összesen huszonnégy. Ez is Ráfá-ivadék volt. 7 Ez gyalázta Izráelt, de levágta Jónátán, Dávid bátyjának, Simeának a fia. 8 Ezek Gátból való Ráfá-ivadékok voltak, és Dávidnak vagy szolgálainak a keze által estek el.

1Krón. 21.

1 A Sátán Izráel ellen támadt, és rávette Dávidot, hogy megszámlálja Izráelt. 2 Dávid ezt mondta Jóábnak és a hadinép parancsnokainak: Menjetek, számláljátok meg Izráelt Beérsebától Dánig, és terjesszétek elém, hadd tudjam meg a számukat! 3 De Jóáb ezt mondta: Szaporítsa meg népét az ÚR százannyira, mint amennyi most! De uram, királyom, hiszen mindnyájan az én uram szolgálói ők. Miért kutatja hát ezt az én uram? Miért bűnhődjék ezért Izráel?! 4 A király szava azonban erősebb volt Jóábénál. Elindult tehát Jóáb, bejárta egész Izráelt, és visszaérkezett Jeruzsálembe. 5 Azután jelentette Jóáb Dávidnak a besorozott hadinép számát: egész Izráelben egymillió-százezer kardforgató ember volt, Júdában pedig négyszázhetvenezer kardforgató ember. 6 Lévit és Benjámint azonban nem sorolta közéjük, mert utálatosnak tartotta Jóáb a király parancsát. 7 De Isten rossznak látta ezt, és megverte Izráelt. 8 Akkor ezt mondta Dávid az Istennek: Nagyot vétettem azzal, hogy ezt tettem! Most azért bocsásd meg szolgád bűnét, mert igen esztelenül cselekedtem! 9 Ekkor így szólt az ÚR Gádhoz, Dávid látnokához: 10 Menj, és mondd meg Dávidnak: Ezt mondja az ÚR: Három lehetőséget adok neked, válassz ki közülük egyet, és én azt teszem veled! 11 Bement tehát Gád Dávidhoz, és ezt mondta neki: Így szól az ÚR: Válassz! 12 Három esztendeig tartó éhínség legyen? Vagy düljanak három hónapig támadóid, és érjen utol ellenséged fegyvere? Vagy legyen három napon át az ÚR fegyvere, a dögvész az országban, és pusztítson az ÚR angyala Izráelnek egész területén? Most azért dönts el, milyen választ vigyek annak, aki engem küldött. 13 Dávid ezt felelte Gádnak: Igen nehéz helyzetben vagyok. Inkább essem az ÚR kezébe, mert igen nagy az ő irgalma. Csak ember kezébe ne essem!

14 Az ÚR tehát dögvészt bocsátott Izráelre, és elhullott Izráelben hetvenezer ember. 15 Az Isten angyalt küldött Jeruzsálembe, hogy pusztítsa azt. De amikor pusztított, odanézett az ÚR, bánkódni kezdett a veszedelem miatt, és ezt parancsolta a pusztító angyalnak: Elég! Most már hagyd abba! Az ÚR angyala akkor éppen a jebúsi Ornán szérűje mellett állt. 16 Dávid fölemelte a tekintetét, és látta, hogy az ÚR angyala ott áll az ég és a föld között, kezében kivont karddal, amelyet Jeruzsálem ellen nyújtott ki. Ekkor Dávid és a vének zsákba burkolózva arcra borultak. 17 Dávid pedig ezt mondta Istennek: Hiszen én mondtam, hogy számlálják meg a népet! Én magam vagyok az, aki vétkeztem és nagy gonoszságot követtem el. De az én nyájam nem követett el semmit! URam Istenem, sújtson le kezed inkább énrám és az én rokonságomra, de népedet ne bánts!

18 Ekkor az ÚR angyala azt üzenté Gád által Dávidnak, hogy menjen és állítson oltárt az ÚRnak a jebúsi Ornán szérűjén. 19 Elment tehát Dávid Gád beszéde szerint, amelyet az ÚR nevében mondott. 20 Amikor Ornán arra fordult, meglátta az angyalt; vele levő négy fia pedig elrejtőzött. Ornán éppen búzát csépel. 21 Dávid pedig odament Ornánhoz. Amikor Ornán föltekintett, és meglátta Dávidot, kiment a szérűről, és arccal a földre borult Dávid előtt. 22 Dávid így szólt Ornánhoz: Add nekem ezt a szérűt, hadd építsek itt oltárt az ÚRnak! Teljes áron add nekem, hogy megszűnjék a csapás a népen. 23 Ornán így felelt Dávidnak: Fogadd el, azután tegye az én uram, királyom, amit jónak lát! Nézd, odaadom a marhákat égőáldozatnak, a cséplő eszközöket tűzifának, a búzát pedig ételáldozatnak. Mindent odaadok. 24 De Dávid király ezt mondta Ornának: Így nem, hanem csak teljes áron akarom megvenni, mert nem akarom az ÚRnak adni a tiedet, és nem akarok ingyen kapott égőáldozatot bemutatni. 25 Adott tehát Dávid Ornának azért a helyért hatszáz sekel súlyú aranyat. 26 Azután oltárt épített ott Dávid az ÚRnak, égőáldozatot és békeáldozatot mutatott be, és az ÚRhoz kiáltott. Ő pedig feleletül tüzet adott az égből az égőáldozati oltárra. 27 Az ÚR szólt az angyalnak, és az visszatette kardját a hüvelyébe. 28 Abban az időben Dávid látva, hogy az ÚR a jebúsi Ornán szérűjén válaszolt neki, ott mutatott be áldozatokat. 29 Az ÚR hajléka ugyanis, amelyet Mózes készített a pusztában, valamint az égőáldozati oltár abban az időben a gibeóni

áldozóhalmon volt. 30 Dávid azonban nem mert az Isten színe elé menni, hogy megkérdezze őt, úgy megrettent az ÚR angyalának a kardjától.

1Krón. 22.

1 Azután ezt mondta Dávid: Itt lesz Istennek, az ÚRnak a háza, és itt lesz Izráel égőáldozati oltára! 2 Dávid azért megparancsolta, hogy gyűjtsék össze a jövevényeket Izráel országában, és kőfejtésre rendelte őket, hogy kőtömböket fejtsenek Isten háza építéséhez. 3 Bőven szerzett Dávid vasat a kapuszárnyakhoz való szegeknek és sarokvasaknak, meg rezet is mérhetetlenül sokat, 4 továbbá számtalan cédrusfát, mert a szidóniak és tírusziak bőségesen szállítottak Dávidnak cédrusfát. 5 Dávid ugyanis ezt gondolta: Az én fiam, Salamon még tapasztalatlan ifjú, az ÚRnak pedig olyan házat kell építeni, hogy hírneve és ékessége mindent fölülmúljon az egész földön. Ezért én mindent megszerzek neki. Meg is szerzett Dávid mindent bőven még halála előtt. 6 És hívatta a fiát, Salamont, és megparancsolta neki, hogy építsen házat az ÚRnak, Izráel Istenének. 7 Ezt mondta Dávid Salamonnak: Fiam, én magam szándékoztam házat építeni Istenem, az ÚR nevének tiszteletére. 8 De az ÚR igéje így szólt hozzám: Sok vért ontottál, nagy háborúkat viseltél. Nem építhetsz házat az én nevem tiszteletére, mert sok vért ontottál ki előttem a földre. 9 De fiad fog születni, ő a nyugalom embere lesz, mert nyugalmat adok neki a körülötte levő összes ellenségtől. Salamon lesz a neve, mert békességet és nyugalmat adok Izráelnek az ő idejében. 10 Ő épít majd házat nevem tiszteletére. Ő a fiam lesz, és én atyja leszek, és örökre megszilárdítom királyi trónját Izráelben. 11 Most hát, fiam, az ÚR legyen veled, hogy sikeresen fölépíthesd Istenednek az ÚRnak a házát, ahogyan kijelentette rólad. 12 Bárcsak adna neked az ÚR észet és értelmet, amikor Izráel fölé rendel, hogy megtartsd Istenednek, az ÚRnak a törvényét! 13 Akkor jársz sikerrel, ha megtartod és végrehajtod azokat a rendelkezéseket és törvényeket, amelyeket az ÚR Mózes által parancsolt Izráelnek. Légy erős és bátor, ne félj, és ne rettegj! 14 Látod, én nagy fáradsággal szereztem az ÚR házához százezer talentum aranyat, egymillió talentum ezüstöt; a rezet és vasat már meg sem lehet mérni, olyan sok van. Épületfát és követ is szereztem; te gyarapítsd ezeket! 15 Bőven van munkásod: kőfejtő, kőfaragó és ács, és mindenféle munkához értő ember. 16 Az aranynak, ezüstnek, réznek és vasnak se szeri, se száma. Fogj munkához, az ÚR legyen veled! 17 Izráel összes vezetőinek pedig megparancsolta Dávid, hogy segítsenek fiának, Salamonnak: 18 Bizony veletek volt Istenedek, az ÚR, és nyugalmat adott nektek mindenfelől! Mert kezembe adta az ország lakóit, és meghódolt az ország az ÚR előtt és az ő népe előtt. 19 Most azért igyekezzetek szívvvel-lélekkel keresni Istenedeket, az URat. Fogjatok hozzá, és építsétek föl Istennek, az ÚRnak a szentélyét, hogy bevihessétek az ÚR szövetséggládáját és az Isten szentélyének az edényeit abba a templomba, amely az ÚR neve tiszteletére épül.

1Krón. 23.

1 Dávid megöregedve és betelve az étellel, fiát, Salamont tette Izráel királyává. 2 Összegyűjtötte tehát Izráel minden vezetőjét, meg a papokat és a lévítákat. 3 Számba vették a lévítákat harmincévesektől fölfelé, és a férfiak száma harmincnyolcezer fő volt. 4 Ezek közül huszonnégyezren intézzék az ÚR házában a teendőit, az előjárók és bírák hatezren legyenek, 5 a kapuőrök négyezren, négyezren pedig dicsérjék az URat azokon a hangszeren, amelyeket én készítettem az ÚR dicséretére. 6 Azután Dávid csoportokba osztotta őket Lévi fiai, Gérsón, Kehát és Merári szerint. 7 Gérsóniak voltak Ladán és Simei. 8 Ladán fiai hárman voltak: az első Jehiél, továbbá Zétám és Jóél. 9 Simei fiai hárman voltak: Selómit, Haziél és Hárán. Ezek voltak Ladán családfői. 10 Simei fiai voltak: Jahat, Zízá, Jeús és Beriá, ezek négyen voltak Simei fiai. 11 Jahat volt az első és Zízá a második. Mivel Jeúsnak és Beriának nem sok fia volt, egy családnak, egy csoportnak számítottak. 12 Kehát fiai négyen voltak: Amrám, Jichár, Hebrón és Uzziél. 13 Amrám fia volt Áron és Mózes. De Áront különválasztották, hogy fölszenteljék, mint legszentebbet, őt és fiait örökre, hogy áldozatot mutassanak be az ÚR színe előtt, hogy őt szolgálják, és az ő nevében mondjanak áldást mindenkor. 14 Mózes az Isten embere volt, fiait pedig Lévi törzséhez számították. 15 Mózes fia volt Gérsóm és Eliezer. 16 Gérsóm fiai között Sebuél volt az első. 17 Eliezer első fia Rehabjá volt. Eliezernek nem lett több fia, de Rehabjá fiai igen megsokasodtak. 18 Jichár fiai között Selómít volt az első. 19 Hebrón fiai között Jerijáhú volt az első, Amarjá a második, Jahaziél a harmadik és Jekamám a negyedik. 20 Uzziél fiai között Míká volt az első és Jissijjá a második. 21 Merári fia volt Mahli és Músi. Mahli fia volt Eleázár és Kís. 22 Eleázár úgy halt meg, hogy nem voltak fiai, hanem leányai, akiket saját atyjukfiai, Kís fiai vettek el. 23 Músi fiai hárman voltak: Mahli, Éder és Jerémót. 24 Ezek voltak Lévi fiai családjaik és családfőik szerint, ahogyan névjegyzékbe vették őket fejenként. Ők végezték az ÚR háza szolgálatának a munkáját, húszévestől fölfelé. 25 Mert Dávid ezt mondta: Nyugalmat adott népének az ÚR, Izráel Istene, és Jeruzsálemben lakozik mindörökké. 26 Ezért a lévítáknak nem kell többé hordozniuk sem a hajlékot, sem szolgálatuk többi fölszerelését. 27 Mert Dávid utolsó rendelkezése szerint állították össze Lévi fiainak a jegyzékét húszévestől fölfelé. 28 Áron fiainak a rendelkezésére álltak az ÚR házában a szolgálatában az udvaroknál, a kamráknál és minden szent dolog tisztán tartásánál, és az Isten háza szolgálatának a végzésében, 29 a sorba rakott kenyereknél, az ételáldozathoz való finomlisztnél, a kovásztalan lepényeknél, a sütőlapoknál, a tésztagyúrásnál és minden ür- és hossz mértéknél. 30 Ott kellett állniuk minden reggel, hogy hálát és dicséretet mondjanak az ÚRnak, ugyanígy esténként is, 31 és ha égőáldozatot mutattak be az ÚRnak szombatoként, újholdkor és az ünnepeken, megszabott számban kellett állandóan az ÚR előtt állniuk. 32 Végezniük kellett a kijelentés sátra körüli teendőket, a szentély körüli teendőket, meg testvéreik, Áron fiai mellett a tennivalókat, amikor az ÚR házában szolgáltak.

1Krón. 24.

1 Áron fiainak a beosztása: Áron fiai Nádáb és Abíhú, Eleázár és Ítámár voltak. 2 Nádáb és Abíhú még apjuk életében meghaltak, de fiaik nem voltak, ezért Eleázár és Ítámár végezte a papi szolgálatot. 3 Dávid beosztotta Eleázár fiai közül Cádókot, Ítámár fiai közül pedig Ahimeleket a megbízatásuknak megfelelő szolgálatra. 4 Mivel Eleázár fiai között több férfi volt található, mint Ítámár fiai között, ezért Eleázár fiai közül tizenhat családfőt osztottak be, Ítámár fiai közül pedig nyolc családfőt. 5 Sorsolással osztották be őket, ezeket is, meg azokat is. Így lettek Eleázár és Ítámár fiai szent és Istentől kijelölt vezető emberek. 6 Semajá, Netanél fia, a lévíták közül való kancellár írta fel őket a király és a vezérek, Cádók főpap és Ahimelek, Ebjátár fia, továbbá a papok és a lévíták családfői jelenlétében. Egy családot húztak ki Eleázárnak, majd még egyet, azután Ítámárnak is húztak egyet. 7 Az első sorshúzás Jehójáriba esett, a második Jedajára, 8 a harmadik Hárímrá, a negyedik Szeórimra, 9 az ötödik Malkijjára, a hatodik Mijjáminra, 10 a hetedik Hakkócra, a nyolcadik Abijjára, 11 a kilencedik Jészúára, a tizedik Sekanjáhúra, 12 a tizenegyedik Eljásibra, a tizenkettedik Jákimra, 13 a tizenharmadik Huppára, a tizennegyedik Jesebábra, 14 a tizenötödik Bilgára, a tizenhatodik Immérre, 15 a tizenhetedik Hézírre, a tizennyolcadik Happiccécre, 16 a tizenkilencedik Petahjára, a huszadik Jehezkélre, 17 a huszonegyedik Jákinra, a huszonkettedik Gámúlra, 18 a huszonharmadik Delájáhúra, a huszonnegyedik pedig Maazjáhúra. 19 Ezek kaptak megbízást arra a szolgálatra, hogy bejárjanak az ÚR házába aszerint a rendtartás szerint, amelyet atyjuktól, Árontól kaptak, ahogyan Izráel Istene, az ÚR megparancsolta neki. 20 Lévi többi fiai voltak: Amráam fia volt Súbáél, Súbáél fia volt Jehdejáhú. 21 Rehabjáhútól származott Jissijjá, Rehabjáhú első fia. 22 Jicháritól származott Selómót, Selómót fia volt Jahat. 23 Hebrón fiai voltak: az első Jerijjáhú, a második Amarjáhú, a harmadik Jahaziél és a negyedik Jekamám. 24 Uzziél fia volt Míká, Míká fia Sámír. 25 Míká testvére Jissijjá volt, Jissijjá fia pedig Zekarjáhú. 26 Merári fia volt Mahli és Músi. Jaazijjáhú fia Benó volt. 27 Merári fiai voltak: Jaazijjáhútól, fiától származott Sóham, Zakkúr és Ibri. 28 Mahlitól származott Eleázár. Neki nem voltak fiai. 29 Kístól származott Jerahmeél, Kís fia. 30 Músi fiai voltak: Mahli, Éder és Jerimót. Ezek a lévíták, családjaik szerint. 31 Ezekre is ugyanúgy sorsot vetettek, mint testvéreikre, Áron fiaira, Dávid király, Cádók és Ahimelek, továbbá a papok és a lévíták családfői jelenlétében; a családfőkre ugyanúgy, mint legkisebb testvérükre.

1Krn. 25.

1 Dávid és a hadsereg parancsnokai a szolgálatra különválasztották Ászáf, Hémán és Jedútún fiai közül azokat, aki prófétai ihlettel játszottak citerákon, lantokon és cintányérokon Ez volt azoknak a férfiaknak a jegyzéke, akik ezt az istentiszteleti szolgálatot végezték: 2 Ászáf fiai közül Zakkúr, József, Netanjá és Aszarélá, Ászáf fiai. Őket az ihletett módon játszó Ászáf irányította, aki a király felügyelete alá tartozott. 3 A jedútúniak közül Jedútún hat fia: Gedaljáhú, Ceri, Jesajáhú, Simej, Hasabjáhú és Mattitjáhú, akik apjuknak, Jedútúnnak az irányításával ihletett módon játszottak citerán, hálát és dicséretet adva az ÚRnak. 4 A hémániak közül Hémán fiai: Bukkijáhú, Mattanjáhú, Uzziél, Sebuél, Jerimót, Hananjá, Hanáni, Eliátá, Giddalti, Rómamti-Ezer, Josbekásá, Mallóti, Hótir és Mahaziót. 5 Ezek mind Hémán fiai voltak, aki az Isten dolgaiban a király látnoka volt, hatalma növelésére. Az Isten tizennégy fiút és három leányt adott Hémánnak. 6 Ezek mindnyájan apjuk irányításával énekeltek az ÚR házában, cintányérok, lantok és citerák kíséretében végezve az istentiszteletet az Isten házában a király, Ászáf, Jedútún és Hémán irányítása szerint. 7 Kétszáznyolcvannyolc volt a száma atyjukfiaival együtt azoknak, akiket megtanítottak az ÚR énekeire, és mindnyájan képzetek voltak. 8 Sorsot vetettek a szolgálat rendjére nézve a fiatalokra és az öregekre, a képzetekre és a tanítványokra egyaránt. 9 A sorsolás először az ászáfi Józsefekre esett, másodsor Gedaljáhúra, aki testvéreivel és fiaival együtt tizenkettőmagával volt. 10 Harmadszor Zakkúrra, aki fiaival és testvéreivel együtt tizenkettőmagával volt. 11 Negyedszer Jicrire, aki fiaival és testvéreivel együtt tizenkettőmagával volt. 12 Ötödször Netanjáhúra, aki fiaival és testvéreivel együtt tizenkettőmagával volt. 13 Hatodszor Bukkijáhúra, aki fiaival és testvéreivel együtt tizenkettőmagával volt. 14 Hetedszer Jeszarélára, aki fiaival és testvéreivel együtt tizenkettőmagával volt. 15 Nyolcadszor Jesajáhúra, aki fiaival és testvéreivel együtt tizenkettőmagával volt. 16 Kilencedszer Mattanjáhúra, aki fiaival és testvéreivel együtt tizenkettőmagával volt. 17 Tizedszer Simeire, aki fiaival és testvéreivel együtt tizenkettőmagával volt. 18 Tizenegyedszer Azarélra, aki fiaival és testvéreivel együtt tizenkettőmagával volt. 19 Tizenkettődszer Hasabjára, aki fiaival és testvéreivel együtt tizenkettőmagával volt. 20 Tizenharmadszor Súbáélra, aki fiaival és testvéreivel együtt tizenkettőmagával volt. 21 Tizenegyedszer Mattitjáhúra, aki fiaival és testvéreivel együtt tizenkettőmagával volt. 22 Tizenötödször Jerémótra, aki fiaival és testvéreivel együtt tizenkettőmagával volt. 23 Tizenhatodszor Hananjáhúra, aki fiaival és testvéreivel együtt tizenkettőmagával volt. 24 Tizenhetedszer Josbekására, aki fiaival és testvéreivel együtt tizenkettőmagával volt. 25 Tizennyolcadszor Hanánira, aki fiaival és testvéreivel együtt tizenkettőmagával volt. 26 Tizenkilencedszer Mallótira, aki fiaival és testvéreivel együtt tizenkettőmagával volt. 27 Huszadszor Elijjátára, aki fiaival és testvéreivel együtt tizenkettőmagával volt. 28 Huszonegyedszer Hótírra, aki fiaival és testvéreivel együtt tizenkettőmagával volt. 29 Huszonkettődszer Giddaltira, aki fiaival és testvéreivel együtt tizenkettőmagával volt. 30 Huszonharmadszor Mahaziótra, aki fiaival és testvéreivel együtt tizenkettőmagával volt. 31 Huszonegyedszer Rómamti-Ezerre, aki fiaival és testvéreivel együtt tizenkettőmagával volt.

1Krón. 26.

1 A kapuőrök beosztása: a kórahiak közül Meselemjáhú, Kóré fia, aki Ászáf fiai közül való volt. 2 Meselemjáhú fiai közül Zekarjáhú volt az elsőszülött, Jediaél a második, Zebadjáhú a harmadik, Jatniél a negyedik, 3 Élám az ötödik, Jehóhánán a hatodik, Eljehóénaj a hetedik. 4 Óbéd-Edóm fiai közül Semajá volt az elsőszülött, Jehózábád a második, Jóáh a harmadik, Szákár a negyedik, Netanél az ötödik, 5 Ammiél a hatodik, Jisszákár a hetedik, Peulletaj a nyolcadik; mert Isten megáldotta őt. 6 Fiának, Semajának is születtek fiai, akik családjukban parancsnokok voltak, mert vitéz férfiak voltak. 7 Semajá fiai voltak: Otni, Refáél, Óbéd és Elizábád, akinek a testvérei, Elihú és Szemakjáhú is bátor harcosok voltak. 8 Ezek mindnyájan Óbéd-Edóm fiai. Ők maguk is, fiaik és testvéreik is bátor emberek voltak, alkalmasak a szolgálatra. Hatvanketten származtak Óbéd-Edómtól. 9 Meselemjáhú fiai és testvérei is bátor harcosok voltak mind a tizenhárman. 10 A Merári fiai közül való Hószának is voltak fiai. Simri volt az első, bár nem ő volt az elsőszülött, apja őt tette meg elsőnek. 11 Hilkijáhú volt a második, Tebaljáhú a harmadik, Zekarjáhú a negyedik. Hószá fiai és testvérei összesen tizenhárman voltak. 12 Ezeket a kapuőröket osztották be atyjuk fiaival együtt őrségre a férfiak száma szerint, hogy az ÚR háza szolgálatára álljanak. 13 Sorsolás útján jelölték ki a családokat, a kicsinyeket és a nagyokat egyaránt mindegyik kapuhoz. 14 A keleti kaput Selemjáhúra sorsolták ki. Fiának, Zekarjáhúnak, aki bölcs tanácsadó volt, szintén sorsot vetettek, neki jutott sorsolással az északi kapu. 15 Óbéd-Edómnak jutott a déli kapu, fiainak pedig a raktár. 16 Suppimnak és Hószának jutott a nyugati kapu, a Salleket-kapuvál együtt a fölfelé vezető úton, egyik őrhely a másik mellett. 17 Keleten hat lévita volt, északon naponként négy, délen is naponként négy, a raktárnál pedig kettő-kettő. 18 Nyugaton, a csarnoknál négy volt az út mellett, kettő a csarnok mellett. 19 Ez volt a Kórah fiai és Merári fiai közül való kapuőrök beosztása.

20 A léviták közül Ahijjá volt az Isten háza kincstárának és a szent ajándékok kincstárának a felügyelője. 21 Ladán fiai, a gérsóni Ladán fiai, a gérsóni Ladán családfői voltak: Jehiéli, 22 meg Jehiéli fiai, Zétám és testvére, Jóél, az ÚR háza kincstárának a felügyelői. 23 Az amrámiak, a jicháriak, a hebróniak és az uzziéliek közül 24 Sebuél, Gérsómnak, Mózes fiának a leszármazottja volt a kincsek felügyelőinek az előjárója. 25 Az ő rokonai voltak Eliezer ágán: fia, Rehabjáhú, ennek a fia Jesajáhú, ennek a fia Jórám, ennek a fia Zikri és ennek a fia Selómit. 26 Ez a Selómit volt testvéreivel együtt a felügyelője mindazoknak a szent kincseknek, amelyeket Dávid király, a családfők, az ezredesek, a századosok és a hadsereg parancsnokai odaszenteltek. 27 A hadiszákmányt szentelték oda az ÚR házána a fenntartására. 28 Mindaz, amit odaszentelt Sámuel, a látnok, Saul, Kís fia, Abnér, Nér fia és Jóáb, Cerújá fia, minden, amit csak odaszenteltek, Selómitra és testvéreire volt bízva. 29 A jicháriak közül Kenanjáhúra és fiaira bízták, mint előjárókra és bírákra, Izráel közügyeit. 30 A hebróniak közül Hasabjáhúra és rokonságára, ezerhétszáz bátor harcosra bízták Izráel igazgatását a Jordántól nyugat felé az URat illető minden dologban és a király szolgálatában. 31 A hebróniak közül Jerijjá volt az első, a hebróni családok származási jegyzéke szerint. Amikor Dávid uralkodásának a negyvenedik évében felkeresték őket, és találtak köztük kiváló vitézeket Jazér-Gileádban, 32 Jerijját és rokonságát, kétezerhétszáz családfőt, e bátor harcosokat bízta meg Dávid király a rúbeniek, gádiak és Manassé törzse egyik felének a felügyeletével az Istent és a királyt illető minden dologban.

1Krn. 27.

1 Izráel fiai, akik családfők, ezredesek, századosok és előjárók vezetésével a király szolgálatára álltak a csapattestek minden teendőjében, amelyek hónapról hónapra, az év minden hónapjában felváltva álltak szolgálatba, mindegyik csapattestben szám szerint huszonnégyezren voltak. 2 Az első hónapban szolgáló első csapattest élén Jásobám, Jabdiél fia állt. Csapattestéhez huszonnégyezer ember tartozott. 3 Ő Pérec leszármazottja volt az első hónapban szolgáló csapatok parancsnokainak a feje. 4 A második hónapban szolgáló csapattest élén az ahóhi Dódaj állt. Egyik csapatának a vezére Miklót volt. Csapattestéhez huszonnégyezer ember tartozott. 5 A harmadik hónapban szolgáló harmadik csapat vezére Benájá volt, Jójádá főpap fia. Csapattestéhez huszonnégyezer ember tartozott. 6 Ez a Benájá a harminc hős közé tartozott, mint a harmincnak a parancsnoka. Csapattestéhez tartozott fia, Ammizábád is. 7 A negyedik hónapban szolgáló negyedik csapattest vezére Aszáél, Jóáb testvére volt, helyettese pedig a fia, Zebadjá. Csapattestéhez huszonnégyezer ember tartozott. 8 Az ötödik hónapban szolgáló ötödik csapattest vezére a jizráhi Samhút volt. Csapattestéhez huszonnégyezer ember tartozott. 9 A hatodik hónapban szolgáló hatodik csapattest vezére a tekóai Írá, Ikkés fia volt. Csapattestéhez huszonnégyezer ember tartozott. 10 A hetedik hónapban szolgáló hetedik csapattest vezére a pelóni Hélec volt, Efraim fiai közül. Csapattestéhez huszonnégyezer ember tartozott. 11 A nyolcadik hónapban szolgáló nyolcadik csapattest vezére a húsái Szibbekaj volt, a zerahiak közül. Csapattestéhez huszonnégyezer ember tartozott. 12 A kilencedik hónapban szolgáló kilencedik csapattest vezére az anátóti Abiezer volt, a benjáminiak közül. Csapattestéhez huszonnégyezer ember tartozott. 13 A tizedik hónapban szolgáló tizedik csapattest vezére a netófái Mahraj volt, a zerahiak közül. Csapattestéhez huszonnégyezer ember tartozott. 14 A tizenegyedik hónapban szolgáló tizenegyedik csapattest vezére a pirátóni Benájá volt, Efraim fiai közül. Csapattestéhez huszonnégyezer ember tartozott. 15 A tizenkettedik hónapban szolgáló tizenkettedik csapattest vezére a netófái Heldaj volt, aki Otniéltól származott. Csapattestéhez huszonnégyezer ember tartozott.

16 Izráel törzsei élén a következők álltak: a rúbeniek fejedelme Eliezer volt, Zikri fia; a simeoniaké Sefatjáhú, Maaká fia; 17 a lévitáké Hasabjá, Kemúél fia, az ároniaké Cádók, 18 Júdáé Elihú, Dávid testvérei közül; Issakáré Omri, Míkáél fia; 19 Zebuloné Jismajáhú, Óbadjáhú fia; Naftálié Jerimót, Azriél fia; 20 Efraim fiaié Hóséa, Azazjáhú fia; Manassé törzse egyik feléé Jóél, Pedájáhú fia; 21 Manassé törzse gileádi feléé Jiddó, Zekarjáhú fia; Benjáminé Jaaszíél, Abnér fia; 22 Dáné Azarél, Jeróhám fia. Ezek voltak Izráel törzseinek a vezérei. 23 Nem vette számba Dávid a húszéveseket és az azon aluliakat, mert az ÚR megígérte, hogy úgy megsokasítja Izráelt, hogy annyian lesznek, mint az ég csillagai. 24 Jóáb, Cerújá fia elkezdte ugyan a számlálást, de nem fejezte be, mivel emiatt támadt haragra Isten Izráel ellen, és ezért nem került ez a szám Dávid király történetének a számadatai közé.

25 A királyi kincstár gondnoka Azmávet volt, Adiél fia. A mezők, városok, falvak és őrtoronyok raktárainak a gondnoka Jehónátán, Uzzijjáhú fia volt. 26 A mezőgazdasági munkások és földművelők felügyelője Ezri, Kelúb fia volt. 27 A szőlők felügyelője a rámai Simei, a szőlők borkészleteinek a felügyelője a sefemi Zabdi volt. 28 A Sefélá-alföldön levő olajfa- és fügefakertek felügyelője a gádéri Baalhánán volt, az olajraktárak felügyelője Jóás. 29 A Sárónon legelő szarvasmarhák felügyelője a sáróni Sitraj volt, a völgyekben legelő szarvasmarhák felügyelője pedig Sáfát, Adlaj fia. 30 A tevék felügyelője a jismáéli Óbíl, a szamarak felügyelője a mérónóti Jehdejáhú, 31 a juhnyájak felügyelője pedig a hagri Jázíz volt. Mindezek Dávid király vagyonának a kormányzói voltak. 32 Jónátán, Dávid nagybátyja tanácsadó volt, értelmes és írástudó ember. Jehiél, Hakmóni fia pedig a királyfiak nevelője volt. 33 Ahitófel a király tanácsadója volt, az arki Húsaj pedig a király

barátja. 34 Ahitófél helyettese Jehójádá, Benájáhú fia és Ebjátár volt, a királyi hadsereg parancsnoka pedig Jóáb.

1Krón. 28.

1 Dávid összegyűjtötte Jeruzsálemben Izráel összes vezető emberét, a törzsek vezetőit, a király szolgálatára álló csapatok parancsnokait, az ezredeseket, a századosokat, a király és fiai minden vagyonának és jószágának a kormányzóit, az udvari emberekkel, a testőrökkel és az összes kiváló vitézekkel együtt. 2 Ekkor fölállt Dávid király, és így szólt: Hallgassatok meg, testvéreim és népem! Nekem magamnak volt szándékomban, hogy az ÚR szövetségládájának, Istenünk lába zsámolyának az elhelyezésére házat építsek. Elő is készítettem az építést. 3 De az Isten így szólt hozzám: Nem építhetsz házat az én nevem tiszteletére, mert háborúskodó ember voltál, és sok vért ontottál. 4 Mégis engem választott ki Izráel Istene, az ÚR atyám egész háza népéből, hogy Izráel királya legyek mindvégig. Mert Júdát választotta ki a fejedelemségre, Júda házában pedig az én atyám háza népét, apámnak a fiai között pedig bennem telt öröme, hogy egész Izráel királyává tegyen. 5 Valamennyi fiam közül, pedig az ÚR sok fiút adott nekem, Salamon fiamat választotta ki, hogy ő üljön az ÚR királyságának a trónjára Izráelben. 6 És ezt mondta nekem: Fiad, Salamon építi majd föl házamat és udvaraimat, mert kiválasztottam őt, hogy fiam legyen, én pedig atyja leszek. 7 Örökre megszilárdítom királyságát, ha állhatatosan teljesíti parancsolataimat és végzéseimet, ahogyan eddig tette. 8 Most azért egész Izráelnek, az ÚR gyülekezetének a szeme láttára és Istenünk füle hallatára mondom: Tartsátok meg, sőt keressétek Isteneteknek, az ÚRnak minden parancsolatát, hogy a ti birtokokban maradjon ez a jó föld, és örökségül hagyhassátok utódaitokra örökre. 9 Te pedig, fiam, Salamon, ismerd meg atyád Istenét, és szolgálj neki teljes szívvel és készséges lélekkel, mert megvizsgál az ÚR minden szívet, és megismer minden gondolatot és szándékot. Ha keresed, megtalálhatod. De ha elhagyod őt, akkor félreállít téged végleg. 10 Lásd meg azért, hogy az ÚR választott ki téged, hogy házat építs szentélyül. Légy erős és készítsd el! 11 Akkor átadta Dávid a fiának, Salamonnak a csarnoknak és épületeinek, a kincstárnak, a felső szobáknak és belső szobáknak és az engesztelés helyének a tervrajzát, 12 mindazét, amit a Lélek adott neki: tehát az ÚR háza udvarainak és körös-körül valamennyi kamrának, meg az Isten háza kincstárainak és a szent ajándékok kincstárainak a tervrajzát, 13 továbbá a papok és léviták beosztásának, az ÚR házában végzendő istentisztelet minden teendőjének és az ÚR házában szükséges összes istentiszteleti felszerelésnek a tervezetét. 14 Minden egyes istentiszteleti aranyeszközt az arany súlymértéke szerint, minden egyes istentiszteleti ezüsteszközt annak súlymértéke szerint adott meg. 15 Ugyanígy az arany lámpatartók és arany mécsesek súlyát, minden egyes lámpatartónak és mécseseknek a súlya szerint; az ezüst lámpatartóknál is a lámpatartó és mécsesei súlya szerint, a különböző lámpatartók rendeltetése szerint. 16 Megadta, hogy mennyi legyen az arany súlya a sorba rakott kenyerek asztalánál asztalonként, és az ezüstét az ezüstasztaloknál; 17 továbbá a villákhoz, hintőedényekhez és kancsókhöz való színaranynak, meg az aranykelyheknek a súlyát kelyhenként, meg az ezüstkelyheknek a súlyát kelyhenként. 18 Az illatáldozati oltárhoz szükséges tiszta arany súlyát, az aranykerúbok kocsijának a tervrajzát, akik kiterjesztett szárnyakkal befedték az ÚR szövetségládáját. 19 Minderre, a tervrajz minden munkájára az ÚR kezéből származó írás oktatott ki engem. 20 Ezek után Dávid azt mondta fiának, Salamonnak: Légy erős, légy bátor és cselekedj! Ne félj, és ne rettegj, mert az ÚRisten, az én istenem veled van, nem hagy cserben és nem hagy el, amíg be nem fejezed az ÚR háza szolgálatához szükséges valamennyi munkát. 21 Nézd, itt vannak a papok és a léviták csapatai az Isten háza minden szolgálatára. Veled vannak minden munkára készen, mindenféle szolgálathoz érve; és a vezetők, meg az egész nép mindenben rendelkezésedre áll.

1Krn. 29.

1 Dávid király ezt mondta az egész gyülekezetnek: Egyedül Salamon fiamat választotta ki Isten, de ő még tapasztalatlan ifjú, a munka pedig nagy, mert nem emberé lesz ez a vár, hanem az ÚRistené. 2 Ezért minden erőmmel szereztem Istenem háza számára aranyat az aranyeszközökhöz, ezüstöt az ezüsthöz, rezet a rézhez, vasat a vashoz, fát a famunkához, ónixköveket, foglalatra való köveket, sötét és tarka színű köveket, mindenféle drágakövet és fehér márványkövet bőséggel. 3 De van még a birtokomban arany és ezüst, és mivel szeretetet érzek Istenem háza iránt, adok Istenem házára azon felül, amit szereztem a szent házra: 4 háromezer talentum aranyat, mégpedig ófiri aranyat, és hétezer talentum tiszta ezüstöt a templom falainak a beborítására, 5 aranyat az aranyeszközökhöz és ezüstöt az ezüsteszközökhöz, a mesteremberek mindenféle munkájához. Ki akar még önként, bőkezűen adakozni az ÚRnak? 6 Ekkor önként adakoztak a családfők, Izráel törzseinek a vezetői, az ezredesek és a századosok, meg a királyi udvartartás vezetői. 7 Adtak az Isten háza munkálataira ötezer talentum aranyat, tízezer dáríkot, tízezer talentum ezüstöt, tizennyolcezer talentum rezet és százezer talentum vasat. 8 Akinek drágaköve volt, odaadta az ÚR házának a kincseihez, a gersóni Jehiél kezéhez. 9 És örült a nép az önkéntes adakozásnak, mert tiszta szívvel, önként adakoztak az ÚRnak. Dávid király is nagy örömmel örvendezett.

10 Akkor áldotta Dávid az URat az egész gyülekezet előtt, és ezt mondta: Áldott vagy te, URam, ősatyánknak, Izráelnek Istene, öröktől fogva mindörökké! 11 Tied, URam, a nagyság, a hatalom és a fenség, a ragyogás és a méltóság, bizony minden, ami a mennyben és a földön van! Tied, URam, az ország, magasztos vagy te, mindenek feje! 12 Tőled ered a gazdagság és a dicsőség, te uralkodsz mindenben. A te kezében van az erő és a hatalom, a te kezében tehet bárkit nagygyá és erőssé. 13 Most azért, Istenünk, hálát adunk neked, és dicsérjük a te fenséges nevedet. 14 Mert ki vagyok én, és mi az én népem, honnan volt erőnk ilyen önkéntes adakozásra? Bizony tőled van mindez, és csak azt adtuk neked, amit kezedből kaptunk. 15 Mi jövevények és zsellérek vagyunk előtted, mint minden őszünk. Napjaink olyanok a földön, mint az árnyék: nincs állandóságuk. 16 URunk Istenünk! Ez az egész halom kincs, amelyet összeadtunk, hogy neked, a te szent neved tiszteletére templomot építsünk, a te kezedből való, és a tied lesz mindez! 17 Tudom, Istenem, hogy te a szíveket vizsgálod, és gyönyörködsz az őszinteségben. Én mindezt őszinte szívvel, önként adtam, és most örömmel látom, hogy önként adakozott neked néped, amely itt összegyűlt. 18 URam, őseinknek, Ábrahámnak, Izsáknak és Izráelnek Istene, tartsd meg örökre néped szívében ezt a gondolatot és szándékot, és kösd magadhoz szívüket. 19 Fiamnak, Salamonnak pedig add meg, hogy teljes szívvel tartsa meg parancsolataidat, intelmeidet és rendelkezéseidet, vigye véghez mindazt, és építse föl azt a várat, amit én előkészítettem.

20 Azután ezt mondta Dávid az egész gyülekezetnek: Áldjátok Isteneteket, az URat! És áldotta az egész gyülekezet az URat, ősei Istenét, meghajolt és leborult az ÚR előtt és a király előtt. 21 Másnap reggel véresáldozatokat mutattak be, és égőáldozatokat áldoztak az ÚRnak: ezer bikát, ezer kost, ezer bárányt a hozzájuk tartozó italáldozatokkal együtt, és tömérdek véresáldozatot az egész Izráelért. 22 Ettek-ittak az ÚR előtt azon a napon nagy örömmel. Azután másodszor is királlyá tették Salamont, Dávid fiát, és fölkenték az ÚR fejedelmévé; Cádókot pedig pappá. 23 Így ült Salamon az ÚR trónjára, apja, Dávid után. Eredményesen uralkodott, és egész Izráel hallgatott rá. 24 A vezérek, a testőrök és Dávid király fiai is mind kezet adtak, hogy Salamon király alattvalói legyenek. 25 Az ÚR pedig igen nagygyá tette Salamont egész Izráel szemében, és olyan királyi méltóságot adott neki, amilyen nem volt előtte egy királynak sem Izráelben.

26 Dávid, Isai fia egész Izráel királya volt. 27 Negyven éven át uralkodott Izráelben. Hebrónban hét esztendeig, Jeruzsálemben pedig harminchárom esztendeig uralkodott. 28

És meghalt késő vénségében, betelve az étellel, gazdagsággal és dicsőséggel. Utána fia, Salamon lett a király. 29 Dávid király dolgai elejétől végig meg vannak írva Sámuel látnok, Nátán próféta és Gád látnok történetében, 30 egész uralkodásával, hőstetteivel és mindazokkal az eseményekkel együtt, amelyek vele, Izráellel és a többi országok királyságaival végbementek.

A krónikák második könyve

2Krón. 1.

1 Salamonnak, Dávid fiának a királyi hatalma megerősödött, mert Istene, az ÚR, vele volt, és egyre nagyobbá tette. 2 Salamon szólt egész Izráelnek, az ezredeseknek, a századosoknak, a bírácoknak és egész Izráel minden főemberének, a családfőknek, 3 és elment Salamon az egész gyülekezettel együtt a gibeóni áldozóhalomra, mert ott volt az Isten kijelentésének sátra, amelyet Mózes, az ÚR szolgája készíttetett a pusztában. 4 Az Isten ládáját azonban már fölvitette Dávid Kirjat-Jeárimból, amikor helyet készített annak, mert sátrat vont föl neki Jeruzsálemben. 5 De a rézoltár, amelyet Becalél, Úri fia, Húr unokája készített, ott volt az ÚR hajléka előtt. Ezt kereste föl Salamon és a gyülekezet. 6 Fölment tehát Salamon az ÚR színe előtt álló rézoltárhoz, amely a kijelentés sátránál volt, és ezer égőáldozatot mutatott be rajta. 7 Azon az éjszakán megjelent Isten Salamonnak, és ezt mondta neki: Kérj valamit, én megadom neked. 8 Salamon ezt felelte Istennek: Te nagy szeretettel bántál apámmal, Dáviddal, és engem tettél utána királlyá. 9 Most azért, URam, Istenem, váljék valóra apámnak, Dávidnak adott ígéreted, mert te tettél engem e nép királyává, amely oly sok, mint a föld pora. 10 Adj azért nekem bölcsességet és tudományt, hogy tudjam ennek a népnek az ügyeit intézni. Különben ki tudná kormányozni a te nagy népedet? 11 Isten ezt felelte Salamonnak: Mivel ez volt a szívedben, és nem gazdagságot, vagyont és dicsőséget kértél, nem is gyűlölködő életét vagy hosszú életet kértél, hanem bölcsességet és tudományt kértél, hogy kormányozni tudd népemet, amelynek a királyává tettelek: 12 ezért megadom neked a bölcsességet és a tudományt, sőt olyan gazdagságot, vagyont és dicsőséget is adok neked, amihez fogható nem volt és nem is lesz egy királynak sem, sem előtted, sem utánad. 13 Azután visszament Salamon Jeruzsálemben a gibeóni áldozóhalomról, a kijelentés sátra elől, és uralkodott Izráelen. 14 Gyűjtött Salamon harci kocsikat és lovasokat. Ezernégyszáz harci kocsija és tizenkétezer lovasa lett, és ezeket a harci kocsik városaiba meg a király mellé, Jeruzsálemben rendelte. 15 A király elérte, hogy annyi lett Jeruzsálemben az ezüst és az arany, mint a kő. Elérte, hogy annyi lett a cédrusfa, mint amennyi a vadfügefa az alföldön. 16 Salamonnak Egyiptomból és Kevéből hozták a lovakat, a király kereskedői szerezték azokat Kevéből megszabott áron. 17 Egy harci kocsit hatszáz ezüst sekelért hoztak Egyiptomból, egy lovat pedig százötvenért. Ugyancsak az ő közvetítésükkel szállították tovább ezeket a hettita királyoknak és az arám királyoknak. 18 Salamon megparancsolta, hogy az ÚR neve tiszteletére házat építsenek, neki magának pedig királyi palotát.

2Krón. 2.

1 Ezért kirendelt Salamon a hegységbe hetvenezer teherhordót és nyolcvanezer kőfejtőt, és melléjük háromezer-hatszáz felügyelőt. 2 És ezt üzenté Salamon Hírámnak, Tírusz királyának: Apámmal, Dáviddal is megtetted, hogy küldtél neki cédrusfát palotája építésére, hogy abban lakják. 3 Lásd, én meg templomot akarok építeni az én URam, Istenem neve tiszteletére, és azt neki szentelem, hogy jó illatú füstölőszerrel tömjénezzenek neki, és a sorba rakott kenyerek állandóan ott legyenek előtte; és égőáldozatot mutassanak be reggel és este, minden szombaton és újholdkor, meg Istenünknek, az ÚRnak az ünnepein. Örök kötelessége lesz ez Izráelnek. 4 A templomnak, amelyet építeni akarok, nagynak kell lennie, mert a mi Istenünk nagyobb minden istennél. 5 De kinek van annyi ereje, hogy neki templomot építsen? Hiszen az ég és az egek egei sem tudják magukba fogadni őt! És ki vagyok én, hogy templomot akarok építeni? Csak azért teszem, hogy ott áldozhassanak neki. 6 Küldj azért hozzám egy olyan embert, aki ért az arany, az ezüst, a réz és a vas megmunkálásához, a piros bíborhoz, a karmazsinhoz és a kék bíborhoz, és el tudja készíteni a véseteket azokkal a mesterekkel együtt, akik nálam Júdában és Jeruzsálemben vannak, akiket apám, Dávid alkalmazott. 7 Küldj cédrust, ciprust és ébenfát a Libánonról, mert tudom, hogy szolgálid értenek a libánoni fák kivágásához. Az én szolgálaim is ott lesznek szolgálid mellett, 8 mert sok fát kell előkészíteniük, hiszen nagynak és csodálatosnak kell lennie annak a templomnak, amelyet építek. 9 Én viszont adok szolgálidnak, a favágóknak, akik a fákat kidöntik, húszezer kór csépelte búzát, húszezer kór árpát, húszezer bat bort és húszezer bat olajat. 10 Hírám, Tírusz királya írásban felelt, és elküldte Salamonnak: Mivel szerette népét az ÚR, azért tett téged királyukká. 11 Ezt is mondta Hírám: Áldott az ÚR, Izráel Istene, aki a mennyet és a földet alkotta, hogy olyan bölcs fiút adott Dávid királynak, aki okos és értelmes, aki az ÚRnak templomot, magának pedig királyi palotát akar építeni. 12 Ezért elküldök egy hozzáértő és értelmes mestert, Húrámot, 13 egy Dánból származó asszony fiát, akinek tíruszi az apja, ő ért az arany, az ezüst, a réz, a vas, a kő, a fa, a piros és kék bíbor, a len és a karmazsin feldolgozásához, a különféle vésetek készítéséhez és mindenféle terv kiviteléhez, amivel csak megbízzák, a te mestereiddel és az én urammal, apáddal, Dávidnak a mestereivel együtt. 14 Most azért küldje el az én uram szolgálidnak azt a búzát, árpát, olajat és bort, amit megígért, 15 mi pedig annyi fát vágunk a Libánonon, amennyire csak szükséged lesz, és elszállítjuk azt tutajokon a tengeren Jáfóba; te aztán vitesd el Jeruzsálembé. 16 Salamon számba vette mindazokat az embereket, akik jövevények voltak Izráel országában, miután apja, Dávid egyszer már számba vette őket: százötvenháromezer-hatszáz ilyen embert találtak. 17 Hetvenezer teherhordónak tett meg közülük, nyolcvanezer kőfejtőnek a hegyekben, háromezer-hatszázat pedig felügyelőnek, hogy dolgoztassák a népet.

2Krn. 3.

1 Azután elkezdte építeni Salamon az ÚR házát Jeruzsálemben, a Mórijjá-hegyen, ahol az ÚR megjelent apjának, Dávidnak, azon a helyen, amelyet Dávid kijelölt, a jebúsi Ornán szérújén. 2 Az építést uralkodása negyedik évében, a második hónap második napján kezdte el. 3 Így állapította meg Salamon az Isten háza építéskor az alpméreteket: hosszúsága a régi könyökmérték szerint hatvan könyök, szélessége húsz könyök volt. 4 Az eléje épített csarnok hossza a templom szélességének megfelelően húsz könyök, magassága százhusz könyök volt. A belsejét színarannyal borította be. 5 A főépületet beburkolta ciprusfával, azt pedig finom arannyal burkolta be, és pálmafákat meg füzéreket készíttetett rá. 6 Díszítésül beborította a templomot drágakövekkel. Az arany parvajimi arany volt. 7 Arannyal borította be a templomot, a gerendákat, a küszöbököt, a falakat és az ajtószárnyakat is. A falakra pedig kerúbokat vésetett. 8 Azután elkészíttette a szentek szentjének az épületét. Ennek a hosszúsága a templom szélességének megfelelően húsz könyök, szélessége is húsz könyök volt, és beburkolta azt hatszáz talentum finom arannyal. 9 A szegek súlya ötven aranysekel volt. A felső szobákat is beburkolta arannyal. 10 Készíttetett a szentek szentjének az épületébe két kerúb-szobrot, amelyeket arannyal borítottak be. 11 A kerúbok szárnyainak a hosszúsága együtt húsz könyök volt. Az első kerúb egyik öt könyök hosszúságú szárnyával a templom falát, a másik öt könyök hosszúságú szárnyával a második kerúb szárnyát érintette. 12 A második kerúb egyik öt könyök hosszúságú szárnyával szintén a templom falát, a másik öt könyök hosszúságú szárnyával pedig az első kerúb szárnyát érintette. 13 Ezeknek a kerúboknak a szárnyai kiterjesztve húsz könyököt tettek ki. Lábukon álltak és befelé tekintettek. 14 Kárpitot is készíttetett kék és piros bíborból, karmazsinból és lenből, amelyekbe kerúbokat szövetett. 15 A templom elé két harmincöt könyök magas oszlopot készíttetett, és tetejükre öt könyök magas oszlopfőket. 16 Csináltatott lánc formájú füzéreket, és rárakta azokat az oszlopfőkre, azután csináltatott száz gránátalmát, és rárakta azokat a füzérekre. 17 Fölállíttatta az oszlopokat a templom elé, egyiket jobb felől, másikat bal felől. A jobboldalit Jákínnak, a baloldalt Bóáznak nevezte el.

2Krón. 4.

1 Készítettett egy rézoltárt, melynek a hosszúsága húsz könyök, szélessége húsz könyök, magassága pedig tíz könyök volt. 2 Azután készítettett egy öntött tengert, egyik pereme a másik peremétől tíz könyöknyire volt: kör alakú és öt könyök magas volt, és harminc könyök hosszú zsinór érte körül. 3 Alatta bikaalakok voltak körös-körül, minden könyökre tíz jutott, ezek vették körül a tengert. A bikaalakok két sorban helyezkedtek el, amelyeket együtt öntöttek az öntvényel. 4 A tenger tizenkét bikán volt, három északra, három nyugatra, három délre és három keletre nézett; mindegyiknek a hátsó része befelé volt, és ezeken volt a tenger. 5 Vastagsága egy tenyérnyi volt, pereme pedig olyan, mint a pohár pereme, mint a liliumvirágé. Háromezer bat víz fért bele. 6 Készítettett tíz mosdóedényt is. Ötöt tetetett jobb felől, ötöt pedig bal felől, hogy azokban mossák és öblítsék le azt, amit égőáldozatra készítettek. A tengerben pedig a papok mosakodtak. 7 Készítettett tíz arany lámpatartót is megadott minta szerint, és elhelyezte azokat a templomban: ötöt jobb felől, ötöt bal felől. 8 Készítettett tíz asztalt is, és elhelyezte azokat a templomban: ötöt jobb felől, ötöt bal felől. Készítettett száz arany hintőedényt is. 9 Elkészítette a papok udvarát, és egy nagy bekerített helyet. Ajtókat is csináltatott a bekerített helynek, és az ajtókat rézzel borította be. 10 A tengert pedig jobb felől, délkeletre helyezte el. 11 Készített Húrám fazekakat, lapátokat és hintőedényeket is. Ezzel bevégezte Húrám a munkát, amelyet az Isten házában kellett készítenie Salamon király megbízásából: 12 a két oszlopot és a két kerek oszlopfőt, amelyek az oszlopok tetején voltak, a két hálót az oszlopok tetején levő két kerek oszlopfő beborítására, 13 meg négyszáz gránátalmát a két hálóra, két sor gránátalmát egy-egy hálóra, az oszlopokon levő két kerek oszlopfő beborítására. 14 Készített állványokat is és mosdóedényeket az állványokra, 15 egy tengert és alája tizenkét bikát; 16 továbbá fazekakat, lapátokat és villákat. Mindezt a fölszerelést tiszta rézből készítette el Húrám mester Salamon király megbízásából az ÚR háza számára. 17 A Jordán környékén öntette ezeket a király az agyagos földben, Szukkót és Cerédá között. 18 Mindezt a fölszerelést nagy mennyiségben csináltatta Salamon, mert nem kellett tekintettel lenniük a réz súlyára. 19 Elkészítette Salamon az Isten háza összes fölszerelését: az aranyoltárt és az asztalokat, amelyeken voltak a szent kenyerek; 20 a lámpatartókat és azok mécseseit színaranyból, hogy égjenek rendeltetésük szerint a szentek szentje előtt; 21 a virágokat, a mécseseket és a koppantókat is aranyból, mégpedig tiszta aranyból; 22 azután a késeket, hintőedényeket, kanalakat és szenesserpenyőket színaranyból, valamint a templom bejáratát, a szentek szentjébe nyíló szárnyasajtót és a templom épületének a szárnyasajtóját aranyból.

2Krón. 5.

1 Amikor befejezték mindazt a munkát, amit Salamon végeztetett az ÚR háza számára, bevitte Salamon azt az ezüstöt, aranyat és egyéb tárgyakat, amelyeket apja, Dávid szentelt oda ajándéknak, és elhelyezte Isten házában a kincsei közé.

2 Akkor összegyűjtötte Salamon Izráel véneit és minden törzsfőjét, Izráel fiainak családfőit Jeruzsálemba, hogy elvigyék az ÚR szövetségládáját Dávid városából, azaz Sionból. 3 Összegyűlekeztek tehát a királyhoz mindezek az izráeli férfiak a hetedik hónapban, az ünnepen. 4 Amikor Izráel vénei mind megérkeztek, a lévíták fölemelték a ládát, 5 és fölvitték a ládát, meg a kijelentés sátrát és a szentély egész fölszerelését, amely a sátorban volt. A papok és a lévíták vitték azokat. 6 Salamon király és Izráel egész közössége, amely megjelent nála, ott volt a láda előtt. Olyan sok juhot és marhát áldoztak, hogy sem számbavenni, sem megszámlálni nem lehetett. 7 Azután bevitték a papok az ÚR szövetségládáját a helyére, a templom legbelső részébe, a szentek szentjébe, a kerúbok szárnyai alá. 8 A kerúbok kiterjesztették szárnyaikat a láda helye fölé, és betakarták a kerúbok fölülről a ládát és annak rúdait. 9 A rudak olyan hosszúak voltak, hogy a ládához tartozó rudak végei láthatók voltak a szentek szentje felől, de kívülről már nem voltak láthatók. Ott vannak még ma is. 10 Nem volt a ládában más, csak a két tábla, amelyeket Mózes tett bele a Hóreben, amikor az ÚR szövetséget kötött Izráel fiaival, miután kivonultak Egyiptomból. 11 Amikor a papok kijöttek a szentélyből - az ott levő papok ugyanis mindnyájan megszentelték magukat, beosztásukra való tekintet nélkül - 12 fölállt az oltártól keletre valamennyi énekes lévita, tehát Ászáf, Hémán és Jedútún a fiaikkal és testvéreikkel együtt fehér ruhába öltözve, cintányérok, lantokkal és citerákkal, és velük együtt százharsonát fújó pap. 13 A harsonásoknak meg az énekeseknek egyaránt az volt a tisztük, hogy összehangolva zengjék az ÚR dicséretét és magasztalását. Amikor hangosan szóltak a harsonák, a cintányérok és a hangszerek, és dicsérték az URat, mert ő jó, és örökké tart szeretete, akkor a házat, az ÚR házat felhő töltötte be, 14 úgyhogy a papok a felhő miatt nem tudtak odaállni, hogy szolgálatukat végezzék, mert az ÚR dicsősége betöltötte az Isten házat.

2Krn. 6.

1 Akkor ezt mondta Salamon: Az ÚR mondta, hogy homályban kíván lakni. 2 Házat építettem neked lakásul, maradandót, örök lakóhelyül. 3 Azután megfordult a király, és megáldotta Izráel egész gyülekezetét, miközben Izráel egész gyülekezete állt. 4 Ezt mondta: Áldott az ÚR, Izráel Istene, aki ígéretet tett apámnak, Dávidnak és azt hatalmával be is teljesítette. Ezt mondta: 5 Attól a naptól fogva, hogy kihoztam népemet Egyiptom földjéről, nem választottam várost Izráel egyetlen törzséből sem azért, hogy házat építsenek, és ott legyen az én nevem. És nem választottam ki senkit, hogy fejedelme legyen népemnek, Izráelnek. 6 De most kiválasztottam Jeruzsálemet, hogy ott legyen nevem, és kiválasztottam Dávidot, hogy népemnek, Izráelnek a vezetője legyen. 7 De amikor apám, Dávid, házat akart építeni Izráel Istene, az ÚR neve tiszteletére, 8 akkor ezt mondta apámnak, Dávidnak az ÚR: Azzal, hogy házat akartál építeni az én nevem tiszteletére, jót akartál. 9 De te nem építheted föl azt a házat, hanem a fiad, aki a te véredből származik, ő építi majd föl azt a házat nevem tiszteletére. 10 Az ÚR teljesítette ígéretét, amit tett, mert amikor én apámnak, Dávidnak a helyére léptem és Izráel trónjára ültem, ahogyan megígérte az ÚR, fölépítettem ezt a házat Izráel Istene, az ÚR neve tiszteletére. 11 És elhelyeztem ott a ládát, abban van az ÚR szövetsége, amelyet Izráel fiaival kötött.

12 Azután odaállt Salamon az ÚR oltára elé, Izráel egész gyülekezetével szemben, és kiterjesztette kezeit. 13 Salamon ugyanis egy emelvényt készítettett rézből, és azt a bekerített hely közepén helyeztette el. Hossza öt könyök, szélessége öt könyök, magassága pedig három könyök volt. Föllépett rá, majd térdre esett Izráel egész gyülekezetével szemben, kezét kiterjesztette az ég felé, 14 és ezt mondta: URam, Izráel Istene! Nincs hozzád hasonló Isten sem az égben, sem a földön! Hűségesen megtartod a szolgálóiddal kötött szövetséget, ha teljes szívűkkel előtted járnak. 15 Megtartottad, amit ígértél szolgálódnak, Dávidnak, az én apámnak. Amit megígértél, hatalmaddal be is teljesítetted a mai napon. 16 Most azért, URam, Izráel Istene, tartsd meg, amit szolgálódnak, Dávidnak, az én apámnak ígértél, amikor ezt mondtad: Nem vesznek ki színem elől utódaid, akik Izráel trónján ülnek, de csak akkor, ha fiaid ügyelnek útjukra, és törvényem szerint élnek, ahogyan éltél te is. 17 Most azért, URam, Izráel Istene, váljék valóra ígéreted, amelyet szolgálódnak, Dávidnak tettél! 18 De vajon lakhatik-e Isten a földön az emberekkel? Hiszen az ég, sőt az egeknek egei sem fogadhatnak magukba téged. Hát még ez a ház, amelyet én építettem! 19 Mégis tekints szolgáló imádságára és könyörgésére, URam, Istenem, és hallgasd meg a kiáltást és imádságot, amikor szolgáló színed előtt imádkozik! 20 Nézz nyitott szemmel erre a házra éjjel és nappal, arra a helyre, amelyről azt mondtad, hogy ott lesz a te neved. Hallgasd meg az imádságot, amikor szolgáló ezen a helyen imádkozik! 21 Hallgasd meg szolgálódnak és népednek, Izráelnek a könyörgését, amikor imádkoznak ezen a helyen! Hallgasd meg lakóhelyedről, a mennyből, hallgasd meg, és bocsáss meg nekik! 22 Ha majd valaki vétkezik felebarátja ellen, és arra kényszerítik, hogy esküt tegyen, ő pedig idejön, és esküt tesz oltárod előtt ebben a házban, 23 te halld meg a mennyből, és tégy igazságot szolgáló ügyében: fizess meg a bűnösnek, és olvasd fejére a tettét; az igaznak pedig bizonyítsd be az igazságát, és bánj vele igazsága szerint! 24 Ha majd néped, Izráel vereséget szenved ellenségétől, mert vétkezik ellened, de azután megtér, és vallást tesz nevedről, hozzád imádkozik, és könyörög színed előtt ebben a házban, 25 te hallgasd meg a mennyből, bocsásd meg népednek, Izráelnek a vétkét, és hozd vissza arra a földre, amelyet neki és őseinek adtál! 26 Ha majd bezárul az ég, és nem lesz eső, mert vétkeznek ellened, de azután imádkoznak ezen a helyen, vallást tesznek nevedről, és megtérnek vétkükből, mert megaláztad őket, 27 te hallgasd meg őket a mennyből, és bocsásd meg szolgálódnak és népednek, Izráelnek a vétkét, sőt tanítsd őket a jó útra, amelyen járniuk kell, és adj esőt

földedre, amelyet népednek adtál örökségül! 28 Ha majd éhínség lesz az országban, vagy dögvész, aszály, rozsdá, sáska vagy cserebogár lesz, vagy ha ellenség ostromolja az ország városait, vagy bármilyen csapás és betegség lesz, 29 akkor minden imádságot és könyörgést, amelyet akár egy ember, akár egész néped, Izráel mond el, és ha valaki elismeri, hogy miatta van a csapás és fájdalom, és kiterjeszti a kezét e ház felé, 30 te hallgasd meg lakóhelyedről, a mennyből, bocsáss meg, és bánj mindenkivel tettei szerint, ahogyan megismerted a szívét, hiszen egyedül te ismered az emberek szívét, 31 hogy féljenek téged és járjanak a te utaidon, amíg csak azon a földön élnek, amelyet őseinknek adtál. 32 Még az idegent is, aki nem a te népedből, Izráelből való, de eljön messze földről a te nagy nevedért, erős kezédért és kinyújtott karodért, ha eljön és imádkozik ebben a házban, 33 te hallgasd meg lakóhelyedről, a mennyből, és tedd meg mindazt, amit az idegen kér tőled, hogy a föld minden népe megismerje nevedet, és úgy féljenek téged, ahogyan néped, Izráel, és tudják meg, hogy a te nevedről nevezték el ezt a házat, amelyet építettem. 34 Ha majd néped hadba vonul ellenségei ellen olyan úton, amelyen te küldöd, és hozzád imádkozik e város felé fordulva, amelyet kiválasztottál, és e ház felé, amelyet neved tiszteletére építettem, 35 te hallgasd meg a mennyből imádságukat és könyörgésüket, és pártold ügyüket! 36 Ha vétkeznek ellened, mert nincs ember, aki ne vétkeznék, és megharagszol rájuk, kiszolgáltatod őket ellenségeiknek, és foglyul ejtve fogságba viszik őket, távoli vagy közeli országba, 37 de szívből megtérnek azon a földön, ahova fogságba vitték őket, ha megtérnek, és így könyörögnek hozzád fogságuk földjén: Vétkeztünk, bűnt követtünk el, gonoszul cselekedtünk! 38 Ha teljes szívből és teljes lelkükből megtérnek hozzád fogságuk földjén, ahol őket fogva tartják, és imádkoznak hozzád országuk felé fordulva, amelyet őseiknek adtál, a város felé, amelyet kiválasztottál, és a ház felé, amelyet neved tiszteletére építettem, 39 hallgasd meg lakóhelyedről, a mennyből imádságukat és könyörgésüket, és pártold ügyüket! Bocsásd meg népednek, hogy vétkezett ellened! 40 Most azért, Istenem, legyen nyitva szemed, és füleddel figyelj az imádságra ezen a helyen. 41 És most indulj el, ÚRisten, nyugalmad helyére, te és hatalmad ládája! Papjaidat, ÚRisten, vedd körül szabadításoddal, híveid pedig örvendezzenek a jónak! 42 ÚRisten, ne fordulj el fölkentedtől: gondold arra, hogy milyen kegyelmes voltál szolgádhoz, Dávidhoz!

2Krón. 7.

1 Amikor befejezte Salamon az imádkozást, tűz szállt alá az égből, és megemésztette az égőáldozatot és a véresáldozatokat, az ÚR dicsősége pedig betöltötte a templomot. 2 A papok nem tudtak bemenni az ÚR házába, mert az ÚR dicsősége betöltötte az ÚR házát. 3 Izráel fiai mindnyájan látták, amikor leszállt a tűz és az ÚR dicsősége a templomra, ezért arcukkal a földet érintve letérdeltek a kőpadlóra. Imádták és magasztalták az URat, mert ő jó, és örökké tart szeretete. 4 Azután a király és az egész nép áldozatot mutatott be az ÚRnak. 5 Salamon király huszonkétezer marhát és százhuszezer juhot mutatott be véresáldozatul. Így avatta fel az Isten házát a király és az egész nép. 6 A papok pedig szolgálatba álltak, a lévíták is az ÚR minden hangszerével, amelyeket Dávid király készített, hogy magasztalják az URat, mert örökké tart szeretete. Miközben ők előadták Dávid dicséretét, a papok velük szemben trombitáltak, az egész Izráel pedig ott állt. 7 Fölszentelte Salamon az udvar középső részét az ÚR háza előtt, mert ott készítette el az égőáldozatokat és a hálaáldozatok kövérjét. A rézoltáron ugyanis, amelyet Salamon készített, nem fért el az égőáldozat, az ételáldozat és a kövérje. 8 Így ünnepelt akkor Salamon hét napig egész Izráellel együtt. Igen sokan gyűltek össze a hamáti úttól fogva Egyiptom patakjáig. 9 A nyolcadik napon záróünnepet tartottak, mert az oltár fölavatását hét napig végezték, és az ünnep hét napig tartott. 10 A hetedik hónap huszonharmadik napján hazabocsátotta a népet. Örültek és jókedvűek voltak azért, mert jót cselekedett az ÚR Dáviddal, Salamonnal és népével, Izráellel.

11 Amikor Salamon sikeresen elkészítette az ÚR házát, a királyi palotát és mindazt, amit elkészíttetni szándékozott Salamon az ÚR házában és a maga palotájában, 12 akkor megjelent az ÚR Salamonnak éjjel, és ezt mondta neki: Meghallgattam imádságodat, és kiválasztottam magamnak ezt a helyet az áldozat házául. 13 Ha majd bezárom az eget, és nem lesz eső, vagy parancsolok a sáskáknak, hogy leegyék a földet, vagy ha dögvészt bocsátok népemre, 14 de megalázza magát népem, amelyet az én nevemről neveznek, ha imádkoznak, keresik az én orcámat, és megtérnek gonosz utaikról, én is meghallgatom a mennyből, megbocsátom vétküket, és meggyógyítom országukat. 15 Szemem már nyitva van, és fülemmel figyelek az imádságra ezen a helyen. 16 Kiválasztottam és megszenteltem ezt a házát, azért itt lesz a nevem örökké, itt lesz a szemem és a szívem is mindenkor. 17 És ha te előttem jársz, ahogyan járt apád, Dávid is, és úgy teszel mindent, ahogyan megparancsoltam, rendelkezéseimet és törvényeimet megtartod, 18 akkor állandóvá teszem királyi trónodat, ahogyan megígértem apádnak, Dávidnak, mikor ezt mondtam: Nem vesznek ki utódaid, és uralkodnak Izráelben. 19 Ha azonban elfordultok tőlem, és elhagyjátok rendelkezéseimet és parancsolataimat, amelyeket elétek tártam, ha más isteneket fogtok tisztelni, és azokat imádjátok, 20 akkor kitépem őket földemből, amelyet nekik adtam, ezt a templomot, amelyet nevemnek szenteltem, elvetem szíнем elől, őket pedig példabeszéd és gúny tárgyává teszem minden nép előtt. 21 És bármilyen felséges is ez a templom, mégis aki csak elmegy majd mellette, borzadva kérdezi: Miért bánt így az ÚR ezzel az országgal és ezzel a templommal? 22 És ezt fogják rá felelni: Azért, mert elhagyták az URat, őseik Istenét, aki kihozta őket Egyiptomból, és más istenekhez ragaszkodtak, azokat imádták, és azokat tisztelték. Ezért hozta rájuk mindezt a veszedelmet.

2Krón. 8.

1 Annak a húsz esztendőnek az eltelte után, amíg Salamon az ÚR templomát és a maga palotáját építtette, 2 azokat a városokat is kiépíttette Salamon, amelyeket Hírám adott Salamonnak, és izráelieket telepített oda. 3 Azután Salamon Hamát-Cóbá ellen ment, és hatalmába kerítette. 4 Kiépíttette Tadmórt is a pusztában és mindazokat a raktárvárosokat, amelyeket Hamátban kezdett építeni. 5 Azután Felső-Béthórónt és Alsó-Béthórónt erősített városokká építtette ki várfalakkal, kapukkal és zárossal. 6 Baalátot és az összes raktárvárost, amelyek Salamonéi voltak, a harci kocsik összes városát, a lovasok városait és mindent, amihez csak kedve támadt Salamonnak, kiépíttetett Jeruzsálemben, a Libánonon és birodalma egész területén. 7 A hetiták, emóriaiak, perizziek, hivviek és jebúsziai közül megmaradt egész népet, akik nem tartoztak Izráelhez, 8 meg fiaikat, akik utánuk az országban megmaradtak, mert nem irtották ki őket Izráel fiai, kényszermunkásokká tette Salamon; még ma is azok. 9 Izráel fiai közül azonban senkit sem kényszerített Salamon szolgálatra a munkáinál, mert ezek harcosok voltak, vezérei, tisztjei, meg harci kocsijainak és lovasainak a parancsnokai. 10 Salamon király helyőrségeinek a parancsnokai kétszázötvenen voltak, ezek álltak a hadinép élén. 11 Azután fölvitte Salamon a fáraó leányát Dávid városából abba a palotába, amelyet neki építtetett, mert ezt mondta: Ne lakjék a feleségem Izráel királyának, Dávidnak a palotájában, mert szent hely az, mivel oda került az ÚR ládája. 12 Akkor égőáldozatokat mutatott be az ÚRnak Salamon, az ÚRnak azon az oltárán, amelyet a csarnok elé építtetett. 13 Minden napon: a nyugalomnapokon, újholdkor és az évenként háromszor tartandó megszabott ünnepeken, mégpedig a kovásztalan kenyerek ünnepén, a hetek ünnepén és a sátoros ünnepen, annak a napnak az előírása szerint kellett áldozni, ahogyan Mózes parancsolta. 14 Megállapította apjának, Dávidnak a rendelkezése szerint a papok szolgálati beosztását és a lévíták feladatát, hogy dicséretet énekeljenek, és végezzék szolgálatukat a papok mellett mindennap, annak a napnak az előírása szerint; meg a kapuőrség beosztását az egyes kapuknál, mert így szólt Dávidnak, Isten emberének a parancsa. 15 Semmiben sem tértek el attól, amit a király parancsolt a papoknak és a lévítáknak, még a kincsek dolgában sem. 16 Így készült el Salamon minden munkája az ÚR temploma megalapozásától az ÚR temploma teljes befejezéséig. 17 Akkor elment Salamon Ecjón-Geberbe és Élótba, amelyek a tengerparton voltak Edóm országában. 18 Hírám ugyanis hajókat küldött neki szolgálóival. Ezek a szolgák ismerték a tengert, és Salamon szolgálóival együtt eljutottak Ófírba. Hoztak onnan négyszázötven talentum aranyat, és Salamon királynak vitték.

2Krón. 9.

1 Sába királynője hallotta Salamon híret, azért eljött, hogy próbára tegye Salamont találós kérdésekkel. Megérkezett Jeruzsálembe Salamonhoz igen tekintélyes kísérettel és tevékkel, amelyek balzsamot, töméntelen aranyat meg drágakövet hoztak. Beszélt vele mindenről, amit kigondolt. 2 De Salamon megfelelt minden szavára. Nem volt egyetlen olyan rejtélyes szó sem, amelyikre Salamon ne tudott volna megfelelni. 3 Amikor Sába királynője látta Salamon bölcsességét és a palotát, amelyet építtetett, 4 az asztalán levő ételeket, az udvari emberek ülésrendjét, a felszolgálók magatartását és öltözetét, a pohárnokokat és azok öltözetét, továbbá a följáróját, amelyen az ÚR házába szokott följárni, még a lélegzete is elállt. 5 És ezt mondta a királynak: Igaz volt, amit országomban hallottam dolgaidról és bölcsesegedről, 6 de nem hittem azoknak a beszédeknek, míg el nem jöttem, és saját szememmel meg nem láttam. Nekem még a felét sem mondták el nagy bölcseségnek. Felülmúlod azt a hírt, amelyet hallottam rólad. 7 Boldogok az embereid, és boldogok azok a szolgák, akik állandóan előtted állnak, és hallgatják bölcs szavaidat! 8 Áldott legyen Istened, az ÚR, aki kedvét lelte benned, és trónjára emelt, az ÚRnak, a te Istenednek a királyaként! Mivel Istened szereti Izráelt, és fenn akarja tartani örökké, azért tett királyukká, hogy jogot és igazságot szolgálts. 9 Azután adott a királynak százhusz talentum aranyat és igen sok balzsamot meg drágakövet. Nem volt ahhoz fogható balzsam, mint amelyet Sába királynője adott Salamon királynak. 10 Hírák szolgálai meg Salamon szolgálai, akik aranyat hoztak Ófírból, hoztak ébenfát és drágaköveket is. 11 A király az ébenfából lépcsőket készíttetett az ÚR házába és a királyi palotába, az énekeseknek pedig citerákat és lantokat. Nem is láttak ilyet azelőtt Júda országában. 12 Salamon király is adott Sába királynőjének mindent, ami megtetszett neki és amit csak kért, de mást, mint amit ő hozott a királynak. Azután visszatért országába szolgálival együtt.

13 Annak az aranynak a súlya, amely Salamonhoz egy évben befolyt, hatszázhatvanhat talentum volt, 14 azon kívül, amit az árusok és a kereskedők hoztak. Az arab királyok és a birodalom helytartói is hoztak aranyat és ezüstöt Salamonnak. 15 Csináltatott Salamon király kétszáz hosszú pajzsot vert aranyból; mindegyik hosszú pajshoz hatszáz sekel vert aranyat használtak fel. 16 Továbbá háromszáz kerek pajzsot vert aranyból, mindegyik kerek pajshoz három mina aranyat használtak fel. Ezeket a király a Libánon-erdő palotába helyezte el. 17 Csináltatott a király egy nagy elefántcsont trónt, és bevonatta színarannyal. 18 Hat lépcsője volt a trónnak, és aranyzsámoly volt a trónhoz erősítve. Az ülőhely két oldalán karjai voltak, és két oroslánalak állt a karok mellett. 19 Tizenkét oroslánalak állt a hat lépcső mindkét oldalán. Nem csináltak ilyet egyetlen országban sem. 20 Salamon király minden ivóedénye aranyból volt, a Libánon-erdő palota minden edénye is tiszta aranyból volt. Az ezüstöt semmire sem becsülték Salamon idejében. 21 Mert a király hajói Tarsísban jártak Hírák szolgálival együtt. Háromévenként egyszer érkeztek vissza a Tarsís-hajók, és hoztak aranyat, ezüstöt, elefántcsontot, majmokat és pávákat. 22 Salamon király nagyobb volt a föld minden királyánál gazdagságban és bölcsességben. 23 És a föld minden királya igyekezett Salamonhoz eljutni, hogy hallhassák bölcsességét, amelyet Isten adott a szívébe. 24 Mindegyik hozott ajándékot: arany- és ezüsttárgyakat, díszes ruhákat és fegyvereket, balzsamot, meg lovakat és öszvéreket. Így volt ez évről évre. 25 Salamonnak voltak négyezer lovat és harci kocsit befogadó istállóí, és volt tizenkétezer lovasa. Ezeket a harci kocsik városaiban és Jeruzsálemben, a király mellett helyezte el. 26 Így uralkodott minden király felett az Eufrátesztől a filiszteusok földjéig és Egyiptom határáig. 27 A király elérte, hogy annyi lett Jeruzsálemben az ezüst, mint a kő, és annyi lett a cédrus, mint amennyi a vadfügefa az alföldön. 28 Salamonnak Egyiptomból és egyéb országokból szállították a lovakat.

29 Salamon egyéb dolgai elejétől végig meg vannak írva Nátán próféta történetében, a silói Ahijá próféciájában és Jedó látnoknak Jeroboámról, Nebát fiáról írt látomásaiban. 30 Salamon negyven évig uralkodott Jeruzsálemben egész Izráelen. 31 Azután Salamon pihenni tért őseihez, és eltemették apjának, Dávidnak a városában. Utána fia, Roboám lett a király.

2Krón. 10.

1 Roboám elment Sikembe, mert Sikembe ment egész Izráel, hogy királlyá tegye őt. 2 Meghallotta ezt Jeroboám, Nebát fia, aki Egyiptomban volt, mert oda menekült Salamon király elől. De visszatért Jeroboám Egyiptomból, 3 mivel érte küldtek, és hazahívták. Jeroboám egész Izráellel együtt eljött, és így beszélt Roboámhoz: 4 Apád súlyos igát rakott ránk, te azért most könnyíts azon a súlyos szolgálaton és nehéz igán, amelyet apád ránk rakott; akkor szolgálunk neked. 5 Ő így felelt nekik: Három nap múlva térjete vissza hozzám! A nép tehát elment. 6 Ekkor Roboám király tanácskozott a vénekkel, akik apja, Salamon szolgálatában álltak, amíg élt, és ezt kérdezte: Mit tanácsoltok, milyen választ adjak ennek a népnek? 7 Azok így szóltak hozzá: Ha jó leszel ehhez a néphez, kegyesen fogadod őket, és jóságosan beszélsz velük, akkor mindig szolgálid leszek. 8 De ő nem fogadta meg a vének tanácsát, amelyet tanácsoltak neki, hanem tanácskozott az ifjakkal is, akik vele együtt nőttek fel, és az ő szolgálatára álltak. 9 Ezt kérdezte tőlük: Mit tanácsoltok? Milyen választ adjunk ennek a népnek, amely így szólt hozzám: Tedd könnyebbé az igát, amelyet apád rakott ránk?! 10 Az ifjak, akik vele együtt nőttek föl, így szóltak hozzá: Ezt mondd a népnek, amely így szólt hozzád: Apád megnehezítette igánkat, te azért könnyíts rajtunk! Ezt mondd nekik: Az én kisujjam is vastagabb apám derekánál. 11 Ha tehát apám nehéz igával terhelt meg benneteket, én még nehezebbé teszem igátokat. Apám ostorral tanított fegyelemre benneteket, én meg majd szeges korbáccsal! 12 Harmadnapra elment Jeroboám és az egész nép Roboámhoz, ahogyan meghagyta a király, hogy térjenek vissza hozzá harmadnapra. 13 De a király keményen válaszolt nekik. Nem fogadta meg Roboám király a vének tanácsát, 14 hanem az ifjak tanácsa szerint így szólt hozzájuk: Apám nehezzé tette igátokat, én még nehezebbé teszem. Apám ostorral tanított fegyelemre benneteket, én meg majd szeges korbáccsal! 15 Nem hallgatott a király a népre, mert Isten rendelte így, hogy beteljesítse igéjét az ÚR, amelyet a silói Ahijjá által mondott Jeroboámnak, Nebát fiának. 16 Mivel a király nem hallgatott rájuk, ezért ilyen választ adott az egész Izráel népe a királynak: Mi közünk nekünk Dávidhoz? Nincs közösségünk Isai fiával! Térj sátraidba, Izráel! Törődj, Dávid, a magad házával! Hazament tehát egész Izráel. 17 Roboám pedig Izráel fiai közül csak azoknak maradt a királya, akik Júda városaiban laktak. 18 Roboám király ugyan kiküldte Hadórámot, a kényszermunkák felügyelőjét, de Izráel fiai megkövezték, és meghalt. Ekkor Roboám király gyorsan harci kocsijára szállt, és Jeruzsálemba menekült. 19 Izráel tehát elpártolt Dávid házától. Így van ez még ma is.

2Krn. 11.

1 Amikor Roboám visszaérkezett Jeruzsálembe, összegyűjtötte Júda házát és Benjámint, száznolcvanezer válogatott harcost, hogy megtámadják Izráelt, és visszaszerezzék az országot Roboámnak. 2 De így szólt az ÚR igéje Semajához, az Isten emberéhez: 3 Mondd meg Roboámnak, Salamon fiának, Júda királyának és az egész Izráelnek Júdában és Benjáminban: 4 Így szól az ÚR: Ne vonuljatok fel, és ne harcoljatok testvéreitekkel! Térjen haza mindenki, mert én akartam ezt így. Ők hallgattak is az ÚR szavára és visszatértek, nem mentek Jeroboám ellen. 5 Roboám Jeruzsálemben lakott és egyes városokat erődítményekké épített ki Júdában. 6 Így építette ki Betlehemet, Étámot és Tekóát, 7 Bét-Cúrt, Szókót és Adullámot, 8 Gátot, Márésát és Zífet, 9 Adórimot, Lákist és Azékát, 10 Corát, Ajjálont és Hebrónt. Ezek voltak az erődített városok Júdában és Benjáminban. 11 Megerősítette az erődítményeket, és parancsnokokat helyezett oda, ellátta élelem-, olaj-, és borrházakkal, 12 továbbá mindegyik várost hosszú pajzsokkal és kopjakkal, és rendkívül megerősítette azokat. Így lett az övé Júda és Benjámin. 13 Az egész Izráelben levő papok és léviták mindenünnen hozzá csatlakoztak. 14 A léviták elhagyták legelőiket és birtokukat, és átmentek Júdába és Jeruzsálembe, mert kikergették őket Jeroboám és fiai, nem maradhattak az ÚR papjai. 15 Az pedig a saját papjait rendelte az áldozóhalmokra, a gonosz szellemek szolgálatára, meg a borjakéra, amelyeket csináltatott. 16 A papok után Jeruzsálembe mentek Izráel valamennyi törzséből azok is, akiket szívük arra indított, hogy keressék Izráel Istenét, az URat, és áldozzanak őseik Istenének, az ÚRnak. 17 Ezek erősítették Júda országát, támogatták Roboámot, Salamon fiát három évig, mert csak három évig jártak Dávid és Salamon útján. 18 Roboám feleségül vette Mahalatot, Jerimótnak, Dávid fiának a leányát, meg Abihailt, Eliábnak, Isai fiának a leányát. 19 Ez fiúkat szült neki: Jeúst, Semarját és Zahamot. 20 Azután elvette Maakát, Absolon leányát, aki Abijját, Attajt, Zízát és Selómitot szülte neki. 21 Maakát, Absolon leányát jobban szerette Roboám valamennyi feleségénél és másodrangú feleségénél, bár tizenhét feleséget és hatvan másodrangú feleséget tartott, és nemzett huszonnyolc fiút és hatvan leányt. 22 Roboám Abijját, Maaká fiát tette testvérei között az elsővé, mint trónörökös, mert királlyá akarta tenni. 23 Ezért okosan szétosztotta többi fiai között Júda és Benjámin egész területét és az összes erődített várost. Ellátta őket bőségesen élelemmel, és szerzett nekik sok feleséget.

2Krn. 12.

1 Amikor Roboám királysága megszilárdult és megerősödött, elhagyta az ÚR törvényét, és vele együtt egész Izráel. 2 Roboám király ötödik évében fölvonult Sisák, Egyiptom királya Jeruzsálem ellen, mert hűtlenné váltak az ÚRhoz. 3 Ezerkétszáz harci kocsi, hatvanezer lovas, megszámlálhatatlan líbiai, szukki és kúsi hadinép jött vele Egyiptomból. 4 Elfoglalta Júda megerősített városait, és Jeruzsálem alá érkezett. 5 Akkor Semajá próféta odament Roboámhoz és Júda vezéreihez, akik Jeruzsálembe gyűltek Sisák elől, és ezt mondta nekik: Ezt mondja az ÚR: Ti elhagytatok engem, azért én Sisák kezébe adlak benneteket. 6 Akkor megalázták magukat Izráel vezérei, meg a király, és ezt mondták: Igaz az ÚR! 7 Amikor látta az ÚR, hogy megalázták magukat, akkor így szólt az ÚR igéje Semajához: Megalázták magukat, nem pusztítom el őket, hanem rövidesen szabadulást adok nekik, és nem zúdul haragom Jeruzsálemre Sisák által. 8 De azért szolgálóik lesznek, és megtudják, hogy mit jelent nekem szolgálni, és mit jelent földi királyságokat szolgálni! 9 Sisák, Egyiptom királya tehát felvonult Jeruzsálem ellen, és elvitte az ÚR templomának a kincseit meg a királyi palota kincseit; mindent elvitt. Még a kerek aranypajzsokat is elvitte, amelyeket Salamon csináltatott. 10 Ezek helyett rézpajzsokat csináltatott Roboám király, és azoknak a testőröknek a parancsnokaira bízta, akik a királyi palota bejáratát őrizték. 11 Valahányszor bement a király az ÚR templomába, bementek a testőrök is, és bevitték azokat, majd visszavitték a testőrök őrszobájába. 12 Amikor Roboám megalázta magát, elfordult róla az ÚR haragja. Nem volt ok a teljes pusztulásra, hiszen Júdában is volt valami jó. 13 Azután megerősödött Roboám király uralma Jeruzsálemben. Negyvenegy éves volt Roboám, amikor uralkodni kezdett, és tizenhét évig uralkodott Jeruzsálemben, abban a városban, amelyet az ÚR választott ki Izráel valamennyi törzse közül, hogy ott legyen az ő neve. Anyja egy Naamá nevű ammóni asszony volt. 14 Gonoszságot cselekedett, mert nem kereste állhatatos szívvel az URat. 15 Roboám története elejétől végig meg van írva Semajá próféta és Iddó látnok történetében, leszármazásával együtt. Roboám és Jeroboám között háborúskodás volt egész életükben. 16 Azután Roboám pihenni tért őseihez, és eltemették Dávid városában. Fia, Abijjá lett utána a király.

2Krn. 13.

1 Jeroboám király tizennyolcadik évében Abijjá lett Júda királya. 2 Három évig uralkodott Jeruzsálemben. Anyja neve Míkajáhú volt, a gibeai Uriél leánya. Háború tört ki Abijjá és Jeroboám között. 3 Abijjá indította meg a háborút négyszázezer válogatott harcosból álló haderővel. Jeroboám pedig nyolcszázezer válogatott harccsal indult harcba ellene. 4 Abijjá kiállt a Cemárim-hegyre, amely az Efraim hegyvidékén volt, és így szólt: Hallgassatok meg engem, Jeroboám és egész Izráel! 5 Nektek tudnotok kellene, hogy az ÚR, Izráel Istene Dávidnak és fiainak adta Izráel királyságát, örökre megmaradó szövetséggel. 6 De fölkelt Jeroboám, Nebát fia, Salamonnak, Dávid fiának a szolgája, és föllázadt ura ellen. 7 Hitvány és elvetemült emberek gyűltek hozzá, és ellene szegültek Roboámnak, Salamon fiának, mivel Roboám még ifjú és lágyszívű volt, és nem volt elég erős velük szemben. 8 Ti most azt gondoljátok, hogy elég erősek vagytok az ÚR királyságával szemben, amely Dávid fiainak a kezében van, mert nagy tömeggel vagytok, és veletek vannak az aranyborjak, amelyeket Jeroboám csináltatott, hogy isteneitek legyenek. 9 Elkergettétek az ÚR papjait, Áron fiait és a lévítákat! Olyan papokat szereztetek magatoknak, mint más országok népei: akárki eljött egy fiatal bikával vagy hét kossal, hogy fölavassák, papja lehetett azoknak, amik nem istenek. 10 Mi azonban megmaradtunk Istenünk, az ÚR mellett, nem hagytuk el őt. A papok az ÚR szolgálatában állnak, Áron fiai és a lévíták is munkában vannak. 11 Minden reggel és minden este égőáldozatokat és jó illatú füstölőszereket füstölögtetnek az ÚRnak. Sorba rakják a kenyeret a tiszta asztalon, meggyújtják az arany lámpatartó mécseseit minden este, mert mi megtartjuk Istenünknek, az ÚRnak a szolgálatát, de ti elhagytátok őt. 12 Bizony, velünk van vezérünk, az Isten, és papjai zengő trombitákkal fújnak riadót ellenetek! Izráel fiai, ne harcoljatok őseitek Istene, az ÚR ellen, mert nem boldogultok! 13 Ekkor Jeroboám kiküldött egy csapatot, hogy lesbe álljanak mögöttük; a sereg ott volt Júdával szemben, a lesben álló csapat pedig mögötte. 14 Amikor a júdaiak körülnéztek, látták, hogy elől is, hátul is harc vár rájuk, ezért az ÚRhoz kiáltottak segítségért, a papok megfújták a trombitákat, 15 a júdaiak pedig harci kiáltásban törtek ki. És miközben a júdaiak harci kiáltása hangzott, megverte az Isten Jeroboámot és egész Izráelt Abijjá és Júda előtt. 16 Futásnak eredtek Izráel fiai Júda elől, de Isten a kezükbe adta őket. 17 Abijjá és hadinépe nagy vereséget mért rájuk, úgyhogy ötszázezer válogatott férfi esett el halálos sebbel Izráelből. 18 Ilyen megaláztatás érte Izráel fiait abban az időben, Júda fiai viszont megerősödtek, mert az ÚRra, őseik Istenére támaszkodtak. 19 Abijjá üldözte Jeroboámot, és a következő városokat foglalta el tőle: Bételt falvaival együtt, Jesánát falvaival együtt és Efravint falvaival együtt. 20 Nem is tudta többé Jeroboám összeszedni az erejét Abijjá idejében. Az ÚR megverte őt, és meghalt. 21 Abijjá pedig megerősödött. Vett magának tizennégy feleséget, és nemzett huszonkét fiút és tizenhat leányt. 22 Abijjá történetének a többi része, életútja és viselt dolgai meg vannak írva Iddó próféta magyarázatában. 23 És pihenni tért Abijjá az őseihez, eltemették Dávid városában, és fia, Ászá lett utána a király. Az ő idejében béke volt az országban tíz esztendeig.

2Krón. 14.

1 Ászá azt tette, amit jónak és helyesnek tartott Istene, az ÚR. 2 Eltávolította az idegen oltárokat és az áldozóhalmokat, összetörte a szent oszlopokat és kivágta a szent fákat. 3 A júdaiaknak pedig megparancsolta, hogy őrseik Istenét, az URat keressék, és teljesítsék a törvényt és a parancsolatokat. 4 Eltávolította Júda összes városából az áldozóhalmokat és a tömjénező oltárokat, és uralkodása alatt béke volt az országban. 5 Épített Júdában megerősített városokat, mert béke volt az országban. Nem viseltek ellene háborút azokban az években, mert nyugalmat adott neki az ÚR. 6 Ezt mondta a Júdaiaknak: Építsük ki ezeket a városokat, vegyük őket körül várfallal, lássuk el tornyokkal, kapukkal és zárakkal, míg a mienk az ország, mert kerestük Istenünket, az URat, és ő nyugalmat adott nekünk mindenfelől. El is végezték sikeresen az építkezést. 7 Ászá haderejét háromezerezer júdai pajzos és kopjás, továbbá kétszáznyolcvanezer benjámini könnyű pajzsot viselő és íjász alkotta. Ezek mind vitéz harcosok voltak.

8 Kivonult ellenük az etióp Zerah milliós haderővel és háromszáz harci kocsival, és megérkezett Márésa alá. 9 Ászá is kivonult ellene, és csatarendbe álltak a Cefatávölgyben Márésánál. 10 Akkor Ászá így kiáltott Istenéhez, az ÚRhoz: URam, neked nem nehéz segíteni az erőtlent a sokasággal szemben! Segíts meg bennünket, URunk, Istenünk, mert rád támaszkodunk, és a te nevedben jöttünk ez ellen a tömeg ellen! URam, te vagy a mi Istenünk, mutasd meg, hogy ember nem tehet ellened semmit! 11 És megverte az ÚR az etiópokat Ászá és Júda előtt. Megfutamodtak az etiópok, 12 Ászá és hadinépe egészen Gerárig üldözte őket. Elhulltak az etiópok, senki sem maradt életben közülük, mert összetörték az ÚR előtt és serege előtt. A júdaiak igen sok zsákmányt ejtettek. 13 Leverték Gerár környékén minden várost, mert az ÚRtól való rettegés fogta el azokat. Kifosztottak minden várost, mert sok zsákmány volt bennük. 14 A jószágok aklait is lerombolták, és rengeteg juhot és tevét hajtottak el. Így tértek vissza Jeruzsálembe.

2Krón. 15.

1 Azután Isten lelke szállt Azarjáhúra, Ódéd fiára, 2 kiment Ászá elé, és ezt mondta neki: Hallgassatok rám, Ászá és egész Júda, meg Benjámin! Az ÚR veletek lesz, ha ti is övele lesztek. Ha keresitek őt, megtaláljátok, de ha elhagyjátok, ő is elhagy benneteket. 3 Hosszú ideig élt Izráel az igaz Isten nélkül, tanító pap nélkül és törvény nélkül. 4 De ha nyomorúságában megtért az ÚRhoz, Izráel Istenéhez, és kereste őt, meg is találta. 5 Azokban az időkben nem volt biztonságban sem az eltávozó, sem a hazatérő, mert sok gyötrellem szakadt mindazokra, akik ezekben a tartományokban laktak. 6 Egyik nép a másik népet, egyik város a másik várost zúzta szét, mert Isten gyötörte őket mindenféle nyomorúsággal. 7 Ti azonban legyetek erősek, ne lankadjatok el, mert tetteiteknek meglesz a jutalma!

8 Amikor Ászá meghallotta ezt a beszédet, Ódéd próféta prófétálását, összeszedte az erejét, és eltávolította az utálatos bálványokat Júda és Benjámin egész földjéről, meg azokból a városokból, amelyeket elfoglalt Efraim hegyvidékén. Ezután megújította az ÚR oltárát, amely az ÚR csarnoka előtt volt. 9 Majd összegyűjtötte egész Júdát, Benjámint és azokat, akik Efraim, Manassé és Simeon törzséből jövevényként náluk laktak. Mert sokan átpártoltak hozzá Izráelből, amikor látták, hogy vele van Istene, az ÚR. 10 Összegyűltek tehát Jeruzsálemben, Ászá uralkodása tizenötödik évében, a harmadik hónapban, 11 és áldoztak az ÚRnak azon a napon az odavitt zsákmányból hétszáz marhát és hétezer juhot. 12 Majd szövetségre léptek, hogy ők is Istent, az URat keresik teljes szívvel és teljes lélekkel; 13 de meg kell halnia mindenkinek, aki nem keresi Izráel Istenét, az URat, kicsinek és nagyoknak, férfiaknak és nőknek egyaránt. 14 És megesküdtek az ÚRra fennhangon ujjongva, trombita- és kúrtszó mellett. 15 Örvendezett egész Júda az eskünek, mert teljes szívvel tettek esküt, és egy akarattal keresték Istent, és meg is találták. Az ÚR pedig nyugalmat adott nekik mindenfelől.

16 Ászá király még anyját, Maakát is eltávolította anyakirálynői méltóságából, mivel egy undok bálványt csináltatott Asérá tiszteletére. Ászá azonban kivágatta ezt az undok bálványt, darabokra törte, és a Kidrón-pataknál elégette. 17 Izráelben nem szűntek meg az áldozóhalmok, de Ászának tiszta volt a szíve egész életében. 18 Bevitte az Isten házába apja szent adományait, meg a maga szent adományait: ezüstöt, aranyat és egyéb tárgyakat. 19 Nem volt háború Ászá uralkodásának harmincötödik évéig.

2Krón. 16.

1 Ászá uralkodásának harminchatodik évében Baasá, Izráel királyja Júda ellen vonult, és kiépítette Rámát, hogy ne lehessen Ászához, Júda királyához átmenni, vagy tőle átjönni. 2 Ekkor Ászá ezüstöt és aranyat hozott ki az ÚR házának és a királyi palotának a kincseiből, és elküldte Benhadadnak, Arám királyának, aki Damaszkuszban lakott, ezzel az üzenettel: 3 Szövetség van köztünk, az volt már apám és apád között is. Nézd, küldök neked ezüstöt és aranyat. Menj, bontsd fel Baasával, Izráel királyával kötött szövetségedet, hogy vonuljon vissza innen! 4 Benhadad hallgatott Ászá királyra, és hadserege vezéreit Izráel városai ellen küldte. Leverték Ijjónt, Dánt, Ábél-Maimot és Naftáli városainak minden raktárát. 5 Amikor ezt Baasá meghallotta, abbahagyta Ráma építését, és beszüntette a munkát. 6 Ászá király pedig munkára fogta egész Júdát, és elhordták Ráma köveit és gerendáit, amelyekkel Baasá építkezett. Ezekkel építette ki Gebát és Micpát.

7 Abban az időben elment Hanáni látnok Ászához, Júda királyához, és ezt mondta neki: Mivel Arám királyára támaszkodtál, nem pedig Istenedre, az ÚRra, ezért csúszott ki a kezedből Arám királyának a hadserege. 8 Nem volt-e az etiópoknak és líbiaiaknak roppant hadereje, igen sok harci kocsija és lovasa? Mégis kezembe adta őket az ÚR, mivel rá támaszkodtál. 9 Mert az ÚR szemei áttekintik az egész földet, és ő megmutatja erejét azoknak, akik tiszta szívvel az övéi. Ostobán viselkedtél ebben a dologban, és emiatt mostantól fogva háborúban lesz részed! 10 Ászá azonban bosszús lett a látnokra, és kalodába záratta, olyan dühös lett rá emiatt. Sőt akkoriban Ászá a nép közül is bántalmazott egyeseket. 11 Ászának a története elejétől végig meg van írva Júda és Izráel királyainak a könyvében. 12 Uralkodása harminckilencedik évében megbetegedett. Ászának a lába és betegsége egyre súlyosbodott. De betegségében sem az ÚRhoz folyamodott, hanem az orvosokhoz. 13 Azután Ászá pihenni tért őseihez, meghalt uralkodása negyvenegyedik évében. 14 Eltemették abba a sírba, amelyet Dávid városában vágatott magának. Nyugvóhelyére fektették, amelyet teleraktak balzsammal és különféle jó illatú kenetekkel. És igen nagy tüzet gyújtottak a tiszteletére.

2Krón. 17.

1 Utána a fia, Jósáfát lett a király, aki erősen tartotta magát Izráellel szemben. 2 Csapatokat rendelt Júda megerősített városaiba, és helyőrséget helyezett el Júda országában, meg Efraimnak azokban a városaiban, amelyeket apja, Ászá foglalt el. 3 Az ÚR Jósáfáttal volt, mert ősenek, Dávidnak a korábbi útjain járt, és nem kereste a Baalokat, 4 hanem atyja Istenét kereste, és az ő parancsolatai szerint élt, nem pedig Izráel cselekedetei szerint. 5 Ezért az ÚR megerősítette kezében a királyi hatalmat. Egész Júda ajándékot adott Jósáfátnak, úgyhogy gazdagsága és dicsősége igen nagy lett. 6 Mivel az ÚR útjain járt, egyre bátrabb lett, és újból eltávolította Júdából az áldozóhalmokat és a szent fákat. 7 Uralkodása harmadik évében kiküldte vezéreit, Ben-Hailt, Óbadját, Zekarját, Netanélt és Míkájehút, hogy tanítsanak Júda városaiban. 8 Léviták is voltak velük: Semajáhú, Netanjáhú, Zebadjáhú, Aszáél, Semirámót, Jehónátán, Adónijjáhú, Tóbijjáhú, és Tób-Adónijjá léviták, és velük együtt Elisámá és Jehórám papok. 9 Tanítottak tehát Júdában, náluk volt az ÚR törvénykönyve is, amikor bejárták Júda valamennyi városát, tanítva a népet. 10 Ezért az ÚR rettegést támasztott a Júda körül levő országok királyaiban, és nem mertek háborút indítani Jósáfát ellen. 11 A filiszteusok is hoztak Jósáfátnak hódoló ajándékot és adót ezüstben; az arabok pedig nyájakat hoztak neki, hétezerhétszáz kost és hétezerhétszáz kecskebakot. 12 Jósáfátnak egyre nagyobb lett a hatalma. Várat és raktárvárosokat épített Júdában. 13 Sok készlete volt Júda városaiban, Jeruzsálemben pedig vitéz férfiakkal álló katonasága volt. 14 Beosztásuk családonként a következő volt: a Júdához tartozó ezredek parancsnokai ezek voltak: Adná parancsnok, akihez háromszázezer vitéz férfi tartozott. 15 Hozzá volt beosztva Jehóhánán parancsnok, kétszáznyolcvanezer emberrel. 16 Hozzá volt beosztva Amaszjá, Zikri fia, aki önként állt az ÚR szolgálatába; kétszázézer vitéz férfi tartozott hozzá. 17 Benjáminból való volt Eljádá, vitéz férfi, akihez kétszázézer íjász és kerek pajzsos tartozott. 18 Hozzá volt beosztva Jehózábád, akihez száznyolcvanezer hadi szolgáltra fölszerelt ember tartozott. 19 Ezek teljesítettek szolgálatot a király mellett azokon kívül, akiket a király a megerősített városokban helyezett el egész Júdában.

2Krn. 18.

1 Jósáfátnak már nagy volt a gazdagsága és dicsősége, amikor Aháb sógorává lett. 2 Néhány év múlva elment Ahábhoz Samáriába, és Aháb sok juhot és marhát vágatott le neki meg a vele levő hadinépnek. Majd arra biztatta őt, hogy vonuljon vele együtt Rámót-Gileád ellen. 3 Aháb, Izráel királya ezt kérdezte Jósáfáttól, Júda királyától: Eljössz-e velem Rámót-Gileád ellen? Ő ezt válaszolta neki: Elmegyek, akárcsak te, és az én népem, akárcsak a te néped; veled leszünk a háborúban! 4 De Jósáfát ezt mondta Izráel királyának: Kérdezd meg előbb az ÚR igéjét! 5 Izráel királya azért összegyűjtötte a prófétákat, négyszáz embert, és megkérdezte őket: Elmenjünk-e harcolni Rámót-Gileáért, vagy letegyek róla? Ők így feleltek: Vonulj föl, mert Isten a király kezébe adja azt! 6 Jósáfát azonban ezt mondta: Nincs itt az ÚRnak több prófétája, akit megkérdezhethetnénk? 7 Izráel királya így felelt Jósáfátnak: Van még egy ember, aki által megkérdezhetjük az URat, de én gyűlölöm őt, mert sohasem prófétál nekem jót, hanem csak rosszat. Míkájehú, Jimlá fia az. Jósáfát erre így szólt: Ne mondjon ilyet a király! 8 Ekkor Izráel királya odahívta egyik udvari emberét, és ezt mondta: Siess Míkájehúért, Jimlá fiáért. 9 Izráel királya és Jósáfát, Júda királya ott ült díszruhába öltözve, mindegyik a maga trónján. Ott ültek Samária kapubejáratánál a téren, a próféták pedig mind ott prófétáltak előttük. 10 Cidkijjáhú, Kenaaná fia vasszarvakat készített magának, és ezt mondta: Így szól az ÚR: Ezekkel ökleled Arámot, míg csak el nem pusztítod! 11 A próféták mindnyájan így prófétáltak: Vonulj föl Rámót-Gileád ellen, és sikerrel jársz! Az ÚR a király kezébe adja azt! 12 A követ pedig, aki elment, hogy elhívja Míkájehút, így szólt hozzá: Nézd, a próféták egyhangúlag jót ígérnek a királynak, legyen azért a te beszéded is olyan, mint az övék, és ígérj jót! 13 De Míkájehú így felelt: Az élő ÚRra esküszöm, hogy csak azt fogom mondani, amit az én Istenem mond. 14 Amikor a királyhoz érkezett, a király megkérdezte tőle: Míká! Elmenjünk-e harcolni Rámót-Gileáért, vagy letegyek róla? Ő így felelt: Vonuljatok föl, és járjatok szerencsével! A kezetekbe kerül. 15 A király azonban ezt mondta neki: Hányszor eskesselek meg, hogy csak igazat mondj nekem az ÚR nevében? 16 Erre ő így felelt: Láttam egész Izráelt szétszóródva a hegyeken, mint egy nyájat, amelynek nincs pásztora. Az ÚR pedig ezt mondta: Nincs ezeknek gazdájuk, térjen haza mindenki békével! 17 Ekkor Izráel királya így szólt Jósáfáthoz: Ugye megmondtam neked, hogy nem prófétál ez nekem jót, csak rosszat? 18 Míkájehú pedig ezt mondta: Halljátok az ÚR igéjét! Láttam az URat trónján ülve, és az egész mennyei sereg ott állt a jobbján és balján. 19 És ezt mondta az ÚR: Ki fogja rászedni Ahábot, Izráel királyát, hogy fölvonuljon és elessék Rámót-Gileádnál? Erre az egyik ezt mondta, a másik azt mondta. 20 De előlépett egy lélek, megállt az ÚR előtt, és így szólt: Majd én rászedem őt! Az ÚR ezt kérdezte tőle: Hogyan? 21 Az így felelt: Elmegyek, és hazug lélek leszek minden prófétája szájában. Az ÚR pedig így szólt: Így csakugyan rá tudod szedni. Menj és tégy így! 22 Íme így adott az ÚR hazug lelket valamennyi prófétád szájába. Az ÚR kimondta vesztedet. 23 Ekkor odalépett Cidkijjáhú, Kenaaná fia, arcul ütötte Míkájehút, és ezt mondta: Talán eltávozott tőlem valamerre az ÚR lelke, és csak veled beszél? 24 Míkájehú így felelt: Majd meglátod azon a napon, amikor szobáról szobára mész, hogy elrejtőzz. 25 Akkor ezt parancsolta Izráel királya: Fogjátok Míkájehút, vigyétek Ámón városparancsnokhoz és Jóás királyfihoz, 26 és mondjátok: Ezt parancsolja a király: Vessétek börtönbe, és szűkösen tápláljátok kenyérral és vízzel, amíg békében vissza nem térek! 27 Míkájehú így szólt: Ha csakugyan békében térsz vissza, nem az ÚR beszélt általam. Majd ezt mondta: Hallja meg ezt az egész nép! 28 Azután felvonult Izráel királya és Jósáfát, Júda királya Rámót-Gileád ellen. 29 Izráel királya ezt mondta Jósáfátnak: Én álruhába öltözöm, és úgy megyek a csatába, te azonban öltözz a magad ruhájába! Izráel királya tehát álruhába öltözött, és úgy ment a csatába. 30 Arám királya pedig ezt parancsolta a harci kocsik parancsnokainak: Ne

támadjatok meg se kicsit, se nagyot, csak Izráel királyát! 31 Amikor a harci kocsik parancsnokai meglátták Jósáfátot, azt gondolták, hogy ő Izráel királya. Ezért körülfogták, hogy megtámadják. Jósáfát azonban kiáltozni kezdett, és az ÚR megsegítette; Isten másfelé terelte őket. 32 A harci kocsik parancsnokai ugyanis látva, hogy nem ő Izráel királya, elfordultak tőle. 33 Egy ember pedig találmra meghúzta íját, és eltalálta Izráel királyát a szíjak és a páncél között. Ekkor megparancsolta a kocsi hajtójának: Fordulj meg, és vigyél ki a táborból, mert megsebesültem! 34 Mivel azonban az ütközet egyre hevesebb lett azon a napon, Izráel királyának állva kellett maradnia harci kocsijában az arámokkal szemben estig. Napnyugtakor aztán meghalt.

2Krón. 19.

1 Jósáfát, Júda királya pedig sértetlenül tért vissza jeruzsálemi palotájába. 2 Ekkor elébe ment Jehú látnok, Hanáni fia, és ezt mondta Jósáfát királynak: A bűnöst kellett segítened, és az ÚR gyűlölőit szeretned? Ezért szállt rád az ÚR haragja. 3 Bár volt benned valami jó is, mert kiirtottad az országból a szent fákat, és állhatatos szívvel kerested az Istent. 4 Ezután Jósáfát Jeruzsálemben maradt. De újra meg újra kiment a nép közé, Beérsebától fogva egészen Efraim hegyvidékéig, és megtérítette őket őseik Istenéhez, az ÚRhoz. 5 Bírákat nevezett ki az országban, Júda minden megerősített városában, városról városra, 6 és ezt mondta a bírának: Nézzétek meg jól, mit tesztek, mert nem emberek, hanem az ÚR megbízásából ítélnétek, és ő lesz veletek az ítélethozatalban. 7 Most azért rettegjétek az ÚRtól, és vigyázzatok, hogy mit tesztek, mert Istenünk, az ÚR nem tűri a hamisságot, a személyválogatást és a vesztegetés elfogadását! 8 Jeruzsálemben is nevezett ki Jósáfát lévitákat, papokat és izráeli családfőket az ÚRra tartozó ügyeknek és a jeruzsálemi lakosok pöreinek az intézésére. 9 Ezt parancsolta nekik: Így járjatok el az ÚR félelmében, hűséggel és tiszta szívvel: 10 Bármilyen peres ügyet terjesztenek elétek honfitársaitok, akik a maguk városaiban laknak, vérontásra, törvényre, parancsolatra, rendelkezésekre vagy ítélezésekre vonatkozólag, figyelmeztessétek őket, hogy vétkéssé ne váljanak az ÚR előtt, és az ő haragja rátok és honfitársaitokra ne szálljon. Így járjatok el, és akkor nem vétkeztek! 11 Az ÚRra tartozó minden dologban Amarjáhú pap lesz a vezetőtök, a királyra tartozó minden dologban pedig Zebadjáhú, Jismáél fia, a Júda házából való fejedelem. Mint hivatalnokok, a léviták állnak rendelkezésetekre. Működjétek bátran, az ÚR pedig legyen a jökkel!

2Krón. 20.

1 Történt ezek után, hogy hadba vonultak Jósáfát ellen a móábiak és az ammóniak a meúniak egy részével együtt. 2 Amikor megérkeztek, és jelentették Jósáfátnak, hogy a tenger túlsó széléről nagy sokaság jön ellene Edóm felől, és már Hacecón-Támárban, azaz Éngediben vannak, 3 megijedt Jósáfát, az URat kezdte keresni, és böjtöt hirdetett egész Júdában. 4 Összegyülekeztek a júdaiak, hogy segítséget kérjenek az ÚRtól. Júda összes városából is eljöttek, hogy az ÚR segítségét kérjék. 5 És felállt Jósáfát Júda és Jeruzsálem gyülekezetében az ÚR házánál, az új udvar előtt, 6 és ezt mondta: URam, őseink Istene! Te vagy Isten a mennyben, aki uralkodsz a népek minden királyságán! A te kezedben van az erő és a hatalom, és senki sem állhat meg veled szemben. 7 Istenünk, te űzted ki ennek az országnak a lakóit néped, Izráel elől, és örökre odaadtad azt barátod, Ábrahám utódainak. 8 És itt laktak, itt építettek neved tiszteletére szentélyt, és ezt mondták: 9 Ha majd veszedelem, fegyver, ítélet, dögvész vagy éhínség jön ránk, megállunk ez előtt a templom előtt és te előtted, mert a te neved ebben a templomban van; és ha segítségért kiáltunk hozzád nyomorúságunkban, hallgass meg, és szabadíts meg minket! 10 De látod, az ammóniak és móábiak, Széír hegyvidékének a lakói, akik között nem engedted átvonulni az izráelieket, amikor Egyiptomból jöttek, és így kikerülték, és nem pusztították el őket, 11 ezek most azzal fizetnek nekünk, hogy ellenünk támadnak, és ki akarnak űzni birtokodból, amelyet birtokunkba adott. 12 Istenünk, íteld meg őket! Mert nincs erőnk ezzel a nagy tömeggel szemben, amely ellenünk támad. Nem tudjuk, mit tegyünk, csak rád tekintünk. 13 Eközben a júdaiak valamennyien ott álltak az ÚR színe előtt gyermekeikkel, feleségeikkel és fiaikkal együtt. 14 Akkor rászállt az ÚR lelke a gyülekezet jelenlétében Jahaziélre, aki Zekarjáhú fia, az Benájá fia, az Jeiél fia, az Mattanjá fia, Ászáf fiai közül való lévita volt, 15 és megszólalt: Figyeljete, egész Júda és Jeruzsálem lakói, meg te, Jósáfát király! Ezt mondja nektek az ÚR: Ne féljete, és ne rettegjete ettől a nagy tömegtől, mert nem a ti háborútok ez, hanem Istené. 16 Holnap induljatok ellenük! Ők a Cíc-hágón vonulnak majd föl, és a völgy végénél, a Jerúél-pusztá előtt találkoztok velük. 17 Nektek nem is kell majd harcolnotok, csak veszteg állnotok és néznetek, hogyan szabadít meg benneteket az ÚR. Ne félj, és ne rettegj, Júda és Jeruzsálem! Holnap vonuljatok ellenük, mert veletek lesz az ÚR! 18 Ekkor Jósáfát arccal a földig hajolt, és Júda meg Jeruzsálem lakói mindnyájan leborultak az ÚR színe előtt, és imádták az URat. 19 A keháti és kórahi lévíták pedig fölálltak, és egyre hangosabban dicsérték az URat, Izráel Istent. 20 Kora reggel fölkeltek és kivonultak Tekóa pusztájába. Amikor kivonultak, előállt Jósáfát, és ezt mondta: Hallgassatok rám, Júda és Jeruzsálem lakói! Higgyetek Istenetekben, az ÚRban, és megmaradtok! Higgyetek prófétáinak, és boldogultok! 21 Miután tanácsot tartott a néppel, fölállította az ÚR énekeseit, akik szent öltözetben dicsérték őt, és az arcvonal előtt vonulva így énekeltek: Adjatok hálát az ÚRnak, mert örökké tart szeretete! 22 Amikor elkezdtek az ujjongást és a dicséretet, az ÚR lázadókat támasztott a Júdára támadó ammóniak, móábiak és a Széír-hegyvidék lakói között, és ezért vereséget szenvedtek. 23 Az ammóniak és a móábiak a Széír-hegyvidék lakóira támadtak, hogy kiirtsák és elpusztítsák őket. Amikor végeztek Széír lakóival, egymás pusztulását segítették elő. 24 Mire a júdabeliek a pusztai őrhelyhez érkeztek, és a sokaság felé fordultak, már csak az elesettek holttesteit voltak a földön, és senki sem menekült meg. 25 Akkor odament Jósáfát és hadinépe, hogy összeszedjék a zsákmányt. Tömegével találtak náluk fölszerelést, ruhákat és értéktárgyakat. Annyit zsákmányoltak, hogy el sem bírták. Három napig szedték össze a zsákmányt, olyan sok volt. 26 A negyedik napon összegyülekeztek az Áldás-völgyben, hogy ott áldják az URat. Ezért hívják azt a helyet Áldás-völgynek még ma is. 27 Azután visszatértek Jósáfát vezetésével a júdaiak és a jeruzsálemiek mindnyájan. Örömmel tértek vissza Jeruzsálembe, mert örömet szerzett nekik az ÚR: megszabadította őket ellenségeiktől. 28 És bevonultak

Jeruzsálemben lantokkal, citerákkal és harsonákkal az ÚR házához. 29 Az Istentől való rettegés fogta el az országok összes királyságát, amikor meghallották, hogy az ÚR harcolt Izráel ellenségei ellen. 30 Ezért békében élt Jósáfát országa, mert Istene nyugalmat adott neki mindenfelől. 31 Így uralkodott Jósáfát Júdában. Harmincöt éves volt, amikor király lett, és huszonöt évig uralkodott Jeruzsálemben. Anyja neve Azúbá volt, Silhi leánya. 32 Apjának, Ászának az útján járt, nem tért le róla. Azt tette, amit helyesnek lát az ÚR. 33 Csak az áldozóhalmok nem szűntek meg, mert a nép nem ragaszkodott szívből ősei Istenéhez. 34 Jósáfát egyéb dolgai elejétől végig meg vannak írva Jéhúnak, Hanáni fiának történeteiben, amelyeket fölvettek az Izráel királyairól szóló könyvbe. 35 Azután társult Jósáfát, Júda királya Ahazjával, Izráel királyával, aki bűnös dolgokat vitt véghez. 36 Azért társult vele, hogy hajókat építsenek, amelyeknek Tarsísba kellett volna menniük. A hajókat Ecjón-Geberben építették. 37 Eliezer azonban, a márésai Dódaváhú fia így prófétált Jósáfát ellen: Mivel társultál Ahazjával, összezúzza művedet az ÚR! Össze is törtek a hajók, és nem tudtak Tarsísba eljutni.

2Krón. 21.

1 Jósáfát pihenni tért őseihez, és eltemették ősei mellé Dávid városában. Utána a fia, Jórám lett a király. 2 Testvérei, Jósáfát fiai ezek voltak: Azarjá, Jehiél, Zekarjáhú, Azarjáhú, Míkáél és Sefatjáhú. Ezek mind Jósáfátnak, Júda királyának a fiai voltak. 3 Apjuk sok ajándékot adott nekik: ezüstöt, aranyat, drágaságokat és megerősített városokat Júdában. De a királyságot Jórámnak adta, mert ő volt az elsőszülött. 4 Amikor azonban Jórám elfoglalta apja királyságát, és megszilárdult hatalma, összes testvérét fegyverrel gyilkoltatta meg, sőt néhány izráeli vezető embert is. 5 Harminckét éves volt Jórám, amikor király lett, és nyolc évig uralkodott Jeruzsálemben. 6 Izráel királyainak az útján járt, ugyanúgy élt, mint Aháb háza népe, mert Aháb leánya volt a felesége. Azt tette, amit rossznak lát az ÚR. 7 De az ÚR nem akarta elpusztítani Dávid házáét, mert szövetséget kötött Dáviddal, és megígérte, hogy mécseset ad neki és fiainak mindenkor. 8 Az ő idejében pártoltak el az edómiak Júdától, és királyt választottak maguknak. 9 Ezért Jórám odavonult vezéreivel és összes harci kocsijával együtt. Éjjel fölkelt, átvágta magát az edómiakon, akik bekerítették őt és a harci kocsik parancsnokait. 10 Így pártoltak el az edómiak Júdától mindmáig. Ugyanebben az időben pártolt el tőle Libná is, mert Jórám elhagyta ősei Istenét, az URat. 11 Ő is csináltatott áldozóhalmokat Júda hegyein, és így paráznaságba vitte Jeruzsálem lakóit, és félrevezette Júdát. 12 Eljutott azonban hozzá Illés próféta írása, amely így hangzott: Ezt mondja az ÚR, ősdnek, Dávidnak az Istene: Mivel nem apádnak, Jósáfátnak az útján jártál, sem Ászának, Júda királyának az útján, 13 hanem Izráel királyainak az útján jártál, és paráznaságba vitted Júdát meg Jeruzsálem lakóit, ahogyan Aháb háza népe is paráznaságba vitte népét, sőt még testvéreidet, apád háza népét is legyilkoltattad, akik jobbak voltak nálad, 14 azért az ÚR nagy csapással sújtja népedet, fiaidat, feleségeidet és egész vagyonodat. 15 Te pedig súlyos betegségbe, bélbajba esel, annyira, hogy betegséged miatt minden nap kijön a beled. 16 Majd föl ingerelte az ÚR Jórám ellen a filiszteusokat és az arabokat, akik az etiópok mellett laktak. 17 Fölvonultak Júda ellen, betörték oda, és elvittek minden kincset, ami csak található volt a király palotájában, sőt fiait és feleségeit is. Nem maradt más fia, csak Jóáház, a legkisebbik fiú. 18 Mindezek után gyógyíthatatlan bélbajjal verte meg őt az ÚR. 19 Így volt ez napról napra, és amikor eljött életének a vége, két napig kizáródott a bele a betegség miatt, és szörnyű kínok között halt meg. Népe nem gyújtott olyan tüzet a tiszteletére, mint amelyet ősei tiszteletére gyújtott. 20 Harminckét esztendő volt, amikor király lett, és nyolc évig uralkodott Jeruzsálemben. Elment örömtelenül, és eltemették Dávid városában, de nem a királyi sírba.

2Krón. 22.

1 Utána Jeruzsálem lakói a legkisebb fiát, Ahazját tették királlyá, mert az idősebbeket mind legyilkolta az a rablócsapat, amely az arabokkal a táborra tört. Így lett királlyá Ahazjá, Jórámnak, Júda királyának a fia. 2 Negyvenkét éves volt Ahazjá, amikor király lett, és egy évig uralkodott Jeruzsálemben. Anyja neve Ataljá volt, Omri unokája. 3 Ő is Aháb házának az útjain járt, mert anyja volt a tanácsadója, aki bűnbe vitte. 4 Azt tette, amit rossznak tart az ÚR, éppúgy, mint Aháb háza, mert azok voltak a tanácsadói apja halála után, és megrontották. 5 Az ő tanácsukat követte akkor is, amikor Jórámmal, Aháb fiával, Izráel királyával együtt háborút viselt Hazáél arám király ellen Rámót-Gileádeért, de az arámok megsebesítették Jórámot. 6 Ezért visszatért Jezréelbe, hogy kigyógyíttassa magát a sebekből, amelyeket Rámában ejtettek rajta, amikor Hazáél arám király ellen harcolt. Ahazjá, Jórám fia, Júda király pedig elment, hogy meglátogassa Jórámot, Aháb fiát Jezréelben, mivel beteg volt. 7 De Isten akaratából vesztére lett Ahazjának, hogy Jórámhoz ment. Mert odaérve, kivonult Jórámmal együtt Jéhú, Nimsi fia ellen, akit az ÚR fölkenetett, hogy Aháb házát kiirtsa. 8 Amikor Jéhú ítéletet tartott Aháb háza fölött, ott találta Júda vezéreit és Ahazjá testvéreinek a fiait, akik Ahazjá szolgálatára álltak, és legyilkoltatta őket. 9 Ahazját is megkerestette, és elfogták őt, mert Samáriában rejtőzött, és elvitték Jéhúhoz, aki megölette. De eltemették őt, mert ezt mondták róla: Jósáfát unokája volt, aki tiszta szívvel kereste az URat. Ahazjá családjából azonban nem volt senki, akinek lett volna ereje magához ragadni a királyságot. 10 Amikor Ataljá, Ahazjá anyja látta, hogy meghalt a fia, fogta magát, és kipusztította Júda királyi házának minden ivadékát. 11 De Jósabat, a király leánya fogta Jóást, Ahazjá fiát, és kilopta a királyfiak közül, akiket halálra szántak, és őt meg a dajkáját a hálószobába vitte. Így rejtette el őt Ataljá elől Jósabat, Jórám király leánya, Jójadá főpap felesége, aki Ahazjá húga volt; így Jóást nem tudta Ataljá megöletni. 12 És náluk volt elrejtve hat évig az Isten házában. Az országban pedig Ataljá uralkodott.

2Krón. 23.

1 A hetedik évben nekibátorodott Jójádá, és szövetkezett a századparancsnokokkal: Azarjáhúval, Jeróhám fiával, Jismáállal, Jehóhánán fiával, Azarjáhúval, Óbéd fiával, Maaszéjáhúval, Adájáhú fiával és Elisáfáttal, Zikri fiával. 2 Ezek bejárták Júdát, összegyűjtötték Júda valamennyi városából a lévitákat meg Izráel családfőit, és Jeruzsálembe jöttek. 3 Az egész gyülekezet szövetséget kötött a királlyal az Isten házában. Ezt mondta nekik Jójádá: A király fiának kell uralkodnia, mert az ÚR ígérete Dávid fiainak szól! 4 Ezt tegyétek tehát: egyharmada azoknak a papoknak és lévitáknak, akik a nyugalom napján lépnek szolgálatba, őrizze az ajtókat, 5 egyharmada a királyi palotánál, egyharmada pedig a Jeszód-kapunál legyen. Az egész hadinép pedig legyen az ÚR háza udvaraiban. 6 Senki se menjen be az ÚR házába, csak a papok és a szolgálatot végző léviták mehetnek be, mert ők szentek. Az egész nép pedig ügyeljen arra, amit az ÚR rendelt. 7 A léviták vegyék körül a királyt, legyen mindenkinek kezében a fegyvere; aki pedig be akar menni a templomba, azt meg kell ölni! A király mellett legyetek, akármerre jön-megy! 8 A léviták és egész Júda mindenben úgy járt el, ahogyan Jójádá főpap megparancsolta. Mindegyik maga mellé vette embereit, a nyugalom napján szolgálatba lépőket, meg azokat, akik a nyugalom napján a szolgálatból kilépnek, mert Jójádá főpap nem engedte el ezeket a csapatokat. 9 Jójádá főpap odaadta a századparancsnokoknak Dávid király lándzsáit, kis és nagy pajzsait, amelyek az Isten házában voltak. 10 Odaállította az egész hadinépet dárdával a kezükben a templom jobb oldalától a templom bal oldaláig, az oltárhoz és a templomhoz, úgyhogy körülvették a királyt. 11 Akkor kivezették a királyfit, és fejére tették a koronát; kezébe adták az uralkodás okmányát, és így királlyá választották. Jójádá és fiai felkenték őt, és felkiáltottak: Éljen a király! 12 Ataljá meghallotta az odaözönlő nép lármáját, akik a királyt dicsőítették, és bement a nép közé az ÚR házába. 13 Amikor látta, hogy a király ott áll egy emelvényen a bejáratnál, a király körül pedig ott vannak a parancsnokok és a kürtösök, az egész köznép meg örül és fújja a kürtöket, és látta az énekeseket a hangszerekkel, akik a dicsérő énekeket vezették, akkor Ataljá megszagatta ruháját, és ezt mondta: Összeesküvés! Összeesküvés! 14 De Jójádá főpap azt parancsolta a haderő élén álló századparancsnokoknak, hogy vezessék ki a sorok között, ha pedig valaki utánamegy, azt öljék meg fegyverrel. A főpap ugyanis nem akarta, hogy az ÚR házában öljék meg. 15 De amikor a királyi palota kocsibejáratához ért, rátámadtak és megölték ott. 16 Jójádá azután szövetséget kötött az ÚR, az egész nép és a király között arra nézve, hogy az ÚR népe lesznek. 17 Azután az egész nép behatolt a Baal templomába, és lerombolta. Oltárait és bálványképeit összezúzták, Mattánt, a Baal papját pedig meggyilkolták az oltárok előtt. 18 Jójádá a papokra és a lévitákra bízta az ÚR háza felügyeletét, ahogyan Dávid osztotta be őket az ÚR házához, hogy égőáldozatokat mutassanak be az ÚRnak, amint az meg van írva Mózes törvényében, vigadozva és énekelve, Dávid rendelkezése szerint. 19 Kapuőröket rendelt az ÚR háza kapuihoz, hogy ne mehessen be senki, aki bármi okból tisztátalan. 20 Azután maga mellé vette a századparancsnokokat, az előkelőket és azokat, akik a népen uralkodtak, meg az egész köznépet, és lekísérték a királyt az ÚR házából. A Felső-kapun át bevonultak a királyi palotába, és a királyi trónra ültették a királyt. 21 Az ország egész népe örült, a város pedig nyugodt maradt, noha Atalját megölték fegyverrel.

2Krón. 24.

1 Jóás hétéves korában lett király, és negyven évig uralkodott Jeruzsálemben. Anyja neve Cibjá volt, Beérsebából származott. 2 Jóás Jójádá főpap egész életében azt tette, amit helyesnek lát az ÚR. 3 Jójádá két feleséget szerzett neki, ő pedig fiakat meg leányokat nemzett. 4 Ezek után elhatározta Jóás, hogy kijavíttatja az ÚR házát. 5 Ezért összegyűjtötte a papokat és a lévítákat, és ezt mondta nekik: Menjetek el Júda városaiba, és gyűjtsetek pénzt egész Izráelben, hogy Istenetek házát esztendőről esztendőre javítgassák. De siessetek a dologgal! A lévíták azonban nem siettek. 6 Akkor hívatta a király Jójádát, a vezetőjüket, és ezt mondta neki: Miért nem ügyeltél arra, hogy a lévíták hozzák Júdából és Jeruzsálemből azt a járandóságot, amelyet Mózes, az ÚR szolgája és a gyülekezet kirótt Izráelre a bizonyosság sátra javára?! 7 Mert az elvetemült Ataljá és fiai hagyták omladozni az Isten házát, és a Baalokra fordították mindazt, ami az ÚR házában volt szentelve. 8 Ekkor azt parancsolta a király, hogy csináljanak egy ládát, és tegyék az ÚR háza kapuja elé. 9 És kihirdették Júdában és Jeruzsálemben, hogy hozzák el az ÚRnak azt a járandóságot, amelyet Mózes, az Isten szolgája kirótt Izráelre a pusztában. 10 Akkor minden vezető ember és az egész nép örömmel vitt és dobott pénzt a ládába, amíg az meg nem telt. 11 Valahányszor bevitették a ládát a lévítákkal a királyi felügyelőségre, és látták, hogy mennyi pénz van benne, odament a király kancellárja és a főpap megbízottja, és kiürítették a ládát, azután megint visszavitték a helyére. Így jártak el időről időre, és sok pénzt gyűjtöttek össze. 12 Ezt azután átadta a király és Jójádá az ÚR házában folyó munka vezetőinek. Ezek pedig kőfaragókat és ácsokat fogadtak az ÚR háza javítására, és vasmunkásokat meg rézműveseket az ÚR háza tatarozására. 13 A munka végzői dolgoztak, és kezük alatt jól haladt a javítás munkája. Helyreállították az Isten házát régi formájában, és megerősítették azt. 14 Amikor ezt bevégezték, a megmaradt pénzt elvitték a királynak és Jójádának. Ők pedig csináltattak abból fölszerelési tárgyakat az ÚR házába, a szolgálathoz való eszközöket, áldozati csészéket és arany- meg ezüstedényeket. Ezekkel mutatták be az égőáldozatokat az ÚR házában állandóan, Jójádá egész életében.

15 Azután megöregedett Jójádá, és betelve az élettel, meghalt. Százharminc éves volt halálakor. 16 Dávid városában a királyok mellé temették, mivel jót cselekedett Izráelben Isten és az ő háza ügyéért. 17 Jójádá halála után azonban odamentek Júda vezető emberei a királyhoz, és leborultak előtte. A király hallgatott rájuk, 18 és elhagyták őseik Istenének, az ÚRnak a házát, szent fákat és bálványszobrokat tiszteltek. Emiatt a vétkük miatt szállt az ÚR haragja Júdára és Jeruzsálemre. 19 Küldött hozzájuk prófétákat, hogy térítsék meg őket az ÚRhoz. Azok figyelmeztették is őket, de nem figyeltek rájuk. 20 Akkor az Isten felruházta lelkével Zekarját, Jójádá főpap fiát, aki a nép elé állt, és ezt mondta nekik: Azt mondja az Isten: Miért szegtétek meg az ÚR parancsolatait? Nem válik az javatokra! Mivel elhagytátok az URat, ő is elhagyott benneteket. 21 Erre azok összeesküdtek ellene, és a király parancsára ott az ÚR háza udvarában megkövezték. 22 Nem gondolt Jóás király arra a szeretetre, amelyet annak az apja, Jójádá tanúsított iránta, hanem legyilkoltatta a fiát. Amikor ez haldoklott, azt mondta: Lássam meg ezt az ÚR, és kérje számon! 23 Egy év múlva fölvonult ellene Arám hadereje. Betörték Júdába és Jeruzsálembé, és megölték a hadinép valamennyi vezérét, akik a nép élén álltak, az összes zsákmányt pedig elküldték Damaszkusz királyának. 24 Bár kevés emberrel tört be az arám sereg, mégis igen nagy haderőt adott kezükbe az ÚR, mivel ezek elhagyták őseik Istenét, az URat. Így hajtották végre Jóáson az ítéletet. 25 Amikor eltávoztak tőle, súlyos betegségben hagyták hátra, és a saját szolgái esküdtek össze ellene Jójádá főpap fiának a vére miatt. Ágyában gyilkolták meg, és meghalt. Dávid városában temették el, de nem a királyok temetőjében. 26 Ezek esküdtek össze ellene: Zábád, Simeátnak, egy ammóni asszonynak a fia és Jehózábád, Simrítnek, egy móábi asszonynak a fia. 27 Fiai, az ellene

szóló sok próféta fenyegetés, meg az Isten házána a helyreállítása le vannak írva a királyokról szóló könyv magyarázatában. Utána fia, Amacjá lett a király.

2Krón. 25.

1 Huszonöt éves korában lett király Amacjá, és huszonkilenc évig uralkodott Jeruzsálemben. Anyja neve Jehóaddán volt, Jeruzsálemből származott. 2 Azt tette, amit helyesnek lát az ÚR, de nem teljes szívvel. 3 Amikor királyi hatalma megszilárdult, meggyilkoltatta azokat az udvari embereket, akik levágták apját, a királyt. 4 De a fiaikat nem ölette meg, mert így van megírva a törvényben, Mózes könyvében, amit az ÚR megparancsolt: Ne kelljen meghalniuk az apáknak a fiakért, a fiaknak se kelljen meghalniuk az apákért; mindenkinek a maga vétkéért kell meghalnia! 5 Azután összegyűjtötte Amacjá Júdát, és felállította őket családonként ezredesek és századosok vezetésével, minden Júdait és benjáminit. Amikor besorozta őket húszévestől fölfelé, háromezerezer válogatott kopjás és pajzsos harcképes embert talált köztük. 6 Azonfelül Izráelből százezer vitéz harcost fogadott zsoldjába, száz talentum ezüstön. 7 Elment azonban hozzá az Isten embere, és ezt mondta: Ne induljon el veled, ó király, Izráel serege, mert nem lesz az ÚR Izráellel, az efraimiakkal. 8 Hanem menj magad a harcba, viselkedj bátran, különben elbuktat téged Isten az ellenség előtt, mert az Istennek van ereje ahhoz, hogy megsegítsen, vagy elbuktasson. 9 Amacjá ezt kérdezte az Isten emberétől: De mi lesz azzal a száz talentummal, amit az izráeli csapatnak adtam? Az Isten embere így felelt: Tud az ÚR neked annál többet is adni! 10 Az Efraimból érkezett csapatot különválasztotta tehát Amacjá, hogy menjenek haza. Ezek nagy haragra gerjedtek Júda ellen, és lángoló haraggal tértek haza.

11 Amacjá pedig nekibátorodott, elindította hadinépét, elment a Sós-völgybe, és levágott tízezer szíri embert. 12 Tízezeret pedig élve fogtak el a júdaiak. Fölvitték őket egy kőszikla tetejére, és letaszították a szikla tetejéről, úgyhogy mindnyájan összezúzódtak. 13 Annak a csapatnak az emberei pedig, akiket visszaküldött Amacjá és nem mehettek vele az ütközetbe, rátörtek Júda városaira Samáriából egészen Béthorónig, levágtak háromezer embert, és nagy prédára tettek szert. 14 Miután Amacjá visszatért az edómiak leveréséből, elhozta a szíriek istenszobraikat, és felállította azokat, mint a saját isteneit, leborult előttük, és tömjénezett nekik. 15 Ezért haragra gerjedt az ÚR Amacjá ellen, prófétát küldött hozzá, aki ezt mondta neki: Miért folyamodtál ennek a népnek az isteneihez, hiszen saját népüket sem mentették meg a te kezedből? 16 De amikor így beszélt hozzá, azt mondta neki a király: Talán a király tanácsosává tetted téged? Hagyd abba, különben megölnek! A próféta abbahagyta ugyan, de még ezt mondta: Tudom, hogy az Isten elhatározta pusztulásodat, amiért ezt tetted, és nem hallgattál tanácsomra. 17 Amacjá, Júda királya tanácsot tartott, és ilyen üzenetet küldött Izráel királyához, Jóáshoz, aki Jóház fia, Jéhú unokája volt: Jöjj, szálljunk szembe egymással! 18 Jóás, Izráel királya ezt a választ küldte Amacjának, Júda királyának: A libánoni bogáncskóró ezt az üzenetet küldte a libánoni cédrusfának: Add feleségül leányodat a fiamhoz! De arra szaladt egy libánoni vadállat, és eltaposta a bogáncskórót. 19 Te azt gondolod, hogy mivel leverted Edómot, ezért felfuvalkodottan dicsekedhetsz. Maradj csak otthon! Miért rohannál veszedbe? Hiszen elesel Júdával együtt! 20 De Amacjá nem hallgatott rá, mert Isten azt akarta, hogy Jóás kezébe kerüljenek, mivel Edóm isteneihez folyamodtak. 21 Ezért fölvonult Jóás, Izráel királya, és szembeszálltak egymással, ő meg Amacjá, Júda királya, a júdai Bétsemesnél. 22 De Júda vereséget szenvedett Izráeltől, és mindenki hazamenekült. 23 Amacját, Júda királyát, aki Jóás fia, Jóház unokája volt, elfogta Jóás, Izráel királya Bétsemesnél, és Jeruzsálembé vitette. Azután lerombolta Jeruzsálem várfalát az Efraim-kaputól a Szöglet-kapuig négyszáz könyök hosszúságban. 24 Elvitte az Isten házában és Óbéd-Edómnál talált összes aranyat, ezüstöt és minden fölszerelést, továbbá a királyi palota kincseit, azonkívül túszoikat szedett, és így tért vissza Samáriába. 25 Amacjá, Jóás fia, Júda királya még tizenöt évig élt Jóásnak, Jóház fiának, Izráel királyának a halála után. 26 Amacjá egyéb dolgai elejétől végig meg vannak írva a Júda

és Izráel királyairól szóló könyvben. 27 Attól az időtől fogva, hogy Amacjá eltért az ÚRtól, összeesküvést szőttek ellene Jeruzsálemben, ezért Lákisba menekült. De utána küldtek Lákisba, és ott megölték. 28 Majd visszavitték lovakon, és eltemették ősei mellé Júda fővárosában.

2Krón. 26.

1 Akkor Júda egész népe fogta a tizenhat éves Uzzijját, és őt választotta királlyá apja, Amacjá helyett. 2 Ő építette ki Élatot, amelyet visszacsatolt Júdához azután, hogy a király pihenni tért őseihez. 3 Tizenhat éves volt Uzzijjá, amikor uralkodni kezdett, és ötvenkét évig uralkodott Jeruzsálemben. Anyjának a neve Jekoljá volt, Jeruzsálemből származott. 4 Azt tette, amit helyesnek lát az ÚR, egészen úgy, ahogyan tett apja, Amacjá. 5 Az Istent kereste Zekarjá idejében, aki istenfélelemre tanította, és amíg az URat kereste, sikert adott neki Isten.

6 Uzzijjá hadba vonult a filiszteusok ellen, és lerombolta Gát várfalát, Jabné várfalát és Asdód várfalát, sőt városokat épített Asdódnál és a filiszteusok között. 7 Isten megsegítette őt a filiszteusok ellen, a Gúr-Baalban lakó arabok ellen és a meúniak ellen. 8 Az ammóniak is adót fizettek Uzzijjának, és eljutott a híre egészen Egyiptomig, mert egyre jobban erősödött. 9 Azután őrtornyokat épített Uzzijjá Jeruzsálemben a Szöglet-kapunál, a Völgy-kapunál meg a Sarok fölött, és megerősítette azokat. 10 A pusztában is épített őrtornyokat, és sok kutat ásatott, mert sok jószága volt az alföldön és a síkságon. Földművesei és vincellérei voltak a hegyeken és a gyümölcsösben, mert szerette a földművelést. 11 Volt Uzzijjának kiképzett harcosokból álló hadereje is, amely csapattestenként vonult a harcba. Ezeknek a számát Jeiél kancellár és Maaszéjáhú előljáró segítségével Hananjáhú, a király egyik parancsnoka állapította meg. 12 A hadköteles vitézek családfőinek a száma összesen kétezer-hatszáz volt. 13 Az ő parancsnokságuk alá tartozó haderő háromszázhetezer-ötszáz kiképzett harcosból állt, akik hatalmas erővel segítettek a királyt az ellenség ellen. 14 Fölszerelte Uzzijjá az egész sereget pajzzsal, dárdával, sisakkal, páncéllal, íjjal és parittyakővel. 15 Csináltatott Jeruzsálemben ötletesen kitervelt hadigépeket az őrtornyokra és a szegletbástyákra, nyilak és nagy kövek kilövésére. Így azután messzire eljutott a híre, mert ezekben csodálatos segítséget kapott; végül igen megerősödött.

16 Amikor azonban megerősödött, vesztére felfuvalkodott, és vétkezett Istene, az ÚR ellen. Bement ugyanis az ÚR templomába, hogy illatáldozatot mutasson be az illatáldozati oltáron. 17 De bement utána Azarjá főpap és vele együtt az ÚR papjai, nyolcvan erős ember. 18 Elébe álltak Uzzijjá királynak, és ezt mondták neki: Nem a te dolgod, Uzzijjá, hogy illatáldozatot mutass be az ÚRnak, hanem Áron fiaié, a papoké, akiket azért szenteltek föl, hogy ők mutassák be az illatáldozatot. Menj ki a szentélyből, mert vétkeztél, és ez nem válik dicsőségedre az ÚRistennél! 19 Erre felbőszült Uzzijjá, akinek éppen a kezében volt az áldozathoz való füstölőedény. De amikor felbőszült a papok ellen, poklos folt jelent meg a homlokán az ÚR házában levő papok előtt, az illatáldozati oltár mellett. 20 Amikor Azarjá főpap és a többi pap feléje fordult, látták a poklos foltot a homlokán. Ekkor kiűzték onnan, de ő maga is sietett kimenni, mert az ÚR verte meg őt. 21 Uzzijjá király poklos maradt halála napjáig, és egy elkülönített házban lakott poklosan, mert kizárták az ÚR házából. Fia, Jótám állt a királyi palota élén, ő bíraskodott az ország népe fölött. 22 Uzzijjá egyéb dolgait elejétől végig megírta Ézsaiás próféta, Ámóc fia. 23 És pihenni tért Uzzijjá az őseihez, és eltemették ősei mellé a királyi temető mezejébe, mert megállapították róla, hogy poklos. Fia, Jótám lett utána a király.

2Krón. 27.

1 Huszonöt éves volt Jótám, amikor uralkodni kezdett, és tizenhat évig uralkodott Jeruzsálemben. Anyja neve Jerúsá volt, Cádók leánya. 2 Azt tette, amit helyesnek lát az ÚR. Egészen úgy tett, ahogyan apja, Uzzijjá, csak hogy ő nem ment be az ÚR templomába. A nép azonban továbbra is romlott volt. 3 Ő építette meg az ÚR háza felső kapuját, sokat épített a Várhegy kőfalán is. 4 Júda hegyvidékén városokat épített ki, az erdőkben pedig várakat és őrtornyokat épített. 5 Harcolt az ammóniak királya ellen, és le is győzte. Az ammóniak abban az esztendőben száz talentum ezüstöt, tízezer kór búzát és tízezer kór árpát fizettek neki. Ugyanannyit küldtek neki az ammóniak a második és a harmadik évben is. 6 És hatalmassá lett Jótám, mert állhatatosan Istenének, az ÚRnak az útján járt. 7 Jótám egyéb dolgai, háborúi és életútja meg van írva az Izrael és Júda királyairól szóló könyvben. 8 Huszonöt éves volt, amikor uralkodni kezdett, és tizenhat évig uralkodott Jeruzsálemben. 9 Akkor pihenni tért Jótám az őseihez, és eltemették Dávid városában. Utána a fia, Áház lett a király.

2Krón. 28.

1 Húszéves volt Áház, amikor uralkodni kezdett, és tizenhat évig uralkodott Jeruzsálemben. De nem azt tette, amit őse, Dávid, amit helyesnek lát az ÚR, 2 hanem Izráel királyainak az útján járt, sőt istenszobrokat is csináltatott a Baaloknak. 3 Tömjéneezett a Ben-Hinnóm völgyben, és a fiait elégette áldozatul, azoknak a népeknek az utálatos szokása szerint, amelyeket kiűzött az ÚR Izráel fiai elől. 4 Áldozott és tömjéneezett az áldozóhalmokon, a dombokon és minden bujázöld fa alatt. 5 Ezért Arám királyának a kezébe adta őt Istene, az ÚR. Megverték, sok foglyot hurcoltak el tőle, és Damaszkuszba vitték őket. Izráel királyának is a kezébe került, és az is nagy vereséget mért rá. 6 Pekah, Remaljáhú fia ugyanis levágott Júdában egy napon százhuszezer embert, akik mind bátor harcosok voltak. Ugyanis elhagyták őseik Istenét, az URat. 7 Zikri, egy efraimi vitéz pedig meggyilkolta Maaszéjáhút, a király fiát, Azrikámot, a palota felügyelőjét és Elkánát, a király helyettesét. 8 Az izráeliek fogságba vittek honfitársaik közül kétszázezer asszonyt, fiút és leányt. Nagy zsákmányt is szereztek tőlük, és a zsákmányt elvitték Samáriába. 9 De volt ott az ÚRnak egy prófétája, név szerint Ódéd; ez kiment a Samáriához érkező sereg elé, és ezt mondta: Őseitek Istene, az ÚR haragra gerjedt Júda ellen, és a kezetekbe adta őket, ti pedig sokat levágtatok közülük eget verő indulatokban. 10 És most azt gondoljátok, hogy leigázhatjátok a júdaiakat és jeruzsálemieket, hogy rabszolgáitokká és rabnőitekké legyenek, pedig ezáltal magatokat teszitek vétkesekké Istenetek, az ÚR előtt. 11 Azért most hallgassatok rám: Engedjétek vissza a honfitársaitok közül ejtett foglyokat, különben az ÚR izzó haragja fordul ellenetek! 12 Akkor előállt néhány efraimi főember: Azarjáhú, Jehóhánán fia, Berekjáhú, Mesillémót fia, Jehizkijáhú, Sallum fia és Amászá, Hadlaj fia, azokkal szemben, akik a hadjáratból jöttek, 13 és ezt mondták nekik: Ne hozzátok ide a foglyokat, mert amit ti akartok, az a mi vétkünk lesz az ÚR előtt, és a mi bűneinket és vétkeinket szaporítja, pedig úgylis sok a vétkünk, és az ÚR izzó haragja fenyegeti Izráelt. 14 Otthagyták azért a fegyveresek a foglyokat és a zsákmányt a vezető emberek és az egész gyülekezet előtt. 15 Ekkor név szerint kijelölt férfiak álltak elő, és gondjaikba vették a foglyokat: a mezíteleneket mind felöltöztették a zsákmányból, ruhát és sarut, ételt és italt adtak nekik, és bekenték őket olajjal. A gyengéket szamarakon szállították, és elvitték őket honfitársaikhoz Jerikóba, a pálmák városába; azután visszatértek Samáriába. 16 Abban az időben követeket küldött Áház király Asszíria királyához, hogy segítse meg őt. 17 Még az edómiak is betörtek, megverték Júdát, és foglyokat ejtettek. 18 A filiszteusok pedig a Sefelá-alföld városaiban és Júda déli tartományában fosztogattak. Elfoglalták Bétsemest, Ajjálónt, Gedérótot, Szókot és falvait, Timnát és falvait, Gimzót és falvait, és oda települtek. 19 Bizony, megalázta Júdát az ÚR Áház júdai király miatt, mert támogatta az erkölcstelenséget Júdában, és nagyon hűtlenné lett az ÚRhoz. 20 Rátört azért Tiglat-Pileszer, Asszíria királya, és megostromolta ahelyett, hogy támogatta volna. 21 Mert Áház kifosztotta ugyan az ÚR házát és a király meg a vezető emberek palotáját, és Asszíria királyának adta, de ez sem segített rajta. 22 Nyomorúsága idején továbbra is hűtlen volt az ÚRhoz Áház király. 23 Damaszkusz isteneinek áldozott, akik megverték őt, de ezt mondta: Mivel Arám királyait megsegítik isteneik, ezért nekik áldozom, és engem is megsegítenek! Pedig ezek okozták bukását, és egész Izráelét is. 24 Összeszedte Áház az Isten háza fölszerelését, és összetörette az Isten háza fölszerelését, az ÚR háza ajtóit pedig bezáratta. Azután oltárokat csináltatott magának Jeruzsálemben minden utcasarkon. 25 Júda minden egyes városában áldozóhalmokat csináltatott, és más isteneknek tömjéneezett. Így bosszantotta ősei Istenét, az URat. 26 Egyéb dolgai és egész életútja elejétől végig meg van írva a Júda és Izráel királyairól szóló könyvben. 27 És pihenni tért Áház az őseihez, és eltemették őt a fővárosban, Jeruzsálemben, de nem Izráel királyainak a temetőjébe vitték. Fia, Ezekiás lett utána a király.

2Krn. 29.

1 Ezékiás huszonöt éves korában kezdett uralkodni, és huszonkilenc évig uralkodott Jeruzsálemben. Anyja neve Abijjá volt, Zekarjáhú leánya. 2 Azt tette, amit helyesnek lát az ÚR, egészen úgy, ahogyan tett az őse, Dávid. 3 Uralkodása első évének első hónapjában kinyitatta az ÚR háza ajtóit, és kijavíttatta azokat. 4 Azután visszahozta a papokat és a lévitákat, és összegyűjtötte őket a Keleti-téren. 5 És ezt mondta nekik: Hallgassatok rám, léviták! Szenteljétek meg magatokat, és szenteljétek meg ősitek Istenének, az ÚRnak a házá! Hordjatok ki minden undok bálványt a szentélyből! 6 Mert hűtlenné váltak ősünk; azt tették, amit rossznak lát Istenünk, az ÚR, és elhagyták őt. Elfordították arcukat az ÚR hajlékától, hátat fordítottak neki. 7 Még a csarnok ajtóit is bezárták, eloltották a mécseseket, nem hoztak illatáldozatot, és nem mutattak be égőáldozatot a szent helyen Izráel Istenének. 8 Ezért haragudott meg az ÚR Júdára és Jeruzsálemre. Ezért tette őket iszonyatossá, borzasztóvá és gúny tárgyává, amint magatok is látjátok. 9 Ezért hullottak el ősünk fegyver által, ezért vannak fogságban fiaink, leányaink és feleségeink. 10 Azért elhatároztam, hogy szövetséget kötök Izráel Istenével, az ÚRral, és akkor elfordul tőlünk lángoló haragja. 11 Fiaim, ne tétlenkedjétek! Hiszen titeket választott ki az ÚR, hogy az ő szolgálatára álljatok, neki szolgáljatok és áldozzatok. 12 Akkor fogták magukat a léviták: a kehátiak közül Mahat, Amászaj fia és Jóel, Azarjáhú fia, a meráriak közül Kís, Abdi fia és Azarjáhú, Jehallelél fia, a gersóniak közül Jóáh, Zimmá fia és Éden, Jóáh fia, 13 Elicáfán fiai közül Simri és Jeiéél, Ászáf fiai közül Zekarjáhú és Mattanjáhú, 14 Hémán fiai közül Jehiél és Simej, Jedútún fiai közül Semajá és Uzziél, 15 és összegyűjtötték testvéreiket; megszentelték magukat, és bementek az ÚR házába a király parancsára az ÚR szava szerint, hogy megtisztítsák. 16 Bementek a papok az ÚR háza legbelső részébe, hogy megtisztítsák. Kihordtak az ÚR házában az udvarába minden tisztátalan dolgot, amit az ÚR templomában találtak. A léviták pedig átvették, és kihordták a szabadba a Kidrón-völgybe. 17 Az első hónap első napján kezdték el a megszentelést, és a hónap nyolcadik napján jutottak el az ÚR csarnokáig. Nyolc napon át végezték az ÚR házában a megszentelést, és az első hónap tizenhatodik napján fejezték be. 18 Akkor odamentek Ezékiás királyhoz, és ezt mondták: Mindenesztül megtisztítottuk az ÚR házát, az égőáldozati oltárt és egész fölszerelését, a sorba rakott kenyerek asztalát és egész fölszerelését, 19 és minden egyéb fölszerelést is helyreállítottunk és megszenteltünk, amelyet Áház király hűtlenül félredobott uralkodása alatt. Ezek újra az ÚR oltára előtt vannak.

20 Másnap reggel összegyűjtötte Ezékiás király a város vezető embereit, és fölment az ÚR házába. 21 Bevittek hét bikát, hét kost, hét bárányt és hét kecskebakot vétekáldozatul a királyságért, a szentélyért és Júdáért. Majd megparancsolta a király Áron fiainak, a papoknak, hogy mutassanak be áldozatot az ÚR oltárán. 22 Levágták tehát a marhákat, a papok átvették a vért, és az oltárra hintették. Azután levágták a kosokat, és a vért az oltárra hintették. Majd levágták a bárányokat, és a vért az oltárra hintették. 23 Végül odavitték a vétekáldozatra szánt bakokat is a király és a gyülekezet elé, és rájuk tették a kezüket. 24 Azután levágták azokat a papok, és a vérükkel vétekáldozatot mutattak be az oltáron, és engesztelést végeztek egész Izráelért; mert egész Izráel érdekében rendelte el a király az égőáldozatot és a vétekáldozatot. 25 Odaállította a lévitákat az ÚR házába cintányérok, lantok és citerák, Dávidnak és Gádnak, a király látnokának, meg Nátán prófétának a parancsa szerint, mert az ÚRtól jött ez a parancs prófétái által. 26 Oda is álltak a léviták Dávid hangszereivel, a papok pedig a trombitákkal. 27 És megparancsolta Ezékiás, hogy mutassák be az égőáldozatot az oltáron. Ugyanabban az időben, amikor elkezdtek az égőáldozat bemutatását, elkezdtek az ÚRnak szóló éneklést és trombitálást Dávidnak, Izráel királyának a hangszereivel. 28 Ekkor leborult az egész gyülekezet, az ének pedig zengett, és a trombiták harsogtak. Mindez addig tartott, amíg

vége nem lett az égőáldozatnak. 29 Amikor vége lett az áldozat bemutatásának, a király és mindazok, akik vele voltak, térdre estek és leborultak. 30 Ezután megparancsolta Ezékiás király és a vezető emberek a lévítáknak, hogy dicsérjék az URat Dávidnak és Ászáf látnoknak a szavaival. Ők pedig örömet mondtak dicséretet, meghajoltak és leborultak. 31 Azután megszólalt Ezékiás, és ezt mondta: Most már fel vagytok avatva az ÚR szolgálatára! Jöjjetek, és hozzatok véresáldozatokat és hálaáldozatokat az ÚR házába! Hozott is a gyülekezet véresáldozatokat és hálaáldozatokat, és akit a szíve arra indított, égőáldozatokat is. 32 Ennyi égőáldozatot hozott a gyülekezet: Hetven marhát, száz kost és kétszáz bárányt. Mindez az ÚRnak szóló égőáldozat volt. 33 Szent adományként hatszáz marhát és háromezer juhot vittek. 34 Csakhogy a papok kevesen voltak, és nem győzték az összes áldozati állatot megnyúzni, ezért testvéreik, a lévíták segítettek nekik, amíg ezt a munkát el nem végezték, illetve amíg a többi papok meg nem szentelték magukat. A lévíták ugyanis őszintebben törekedtek a maguk megszentelésére, mint a papok. 35 Bőven volt égőáldozat a békeáldozatok kövérjével és az égőáldozatokhoz tartozó italáldozatokkal együtt. Így állították helyre az istentiszteletet az ÚR házában. 36 Ezékiás és az egész nép örvendezett azért, hogy az Isten helyreállította azt népe számára, hiszen hamar megtörtént ez a dolog.

2Krn. 30.

1 Azután üzenetet küldött Ezékiás egész Izráelbe és Júdába, sőt Efraimba és Manasséba is írt leveleket, hogy jöjjenek el Jeruzsálembe az ÚR házába, és tartsanak páskát Izráel Istenének, az ÚRnak a tiszteletére. 2 A király úgy határozott vezető embereivel és az egész jeruzsálemi gyülekezettel együtt, hogy a második hónapban tartják meg a páskát. 3 Nem tudták ugyanis idejében megtartani, mert nem szentelte meg magát elég pap, és a nép sem gyűlt össze Jeruzsálembe. 4 Így látta ezt helyesnek a király és az egész gyülekezet. 5 Elhatározták tehát, hogy kihirdetik egész Izráelben Beérsebától Dánig, hogy jöjjenek Jeruzsálembe, és tartsanak páskát Izráel Istenének, az ÚRnak a tiszteletére, mert ilyen nagy tömegben még nem tartották meg, pedig meg van írva. 6 Elmentek tehát a futárok a király és a vezető emberek levelével egész Izráelbe és Júdába, és a király parancsa szerint ezt mondták: Izráel fiai! Térjetek meg az ÚRhoz, Ábrahám, Izsák és Izráel Istenéhez, akkor ő is megtér azokhoz, akik megmenekültek Asszíria királyainak a markából, és megmaradtak. 7 Ne legyetek olyanok, mint atyáitok és testvéreitek, akik hűtlenné váltak őseik Istenéhez, az ÚRhoz. Ezért hagyta őket elpusztulni, amint magatok is látjátok. 8 Ne legyetek tehát olyan nyakasok, mint atyáitok! Adjatok kezet az ÚRnak, és jöjjetek el szentélyébe, amelyet örökre megszentelt! Szolgáljatok Isteneteknek, az ÚRnak, akkor elfordul tőletek fölgerjedt haragja. 9 Mert ha megtértek az ÚRhoz, akkor irgalmasak lesznek testvéreitekhez és fiaitokhoz azok, akik fogságba vitték őket, úgyhogy visszatérhetnek erre a földre. Hiszen kegyelmes és irgalmas a ti Istenetek, az ÚR, nem fordul el tőletek, ha megtértek hozzá. 10 A futárok városról városra jártak Efraim és Manassé földjén egészen Zebulonig. De kinevették és kigúnyolták őket. 11 Csak néhány ember volt Ásérban, Manasséban és Zebulonban, aki megalázta magát, és elment Jeruzsálembe. 12 Júdában azonban ott volt az Isten keze, amely egy akaratra juttatta őket, és teljesítették a király és a vezető emberek parancsát az ÚR szava szerint. 13 Sok nép gyűlt össze Jeruzsálemben, igen nagy gyülekezet, hogy megtartsák a kovásztalan kenyerek ünnepét a második hónapban. 14 Azon kezdték, hogy eltávolították Jeruzsálemből az oltárokat. Eltávolították az összes tömjénező oltárt is, és a Kidrón-völgybe dobták. 15 Azután levágták a páskabarányt a második hónap tizennegyedik napján. A papok és a lévíták megalázkodva megszentelték magukat, és égőáldozatokat vittek az ÚR házába. 16 Odaálltak a helyükre, ahogyan Mózesnek, Isten emberének a törvénye előírja. A papok hintették a lévíták kezéből átvett vért. 17 Mert sokan voltak a gyülekezetben, akik nem voltak megszentelődve, ezért a lévítákra bízta a páskabarány levágását és az ÚRnak szentelését mindazok helyett, akik nem voltak tiszták. 18 Mert a nép jó része, sokan, akik Efraimból, Manasséból, Issakárból és Zebulonból valók voltak, nem tisztították meg magukat, de az előírás ellenére ettek a páskabarányból. Ezért Ezékiás így imádkozott értük: A jóságos ÚR bocsássa meg ezt 19 mindenkinek, aki kész volt arra, hogy az ÚRistenhez, ősei Istenéhez folyamodjék, bár nem volt olyan tiszta, ahogyan a szentélyhez illik! 20 És az ÚR meghallgatta Ezékiást, és megkímélte a népet. 21 Azután megtartották a Jeruzsálemben tartózkodó izráeliek a kovásztalan kenyerek ünnepét hét napon át nagy örömmel. A lévíták és a papok mindennap dicsérték az URat, erős hangú hangszereken játszva az ÚR tiszteletére. 22 Ezékiás pedig szívhez szólóan beszélt mindazokkal a lévítákkal, akik hozzáértően végezték feladatukat az ÚR tiszteletére. Ünnepi lakomát tartottak hét napig, békeáldozatokat áldozva és dicsőítve őseik Istenét, az URat. 23 Azután elhatározta az egész gyülekezet, hogy tovább folytatják még hét napig; és így még hét napig folytatták az örömmünnepet. 24 Mert Ezékiás, Júda királya ezer bikát és hétezer juhot ajánlott fel a gyülekezetnek. A vezető emberek is felajánlottak a gyülekezetnek ezer bikát és tízezer juhot. A papok tömegesen szentelték meg magukat. 25 Örvendezett tehát Júda egész gyülekezete, a papok és a lévíták, meg az egész gyülekezet, amely Izráelből érkezett, és az Izráel országából érkező, meg a

Júdában lakó jövevények. 26 Nagy volt az öröm Jeruzsálemben, mert Salamonnak, Dávid fiának, Izráel királyának az ideje óta nem történt ehhez hasonló Jeruzsálemben. 27 Azután fölálltak a papok és a lévíták, és megáldották a népet. Szavuk meghallgatásra talált, mert imádságuk eljutott a mennybe, az ÚR szent lakóhelyére.

2Krón. 31.

1 Amikor mindezek befejeződtek, egész Izráel, amely ott tartózkodott, kivonult Júda városaiba, és összetörték a szent oszlopokat, kivagdalták a szent fákat, és lerombolták az áldozóhalmokat és oltárokat egész Júdában, Benjáminban, Efraimban és Manasséban. Azután visszatértek Izráel fiai, mindenki a maga városában levő birtokára. 2 Ezékiás megállapította a papok és a lévíták beosztását, beosztotta őket szolgálatuk rendje szerint. A papokat és a lévítákat beosztotta az égőáldozathoz és a békeáldozathoz, szent szolgálatra, magasztalásra és dicsőítésre az ÚR lakóhelyének a kapuiban. 3 A király jövedelmének egy részét az égőáldozatokra adta: a reggeli és az esti égőáldozatokra, a szombatoként, újhaldanként és a megszabott ünnepeken bemutatandó égőáldozatokra, ahogyan meg van írva az ÚR törvényében. 4 A Jeruzsálemben lakó népnek pedig meghagyta, hogy adják meg a papok és a lévíták részét, és ragaszkodjanak az ÚR törvényéhez. 5 Amint ennek híre ment, Izráel fiai bőségesen hoztak a gabona, must, olaj, méz és minden mezei termény legjavából, és bőségesen meghozták a tizedet is mindenből. 6 A Júda városaiban lakó izráeliek és júdaiak is hoztak tizedet szarvasmarhából és juhokból, és az Istenüknek, az ÚRnak szentelt dolgokból is elhozták a szent tizedet, és garmadákbba rakták. 7 A harmadik hónapban kezdték el lerakni a garmadákat, és a hetedik hónapban végezték be. 8 Amikor Ezékiás és a vezető emberek odamentek, és látták a garmadákat, áldották az URat és népét, Izráelt. 9 Ezékiás kérdezősködött a papoktól és a lévítáktól a garmadák felől. 10 A Cádók házából való Azarjáhú főpap így felelt neki: Amióta elkezdtek hordani a felajánlásokat az ÚR házába, eleget eszünk, sőt még maradt is bőségesen, mert az ÚR megáldotta népét, úgyhogy megmaradt ez a nagy mennyiség. 11 Akkor meghagyta Ezékiás, hogy rendezzenek be kamrákat az ÚR házában; és berendezték azokat. 12 Majd behordták becsületesen a felajánlást, a tizedet és a szent adományokat, és ezeknek a felügyelője Kónanjáhú lévita lett, helyettese pedig testvére, Simei. 13 Jehiél és Azarjáhú, Nahat és Aszáél, Jerimót és Józabád, Eliél és Jizmakjáhú, Mahat és Benájáhú pedig Kónanjáhúnak és testvéreinek, Simeinek a beosztottai voltak, Ezékiás királynak és Azarjáhúnak, az Isten háza felügyelőjének a rendelkezése szerint. 14 A lévita Kóré, Jimná fia, a keleti kapu őre, az Istennek adott önkéntes adományokra ügyelt. Ő osztotta szét az ÚRnak felajánlott és igen szent dolgokat. 15 Mellette hűségesen szolgált Éden és Minjámin, Jészua és Semajáhú, Amarjáhú és Sekanjáhú, a papok városaiban. Ők végezték az elosztást testvéreik között, beosztásuk szerint, a nagyoknak és a kicsiknek egyaránt, 16 a származási jegyzékbe beírt férfiaknak, a háromévesektől fölfele mindenkinek, akinek bejárása volt az ÚR házába napi teendője végzésére, bármilyen szolgálatban, hivatalban, vagy beosztásban voltak. 17 A papokat családonként írták be a származási jegyzékbe, a lévítákat pedig húszévestől fölfele kötelességük és munkabeosztásuk szerint. 18 A származási jegyzékbe be kellett írni egész közösségüket minden családtaggal, az asszonyokkal, a fiúkkal és a leányokkal együtt, mert a szentélynél végzett hűséges szolgálat megszentelte őket. 19 Áron fiainak, a városaikhoz tartozó legelők vidékén lakó papoknak minden városban voltak név szerint kijelölt embereik, akik a papság férfi tagjainak és a származási jegyzékbe beírt minden lévitanak kiosztották a rájuk eső részt. 20 Így járt el Ezékiás egész Júdában. Azt tette, amit jónak, helyesnek és igaznak tartott Istene, az ÚR. 21 Minden munkáját, amit az Isten háza szolgálatában, a törvénynek és a parancsolatnak megfelelően elkezdett, Istenét keresve, tiszta szívből végezte, ezért sikerült neki.

2Krón. 32.

1 Ezek után a hűségesen véghezvitt dolgok után eljött Szanhérib asszír király, és betört Júdába. Ostrom alá vette a megerősített városokat azzal a szándékkal, hogy elfoglalja azokat. 2 Amikor látta Ezékiás, hogy Szanhérib betört, és Jeruzsálemet készül megtámadni, 3 tanácskozott vezető embereivel és vitézeivel arról, hogy betömik a városon kívül levő forrásokat. Azok támogatták őt. 4 Sok nép gyűlt össze, betömtek minden forrást és patakot, amely azon a földön át folyt, mert ezt mondták: Miért találjanak az asszír királyok sok vizet, ha ideérnek? 5 Majd nekibátorodva, fölépíttette az egész várfalat, ahol sérült volt; megnagyobbította az őrtornyokat, építtetett kívül egy másik falat, és megerősítette a Millót Dávid városában. Csináltatott sok hajítófegyvert és pajzsot is. 6 A hadinép élére csapatparancsnokokat rendelt, azokat maga köré gyűjtötte a városkapu előtti téren, és szívhez szólóan így beszélt hozzájuk: 7 Legyetek erősek és bátrak, ne féljetek, és ne rettegjete az asszír királytól, meg a vele levő egész sokaságtól, mert velünk többen vannak, mint övele. 8 Övele emberi erő van, mivelünk pedig Istenünk, az ÚR, aki megsegít bennünket, és velünk együtt harcol harcainkban. És megbátorodott a hadinép Ezékiásnak, Júda királyának a beszédétől.

9 Ezek után Szanhérib asszír király, aki még Lákisnál volt egész haderejével, ezzel az üzenettel küldte szolgálait Jeruzsálembe Ezékiáshoz, Júda királyához és a Jeruzsálemben levő összes júdaiakhoz: 10 Ezt mondja Szanhérib, Asszír király: Miben bíztok, hogy az ostrom idején Jeruzsálemben akartok maradni? 11 Félrevezet benneteket Ezékiás; éhséggel és szomjúsággal ölet meg, amikor ezt mondja: Megment minket Istenünk, az ÚR az asszír király markából! 12 De hiszen az ő áldozóhalmait és oltárait szüntette meg ez az Ezékiás; Júdának és Jeruzsálemnek pedig megparancsolta: Csak egy oltár előtt borulhattok le, és csak azon áldozhattok! 13 Nem tudjátok, hogy mit tettem én és elődeim valamennyi ország népével? Vajon meg tudták-e menteni kezemből ezekben az országokban a népek istenei országukat? 14 Melyik volt az az isten ezek között a népek között, amelyeket kiirtottak elődeim, aki meg tudta volna menteni népét a kezemből? Talán a ti Istenetek meg tud menteni benneteket a kezemből?! 15 Ne engedjétek hát, hogy Ezékiás így elámítson és félrevezessen benneteket! Ne higgyetek neki, mert egyetlen népnek és országnak az istene sem tudta megmenteni népét a kezemből vagy elődeim kezéből. Bizony a ti Istenetek sem ment meg benneteket a kezemből! 16 Még többet is beszéltek szolgálai az ÚRisten ellen és szolgálja, Ezékiás ellen. 17 Leveleket is írt Szanhérib, amelyekben gyalázta Izráel Istenét, az URat, és ilyeneket mondott róla: Ahogyan a többi országokban a népek istenei nem mentették meg népüket a kezemből, ugyanúgy Ezékiás Istene sem menti meg népét a kezemből. 18 És nagy hangon kiáltottak júdai nyelven a várfalra Jeruzsálem népének, hogy félelmet és zavart keltsenek bennük, és így foglalják el a várost. 19 Úgy beszéltek Jeruzsálem Istenéről, mint a föld népeinek emberkéz csinálta isteneiről.

20 Ekkor Ezékiás király meg Ézsaiás próféta, Ámóc fia imádkozott, és segítségért kiáltott az ég felé. 21 Az ÚR pedig angyalt küldött, aki megsemmisített az asszír király táborában minden vitéz harcost, fejedelmet és vezért, és ő megszegyenülve tért vissza országába. És egyszer, amikor bement istene házába, ott saját fiai ejtették el fegyverrel. 22 Így szabadította meg az ÚR Ezékiást és Jeruzsálem lakóit Szanhérib asszír király kezéből és minden ellensége kezéből. És nyugalmat adott nekik mindenfelől. 23 És sokan hoztak Jeruzsálembe ajándékot az ÚRnak és drágaságokat Ezékiásnak, Júda királyának, és ettől fogva nagy tekintélye lett minden nép előtt.

24 Abban az időben Ezékiás halálosan megbetegedett. De imádkozott az ÚRhoz, aki szólt hozzá, sőt csodát tett vele, 25 Ezékiás azonban nem volt hálás az iránta tanúsított jótéteményért, mert felfuvalkodott, ezért az ÚR haragja sújtotta őt, meg Júdát és Jeruzsálemet. 26 Ekkor azután megalázta magát a felfuvalkodott Ezékiás Jeruzsálem

lakóival együtt, és nem érte őket többé az ÚR haragja Ezékiás idejében. 27 Ezékiás igen gazdag volt, és nagy tiszteletben állt. Kincstárat készíttetett az ezüstnek, aranyaknak, drágakőnek és balzsamnak, a kerek pajzsoknak és mindenféle értékes tárgyaknak; 28 továbbá raktárakat a gabonatermésnek, a bornak és az olajnak, meg istállókat a különféle állatoknak, és aklokat a nyájaknak. 29 Városokat is épített, és sok juhnyája és szarvasmarhája volt, mert az Isten igen nagy vagyont adott neki. 30 Ezékiás elzárta a Gíhón felső forrásának a vizét, és Dávid városának a nyugati részére vezette le. Ezékiásnak minden tette sikeres volt. 31 De amikor a babiloni vezető emberek elküldték hozzá megbízottjaikat, hogy megkérdezzék, milyen csoda történt az országban, elhagyta az Isten, hogy próbára tegye, és kitudódjék, mi minden van a szívében. 32 Ezékiás egyéb dolgai és kegyes tettei meg vannak írva Ézsaiás prófétának, Ámóc fiának a látomásában, meg a Júda és Izráel királyairól szóló könyvben. 33 Azután Ezékiás pihenni tért őseihez, és azon a dombon temették el, ahol Dávid fiainak a sírjai voltak. Halálakor tisztelettel adózott neki egész Júda és Jeruzsálem lakossága. Utána fia, Manassé lett a király.

2Krn. 33.

1 Tizenkét éves volt Manassé, amikor uralkodni kezdett, és ötvenöt évig uralkodott Jeruzsálemben. 2 Azt tette, amit rossznak lát az ÚR, olyan utálatos dolgokat, mint azok a népek, amelyeket kiűzött az ÚR Izráel fiai elől. 3 Újra megépíttette az áldozóhalmokat, amelyeket apja, Ezékiás lerombolt. Oltárokat állított a Baaloknak, bálványoszlopokat készíttetett. Leborult az ég minden serege előtt, és tisztelte azokat. 4 Építtetett ilyen oltárokat a ÚR házában is, amelyről pedig ezt mondta az ÚR: Jeruzsálemben lesz a nevem örökké. 5 Oltárokat építtetett az ég minden seregének, az ÚR háza mindkét udvarában. 6 A fiait is elégette áldozatul a Ben-Hinnóm völgyben. Varázslást, jelmagyarázást és igézést űzött, halottidézőket és jóvendőmondókat tartott. Sok olyan dolgot vitt véghez, amit rossznak lát az ÚR, bosszantva őt. 7 Azt a bálványoszobrot, amit készíttetett, az Isten házában helyezte el, pedig erről azt mondta Isten Dávidnak és a fiának, Salamonnak: Ebbe a templomba, Jeruzsálembé helyezem nevemet örökre, mert ezt választottam ki Izráel valamennyi törzse közül. 8 És nem kell többé kivándorolnia Izráelnek arról a földről, amelyet őseiteknek rendeltem, de csak akkor, ha megtartják és megteszik mindazt, amit Mózes által parancsoltam nekik az egész törvényben, a rendelkezésekben és végzéseiben. 9 De Manassé tévelygésbe vitte Júdát és Jeruzsálem lakóit, és még gonoszabb dolgokat követtek el, mint azok a népek, amelyeket kipusztított az ÚR Izráel fiai elől. 10 Szólt ugyan az ÚR Manasséhoz és népéhez, de nem figyeltek rá. 11 Ezért az ÚR ellenük hozta az asszír király seregének a vezéreit, akik horgot akasztottak Manasséba, bilincsbe verték, és elvitték Babilonba. 12 Nyomorúságában azonban kérlelte Istenét, az URat, és igen megalázta magát ősei Istene előtt. 13 És miután imádkozott hozzá, megkönyörült rajta, meghallgatta könyörgését, és visszavitte országába, Jeruzsálembé. Így tudta meg Manassé, hogy az ÚR az Isten. 14 Ezek után külső várfalat épített Dávid városához: a Gíhóntól nyugatra a völgyben a Hal-kapu felé; a Várhegyet is körülvette vele, és igen magasra emelte. Júdában pedig minden megerősített városba csapatparancsnokokat helyezett. 15 Eltávolította az ÚR házából az idegen isteneket és a bálványokat; továbbá minden oltárt, amelyet az ÚR házában a hegyén és Jeruzsálemben építtetett, kidobtatott a városon kívülre. 16 Az ÚR oltárát pedig helyreállította, békeáldozatokat és hálaáldozatokat mutatott be rajta, és megparancsolta Júdának, hogy Izráel Istenét, az URat tisztelje. 17 A nép ugyan még tovább is áldozott az áldozóhalmokon, de csak Istenének, az ÚRnak. 18 Manassé egyéb dolgai, Istenéhez mondott imádsága és a látnokok beszédei, akik Izráel Istenének, az ÚRnak a nevében szóltak hozzá, megtalálhatók Izráel királyainak a történetében. 19 Imádsága és annak a meghallgatása, minden vétke és hűtlensége, meg azok a helyek, ahol áldozóhalmokat épített, bálványoszlopokat és szobrokat állított fel megalázkodása előtt, meg vannak írva a látnokok beszédeiben. 20 És pihenni tért Manassé őseihez, és eltemették palotája kertjében. Fia, Ámón lett utána a király. 21 Huszonkét éves volt Ámón, amikor uralkodni kezdett, és két évig uralkodott Jeruzsálemben. 22 Azt tette, amit rossznak lát az ÚR, ahogyan tett apja, Manassé is. Ámón is áldozott mindazoknak a bálványoszobroknak, amelyeket apja, Manassé készíttetett, és azokat tisztelte. 23 Nem alázta meg magát az ÚR előtt, ahogyan apja, Manassé megalázta magát, sőt egyre több vétket követett el ez az Ámón. 24 De összeesküdtek ellene udvari emberei, és megölték a palotájában. 25 Az ország népe azonban kiirtotta mindazokat, akik összeesküdtek Ámón király ellen. Azután a fiát, Jósiást tette királlyá az ország népe.

2Krón. 34.

1 Nyolc éves volt Jósiás, amikor uralkodni kezdett, és harmincegy évig uralkodott Jeruzsálemben. 2 Azt tette, amit helyesnek lát az ÚR, ősenek, Dávidnak az útjain járt, és nem tért el sem jobbra, sem balra. 3 Uralkodása nyolcadik évében, még ifjúkorában kezdte keresni ősenek, Dávidnak az Istenét. Tizenkettedik évében kezdte megtisztítani Júdát és Jeruzsálemet az áldozóhalmoktól, a bálványoszlopoktól, a faragott és öntött bálványoszobroktól. 4 Lerombolták az ő jelenlétében a Baalok oltárait. A rajtuk álló tömjénező oltárokat darabokra vágatta, a bálványoszlopokat, a faragott és öntött bálványoszobrokat összetörette, porrá zúzatta, és szétszóratta azoknak a sírján, akik áldoztak nekik. 5 Az oltárokon elégette papjaik csontjait. Így tisztította meg Júdát és Jeruzsálemet. 6 Manassé, Efraim és Simeon városaiban is, egészen Naftáliig, azoknak a romjain körös-körül 7 leromboltatta az oltárokat és bálványoszlopokat, összetörette a bálványoszobrokat, porrá zúzatta azokat, és minden tömjénező oltárt darabokra vágatott Izrael egész országában. Azután visszatért Jeruzsálembe. 8 Uralkodásának a tizennyolcadik évében pedig az ország és a templom megtisztítása során elküldte Sáfánt, Acaljáhú fiát, Maaszéjáhú városparancsnokot meg Jóáh főtanácsost, Jóáház fiát, hogy javítsák ki Istenének, az ÚRnak a házát. 9 Ezek elmentek Hilkiájá főpaphoz, és átadták neki az Isten házába begyűlt pénzt, amelyet összegyűjtöttek az ajtót őrző lévíták a Manasséból és Efraimból valóktól, az Izraelben megmaradtaktól, továbbá a Júdából és Benjáminből valóktól és Jeruzsálem lakóitól. 10 És átadták az ÚR házában levő munkások felügyelőinek, azok pedig átadták a munkásoknak, akik az ÚR házában dolgoztak, hogy állítsák helyre és javítsák ki a templomot. 11 Adtak pénzt az ácsoknak és a kőműveseknek, hogy vásároljanak faragott köveket és faanyagot a gerendázathoz és a helyiségek beburkolásához, mert Júda királyai hagyták elkorhadni azokat. 12 Az emberek hűségesen végezték a munkát. Merári fiai közül Jahat és Óbadjáhú lévíták, a kehátiak közül pedig Zekarjá és Mesullám ügyeltek fel rájuk, és irányították őket. A különféle hangszerekhez értő lévíták pedig 13 a teherhordók élén álltak, és irányították az összes munkásokat mindenféle munkában. Léviták voltak az írnokok, a felügyelők és a kapuőrök is.

14 Amikor kihozták az ÚR házában összegyűlt pénzt, megtalálta Hilkiájá főpap azt a törvénykönyvet, amelyet az ÚR adott Mózes által. 15 Ekkor megszólalt Hilkiájá, és ezt mondta Sáfán kancellárnak: Ezt a törvénykönyvet találtam az ÚR házában! És odaadta Hilkiájá a könyvet Sáfánnak. 16 Sáfán pedig elvitte a könyvet a királyhoz, és jelentést tett a dolgról a királynak. Ezt mondta: Elvégezték szolgálid mindazt, amit rájuk bízta. 17 Összeszedték az ÚR házában található pénzt, és odaadták a felügyelőknek meg a munkásoknak. 18 És jelentette Sáfán kancellár a királynak azt is, hogy Hilkiájá pap egy könyvet adott át neki. És felolvasott belőle Sáfán a királynak. 19 Amikor meghallotta a király a törvény ígét, megszagatta a ruháját. 20 Majd ezt a parancsot adta a király Hilkiájának és Ahikámnak, Sáfán fiának, Abdónnak, Míká fiának, Sáfán kancellárnak és Aszájának, a király udvari emberének: 21 Menjete, és kérdezzétek meg az URat, hogy mit jelentenek a megtalált könyv ígét rám, meg az Izraelben és Júdában megmaradtakra nézve! Mert az ÚR nagy haragja áradt ránk azért, hogy elődeink nem tartották meg az ÚR ígétét, és nem azt tették, ami ebben a könyvben meg van írva. 22 Ekkor elment Hilkiájá és akiket a király elküldött, Hulda prófétanőhöz, aki Sallumnak, Tokhat fiának, Haszrá unokájának, a ruhák őrzőjének volt a felesége, és Jeruzsálem új városrészében lakott, és beszéltek vele. 23 Hulda így szólt hozzájuk: Ezt mondja az ÚR, Izrael Istene: Mondjátok meg annak az embernek, aki hozzám küldött benneteket: 24 Ezt mondja az ÚR: Én veszedelmet hozok erre a helyre és lakóira, mindazokat az átkokat, amelyek meg vannak írva abban a könyvben, amelyet felolvastak Júda királyának. 25 Mert elhagytak engem, és más isteneknek tömjéneztek, hogy bosszantsanak engem kezük mindenféle

csinálmányával. Ezért áradt ki lángoló haragom erre a helyre, és nem alszik ki. 26 De mondjátok meg Júda királyának, aki azért küldött benneteket, hogy megkérdezzétek az URat: Ezt mondja Izráel Istene, az ÚR, azokról az ígérőről, amelyeket hallottál: 27 Mivel meglágyult a szíved, és megaláztad magad az Isten előtt, amikor meghallottad kijelentését erről a helyről és lakóiról; mivel megaláztad magad előttem, megszagattad a ruhádat, és sírtál előttem, azért én is meghallgatlak! - így szól az ÚR. 28 Őseid mellé foglak tétetni, békességgel kerülsz sírodba, és nem látod meg azt a nagy veszedelmet, amelyet erre a helyre és lakóira hozok! És megvitték a választ a királynak. 29 A király összegyűjtette Júda és Jeruzsálem véneit. 30 Azután fölment az ÚR házába a király, meg Júda összes polgára és Jeruzsálem lakói, a papok, a lévíták és az egész nép apraja-nagyja. És felolvasta fülük hallatára a szövetség könyvének minden ígését, amelyet az ÚR házában találtak. 31 Majd odaállt a király a helyére, és szövetséget kötött az ÚR színe előtt arra nézve, hogy az URat követik, parancsolatait, intelmeit és rendelkezéseit teljes szívvel és teljes lélekkel megtartják, és teljesítik a szövetség ígét, melyek meg vannak írva abban a könyvben. 32 Elfogadtatta ezt mindazokkal, akik Jeruzsálemből és Benjáminból ott voltak. És Jeruzsálem lakói az Istennek, őseik Istenének a szövetsége szerint jártak el. 33 Jósiás pedig eltávolított minden utálatos bálványt Izráel fiainak valamennyi tartományából, és minden Izráelben található embert Istenüknek, az ÚRnak a szolgálatára kötelezett. Nem is tértek el az ő egész életében őseik Istenétől, az ÚRtól.

2Krón. 35.

1 Jósiás páskát is tartott az ÚR tiszteletére Jeruzsálemben, és levágták a páskabarányt az első hónap tizennegyedik napján. 2 Szolgálatba állította a papokat, és buzdította őket az ÚR háza szolgálatára. 3 A lévitáknak pedig, akik egész Izráel tanítói voltak, és az ÚRnak voltak szentelve, ezt mondta: Helyezzétek el a szent ládát a templomban, amelyet Salamon, Dávid fia, Izráel királya épített. Nem kell többé a vállatokon hordoznotok. Most már Isteneteknek, az ÚRnak, és népének, Izráelnek szolgáljatok! 4 Készüljetek családonként és beosztások szerint, Dávidnak, Izráel királyának az írása szerint és fiának, Salamonnak az előírása szerint, 5 álljatok föl a szentélyben úgy, hogy testvéreiteknek, a nép családjainak a csoportjai szerint legyenek a lévita-családok osztályai. 6 Vágjátok le a páskabarányt, miután megszenteltétek magatokat, és készítsétek el testvéreiteknek, teljesítve az ÚRnak Mózes által adott rendelkezését. 7 Jósiás ajándékozott a népnek, mindenkinek, aki ott volt, juhokat, bárányokat és kecskéket, mindezeket a páskához, szám szerint harmincezret; továbbá háromezer szarvasmarhát. Ezek a király jószágából valók voltak. 8 Vezető emberei pedig önkéntes ajándékot adtak a népnek, a papoknak és a lévitáknak: Hilkiijá, Zekarjáhú és Jehiél, Isten házának a felügyelői kétezer-hatszáz páskabarányt és háromszáz szarvasmarhát adtak a papoknak. 9 Kónanjáhú és testvérei, Semajáhú és Netanél, továbbá Hasabjáhú, Jeiél és Józabád, a lévíták vezető emberei ötezer páskabarányt és ötszáz szarvasmarhát ajándékoztak a lévitáknak. 10 Miután a szolgálatra előkészültek, helyükre álltak a papok; a lévíták is beosztásuk szerint, ahogyan a király parancsolta. 11 Majd levágták a páskabarányt, és a papok hintették a vért, a lévíták pedig lehúzták a bőrt. 12 Különválasztották az égőáldozatra való állatokat, és a nép családjainak adták csoportonként, hogy vigyék oda az ÚR részére, ahogyan meg van írva Mózes könyvében. Ugyanígy jártak el a szarvasmarhákkal is. 13 És megsütötték a páskabarányt előírás szerint, a szent adományokat pedig megfőzték fazekakban, üstökben és lábasokban, és gyorsan kiosztották az egész népnek. 14 Azután maguknak és a papoknak készítették el, mert Áron fiai, a papok éjszakáig az égőáldozatoknak és a kövérjének a feláldozásával voltak elfoglalva. Ezért a lévíták készítették el maguknak és Áron fiainak, a papoknak is. 15 Ászáf fiai, az énekesek is a helyükön voltak Dávidnak, Ászáfnak, Hémánnak és Jedútúnak, a király látnokának a parancsa szerint. A kapuőrök is ott voltak minden kapunál. Nem volt szabad eltávozniuk a szolgálatból, ezért testvéreik, a lévíták készítették el nekik. 16 Így rendezték el mindenben az ÚRnak szóló istentiszteletet azon a napon, megtartották a páskát, és feláldozták az égőáldozatokat az ÚR oltárán Jósiás király parancsa szerint. 17 Megtartották tehát az ott levő izráeliek a páskát abban az időben, meg a kovásztalan kenyerek ünnepét hét napon át. 18 Ehhez hasonló páskát nem tartottak Izráelben Sámuel próféta ideje óta. Izráel királyai közül senki sem tartott olyan páskát, amilyent Jósiás tartott a papokkal, lévítákkal, az egész Júdával, az ott levő izráeliekkel meg Jeruzsálem lakóival. 19 Jósiás uralkodásának a tizennyolcadik évében tartották ezt a páskát. 20 Azok után, hogy Jósiás helyreállította a templomot, felvonult Nékó, Egyiptom királya, hogy harcoljon Karkemisnél az Eufrátesz mellett. Jósiás azonban kivonult vele szemben. 21 Nékó követeket küldött hozzá ezzel az üzenettel: Nem veled van dolgom, Júda királya! Nem ellened jöttem most, hanem az ellen a ház ellen, amellyel hadakozom, és Isten parancsolta, hogy siessék. Állj félre az Isten elől, aki velem van, hogy el ne pusztítson! 22 Jósiás azonban nem tért ki előle, hanem harcra készülve álruhába öltözött, és nem hallgatott Nékónak az Isten szájából származó beszédére. Fölvonult, hogy megütközzék Megiddó síkságán. 23 Az íjások azonban eltalálták Jósiás királyt, és a király ezt mondta szolgálóinak: Vegyetek le innen, mert súlyosan megsebesültem! 24 Szolgái levették a harci kocsiról, egy másik kocsira tették, és Jeruzsálembe vitték. Ott meghalt, és eltemették ősei

sírjába. Egész Júda és Jeruzsálem gyászolta Jósiást. 25 Jeremiás siratódalt szerzett Jósiásról, az énekesek és az énekesnők pedig máig is megéneklék Jósiást siratóénekeikben. El is rendelték ezt Izráelben. Le is vannak írva ezek a siratóénekek között. 26 Jósiás egyéb dolgai és kegyes tettei, amelyek megfeleltek annak, amit az ÚR előír törvényében, 27 egész története elejétől végig meg van írva az Izráel és Júda királyairól szóló könyvben.

2Krn. 36.

1 Az ország népe azután fogta Jóáházt, Jósiás fiát, és királlyá tették apja után Jeruzsálemben. 2 Huszonhárom éves volt Jóáház, amikor uralkodni kezdett, és három hónapig uralkodott Jeruzsálemben. 3 De eltávolította őt Jeruzsálemből Egyiptom királya, az országra pedig száz talentum ezüst és egy talentum arany hadisarcot vetett ki. 4 Egyiptom királya Eljákimot, a testvérét tette Júda és Jeruzsálem királyává, és a nevét Jójákimra változtatta. Testvérét, Jóáházt pedig magával vitte Nékó Egyiptomba. 5 Huszonöt éves volt Jójákim, amikor uralkodni kezdett, és tizenegy évig uralkodott Jeruzsálemben. Azt tette, amit rossznak lát Istene, az ÚR. 6 Ellene vonult fel Nebukadneccar, Babilónia királya, és bilincsbe verve vitte Babilonba. 7 Az ÚR háza fölszerelésének egy részét is elvitte Nebukadneccar Babilonba, és babiloni templomának ajándékozta. 8 Jójákim egyéb dolgai, utálatos tettei és amik vele történtek, meg vannak írva az Izráel és Júda királyairól szóló könyvben. Utána a fia, Jójákin lett a király. 9 Tizennyolc éves korában kezdett uralkodni Jójákin, és három hónapig és tíz napig uralkodott Jeruzsálemben. Azt tette, amit rossznak lát az ÚR. 10 Az esztendő fordultával elküldött érte Nebukadneccar király, és elvitette Babilonba, az ÚR házának a drága fölszerelésével együtt, és testvérét, Cidkijját tette Júda és Jeruzsálem királyává. 11 Huszonegy éves volt Cidkijjá, amikor uralkodni kezdett, és tizenegy évig uralkodott Jeruzsálemben. 12 Azt tette, amit rossznak lát Istene, az ÚR, és nem alázta meg magát Jeremiás próféta előtt, aki az ÚR parancsát hirdette. 13 Sőt még Nebukadneccar király ellen is fellázadt, aki megeskette őt az Istenre. Kemény nyakú és makacs szívű volt, és nem tért meg Izráel Istenéhez, az ÚRhoz. 14 A papság vezetői és a nép is egyre hűtlenebbé vált, követve a pogány népek minden utálatos szokását, és tisztátalanná tették az ÚR házát, amelyet ő szentelt meg Jeruzsálemben. 15 Pedig őseik Istene, az ÚR, idejében küldött nekik üzenetet követői által, mert szánta népét és lakóhelyét. 16 De ők kigúnyolták az Isten követeit, megvetették kijelentését, és gúnyt űztek prófétáiból, míg oly magasra nem csapott az ÚR haragja népe ellen, hogy nem volt mentség. 17 Ezért ellenük hozta a káldeusok királyát, aki fegyverrel mészároltatta le ifjaikat szent templomukban, nem szánt meg sem ifjat, sem szüzet, sem vént, sem aggastyánt, mindenkit a kezébe adott. 18 Az Isten házának mindenféle kisebb-nagyobb fölszerelését, az ÚR háza kincseit, továbbá a király és a vezetőemberek kincseit mind Babilonba vitte. 19 Az Isten házát fölgyújtották, Jeruzsálem várfalát lerombolták, palotáit mind fölperzselték, és minden drága értékét elpusztították. 20 Azokat, akik az öldöklésből megmaradtak, fogságba vitte Babilóniába, és szolgálói lettek neki és fiainak mindaddig, amíg a perzsa királyság uralomra nem jutott, 21 hogy beteljesedjék az ÚRnak Jeremiás által mondott igéje: Míg az ország meg nem kapja nyugaloméveit, nyugodni fog a pusztulás egész ideje alatt, teljes hetven évig. 22 Círus perzsa király uralkodásának első esztendejében, azért, hogy beteljesedjék az ÚRnak Jeremiás által mondott igéje, arra indította az ÚR Círus perzsa király lelkét, hogy egész birodalmában szóban és írásban kihirdettesse a következőket: 23 Ezt mondja Círus perzsa király: A föld minden országát nekem adta az ÚR, a menny Istene. Ő bízott meg engem azzal, hogy felépíttsem templomát a Júdában levő Jeruzsálemben. Aki csak az ő népéhez tartozik közületek, legyen azzal Istene, az ÚR, és menjen el!

Ezsdrás könyve

Ezsd. 1.

1 Círus perzsa király uralkodásának első esztendejében, azért, hogy beteljesedjék az ÚRnak Jeremiás által mondott ígéje, arra indította az ÚR Círus perzsa király lelkét, hogy egész birodalmában szóban és írásban kihirdettesse a következőket: 2 Ezt mondja Círus perzsa király: A föld minden országát nekem adta az ÚR, a menny Istene. Ő bízott meg engem azzal, hogy felépíttsem templomát a Júdában levő Jeruzsálemben. 3 Aki csak az ő népéhez tartozik közületek, legyen azzal Istene, menjen el a Júdában levő Jeruzsálembé, és építse fel Izráel Istenének, az ÚRnak a házát! Ő az Isten Jeruzsálemben. 4 Aki csak megmaradt bárhol, ahol jövevényként él, azt segítsék annak a helynek a polgárai ezüstrrel, arannyal, különféle javakkal és állatokkal, meg önkéntes ajándékokkal az Isten jeruzsálemi háza számára. 5 Elindultak tehát Júda és Benjámín családfői, meg a papok és a lévíták. Mindnyájuk lelkét arra indította az Isten, hogy menjenek el, és építsék fel az ÚR házát Jeruzsálemben. 6 Egész környezetük segítette őket ezüstrágyakkal, arannyal, különféle javakkal, állatokkal és kincsekkel, önkéntes adományaikon kívül. 7 Círus király pedig előhozatta az ÚR házának az edényeit, amelyeket Nebukadneccar vitt el Jeruzsálemből, és saját istenei templomának ajándékozott. 8 Előhozatta ezeket Círus perzsa király Mitredát kincstárnok felügyeletével, és szám szerint átadta Sésbaccarnak, Júda fejedelmének. 9 Ez volt a számuk: harminc aranytál, ezer ezüstrál, huszonkilenc kés, 10 harminc aranyserleg, négyszáztíz másodrendű ezüstrerleg és ezer más edény. 11 Összesen ötezer-négyszáz arany- és ezüstedény volt. Mindezt magával vitte Sésbaccar, amikor a foglyok elmentek Babilóniából Jeruzsálembé.

Ezsd. 2.

1 A Júda tartományából valók közül ezek tértek haza a száműzetésből. Nebukadneccar, Babilónia királya vitte őket fogságba, de visszatérhettek Jeruzsálembe és Júdába, ki-ki a maga városába. 2 Zerubbábellal jött Jészua, Nehemjá, Szerájá, Reélájá, Mordokaj, Bilsán, Mispár, Bigvaj, Rehúm és Baaná. Az Izrael népéhez tartozó férfiak száma a következő volt: 3 Parósnak kétezer-százhetvenkét leszármazottja, 4 Sefatjának háromszázhetvenkét leszármazottja, 5 Árahnak hétszázhetvenöt leszármazottja, 6 Pahat-Móábnak Jészua és Jóáb ágán kétezer-nyolcszázötvenkét leszármazottja, 7 Élámnak ezerkétszázötvennégy leszármazottja, 8 Zattunak kilencszáznegyvenöt leszármazottja, 9 Zakkajnak hétszázhatvan leszármazottja, 10 Báninak hatszáznegyvenkét leszármazottja, 11 Bébajnak hatszázhuszonhárom leszármazottja, 12 Azgádnak ezerkétszázhuszonkét leszármazottja, 13 Adónikámnak hatszázhatvanhat leszármazottja, 14 Bigvajnak kétezer-ötvenhat leszármazottja, 15 Ádinnak négyszázötvennégy leszármazottja, 16 Átérnak Hízkijjá ágán kilencvennyolc leszármazottja, 17 Bécajnak háromszázhuszonhárom leszármazottja, 18 Jórának százötvenkét leszármazottja, 19 Hásumnak kétszázhuszonhárom leszármazottja, 20 Gibbárnak kilencvenöt leszármazottja volt. 21 Betlehemiek százhuszonhárman voltak, 22 Netófából valók ötvenhatan, 23 Anatótból valók százhuszonnyolcan, 24 azmávetiek negyvenketten, 25 kirjat-árimiak, kefiraiak és beerótiak hétszáznegyvenhárman, 26 rámaiak és gebaiak hatszázhuszonegyen, 27 Mikmászból valók százhuszonketten, 28 Bételből és Ajból valók kétszázhuszonhárman, 29 nebóiak ötvenketten, 30 magbísiak százötvenhatan, 31 a másik élmiak ezerkétszázötvennégyen, 32 hárimiak háromszázhuszon, 33 lódiak, hádidiak és ónoiak hétszázhuszonötven, 34 jerikóiak háromszáznegyvenötven, 35 szenáiaiak pedig háromezer-hatszázharmincan voltak.

36 A papok a következők voltak: Jedajá leszármazottai Jészua családjából kilencszázhetvenhárman, 37 Immér leszármazottai ezerötvenketten, 38 Pashúr leszármazottai ezerkétszáznegyvenheten, 39 Hárim leszármazottai ezertizenheten. 40 A lévíták a következők voltak: Jészua és Kadmiél leszármazottai Hódavjá ágán hetvennégyen. 41 Az énekesek ezek voltak: Ászáf leszármazottai százhuszonnyolcan. 42 A kapuőrökhöz tartoztak Sallúmnak, Átérnak, Talmónnak, Akkúbnak, Hatítának és Sóbajnak a leszármazottai, összesen százharminckilencen. 43 Templomszolgák voltak Cíhá fiai, Haszufá fiai, Tabbáót fiai, 44 Kérósz fiai, Sziahá fiai, Pádón fiai, 45 Lebáná fiai, Hagábá fiai, Akkúb fiai, 46 Hágáb fiai, Samlaj fiai, Hánán fiai, 47 Giddél fiai, Gahar fiai, Reájá fiai, 48 Recín fiai, Nekódá fiai, Gazzám fiai, 49 Uzzá fiai, Pászéah fiai, Bészaj fiai, 50 Aszná fiai, Meúnim fiai, Nefúszim fiai, 51 Bakbúk fiai, Hakúfá fiai, Harhúr fiai, 52 Baclút fiai, Mehídá fiai, Harsá fiai, 53 Barkósz fiai, Sziszera fiai, Temah fiai, 54 Necíah fiai, Hatífá fiai. 55 Salamon szolgáinak a fiai voltak: Szótaj fiai, Hasszóferet fiai, Perudá fiai, 56 Jalá fiai, Darkón fiai, Giddél fiai, 57 Sefatjá fiai, Hattíl fiai, Pókeret-Haccebáim fiai és Ámi fiai. 58 A templomszolgák és Salamon szolgáinak a fiai összesen háromszázkilencvenketten voltak. 59 Ezek azok, akik Tél-Melahból, Tél-Harsából, Kerúbból, Addánból és Immérből jöttek, de nem tudták igazolni családjukat és származásukat, hogy Izráelből valók-e: 60 Delájá fiai, Tóbijjá fiai és Nekódá fiai hatszázötvenketten. 61 A papsághoz tartoztak Hobajjá fiai, Hakkóc fiai és Barzillaj fiai. Ez a gileádi Barzillaj egyik leányát vette feleségül, és róla nevezték el. 62 Ezek keresték bejegyzésüket a származási jegyzékben, de nem találták, ezért meg kellett válniuk a papságtól. 63 A királyi helytartó pedig megmondta nekik, hogy nem ehetnek az igen szent ételekből, amíg szolgálatba nem lép a főpap, aki dönthet az úrimmal és a tummimmal. 64 Az egész gyülekezet összesen negyvenkétezer-háromszázhatvan fő volt, 65 azonkívül hétezer-háromszázharminchét rabszolga és szolgálóleány, meg kétszáz énekes és énekesnő. 66 Volt hétszázharminchat lovuk, kétszáznegyvenöt öszvérük, 67 négyszázharmincöt tevéjük és hatezer-hatszázhusz

szamaruk. 68 Amikor megérkeztek Jeruzsálembé az ÚR házához, egyes családfők önkéntes ajándékot adtak az Isten házára, hogy felépítsék a régi helyén. 69 Erejükhöz képest adtak az építés költségeire hatvanegyezer aranydrahmát, ötezer ezüstminát és száz papi köntöst. 70 A papok és a lévíták, meg a hazatért nép, az énekesek, a kapuőrök és a templomszolgák letelepedtek a maguk városaiban; egész Izráel a maga városaiban.

Ezsd. 3.

1 Amikor érkezett a hetedik hónap, és Izráel fiai már a városokban voltak, egy emberként összegyűlt a nép Jeruzsálemben. 2 Ekkor fogott hozzá Jészua, Jócadák fia, szolgatársaival, a papokkal, és Zerubbábel, Sealtiel fia, testvéreivel együtt, hogy felépítsék Izráel Istenének az oltárát, és égőáldozatokat mutassanak be rajta úgy, ahogyan meg van írva Mózesnek, Isten emberének a törvényében. 3 A régi helyén állították föl az oltárt, mert rettegtek a tartományok népétől, és égőáldozatokat mutattak be rajta az ÚRnak: reggeli és esti égőáldozatokat. 4 Megtartották a sátoros ünnepet, ahogyan meg van írva, és bemutatták az égőáldozatot napról napra, megfelelő számban, a rendtartás szerint, mindegyiket a maga napján; 5 továbbá az állandó égőáldozatot, az újhord napján és az ÚR minden szent ünnepén esedékes égőáldozatot, és mindazoknak az önkéntes áldozatát, akik ilyent vittek az ÚRnak. 6 A hetedik hónap első napjától kezdtek égőáldozatokat bemutatni az ÚRnak, bár az ÚR templomának az alapkövét még nem rakták le. 7 De pénzt adtak a kőfaragóknak és az ácsoknak, ételt, italt és olajat a szidóniaknak és a tírusziaknak, hogy szállítsanak cédrusfát a Libánonról Jáfóba a tengeren, Círus perzsa király engedélyével.

8 Azután hogy megérkeztek Jeruzsálembé az Isten házához, a második esztendő második hónapjában tették meg az előkészületeket Zerubbábel, Sealtiel fia, Jészua, Jócadák fia és többi szolgatársuk, a papok, a lévíták és mindazok, akik visszaérkeztek Jeruzsálembé a fogságból. A húszéves és annál idősebb lévítákat bízta meg azzal, hogy vezessék az ÚR házának az építését. 9 Jészua a fiaival és testvéreivel, Kadmiél a fiaival, továbbá Júda fiaival, meg Hénádád fiai a fiaikkal és testvéreikkel, a lévítákkal egy emberként vállalták, hogy vezetik azokat, akik az Isten házának az építését végzik. 10 Az építők tehát lerakták az ÚR templomának az alapját, és odaállították a papokat szolgálati öltözetben harsonákkal, meg a lévítákat, Ászáf fiait cintányérokkal, hogy dicsérjék az URat, Izráel királyának, Dávidnak az előírása szerint. 11 Énekeltek, dicsérve és magasztalva az URat, mert jó, mert örökké tart szeretete Izráel iránt. Az egész nép pedig nagy örömujjongásban tört ki, dicsérve az URat azért, hogy lerakhatták az ÚR házának az alapját. 12 Sokan az idősebb papok, lévíták és családfők közül, akik még látták az első templomot, hangosan sírtak, amikor szemük láttára rakták le ennek a templomnak az alapját, sokan pedig hangosan ujjongtak, és örvendeztek, 13 úgyhogy a nép közül senki sem tudta megkülönböztetni az örömujjongás hangját a sírás hangjától, mert a nép igen hangosan ujjongott, és messzire hallatszott a hangja.

Ezsd. 4.

1 Amikor Júda és Benjámín ellenségei meghallották, hogy a fogságból hazatértek templomot építenek Izráel Istenének, az ÚRnak, 2 elmentek Zerubbábelhoz, meg a családfőkhöz, és ezt mondták nekik: Hadd építsünk veletek együtt, mert mi is a ti Istenetekhez folyamodunk, ahogyan ti, és neki áldozunk Észar-Haddón asszír király idejétől fogva, aki idehozott bennünket. 3 Zerubbábel, Jészua és Izráel többi családfője azonban így felelt nekik: Nem építhettek velünk együtt templomot a mi Istenünknek, hanem mi magunk akarjuk azt felépíteni Izráel Istenének, az ÚRnak, ahogyan megparancsolta nekünk Círus király, Perzsia királya. 4 Ezért az ország népe elcsüggesztette Júda népét, és elrettentette őket az építéstől. 5 Tanácsadókat béreltek föl ellenük Círus perzsa király uralkodásának egész idejében, Dárius perzsa király uralkodásáig, hogy megghiúsítsák szándékukat. 6 Ahasvérós uralkodása alatt, uralkodása kezdetén vádoló levelet írtak Júda és Jeruzsálem lakói ellen. 7 Artahasztá idejében pedig Bislám, Mitredát és Tábeél, többi hivatalnoktársukkal együtt írtak Artahasztá perzsa királynak. Levelet írtak arám írással, arám fordításban. 8 Rehúm kormányzó és Simsaj kancellár is írt ilyen levelet Jeruzsálem ellen Artahasztá királynak. 9 Jelentést tett Rehúm kormányzó, Simsaj kancellár és többi hivatalnoktársuk, a bírók, tisztviselők, felügyelők és hivatalnokok, az erekiek, bábeliak és susániak, vagyis elámiak, 10 meg a többi népek, amelyeket a nagy és dicső Asznappar vitt fogságba, és telepített le Samária városaiba, meg a többiekbe a Folyamon túl. 11 Ez annak a levélnek a szövege, amelyet Artahasztá királynak küldtek: " Szolgáid, a Folyamon túli emberek jelentik: 12 Tudtára adjuk a királynak, hogy a zsidók, akik eljöttek tőled, megérkeztek hozzánk Jeruzsálembe, építik ezt a lázadó és gonosz várost, helyreállítják a várfalakat, és javítgatják az alapokat. 13 Most azért tudtára adjuk a királynak, hogy ha ez a város felépül, és a várfalak elkészülnek, akkor nem fognak fizetni adót, beszolgáltatást és vámot, és a királyi kincstár károsodik. 14 Mivel pedig mi a palota sójával sózunk, és nem illik elnéznünk, hogy becsapják a királyt, ezért küldtük ezt a jelentést a királynak. 15 Nézzék csak át az őseid történetéről szóló könyvet! Megtalálod, és megtudod a történetek könyvéből, hogy ez a város lázadó, a királyokat és a tartományokat megkárosító város volt, régtől fogva pártütések történtek benne, ezért rombolták le ezt a várost. 16 Mi tehát tudatjuk a királlyal, hogy ha ez a város felépül, és várfalai elkészülnek, akkor nem tesz birtokod a Folyamon túl."

17 A király ezt a döntést küldte: " Rehúm kormányzónak, Simsaj kancellárnak és többi hivatalnoktársuknak, akik Samáriában meg a többi Folyamon túli városban laknak: Békeesség! 18 A levelet, amelyet nekünk küldtetek, érthetően felolvasták előttem. 19 Ezért parancsot adtam, hogy nézzenek utána ennek, és úgy találták, hogy az a város régtől fogva lázongott a királyok ellen, lázadások és pártütések történtek benne, 20 és hatalmas királyok voltak Jeruzsálemben, akik urai voltak az egész Folyamon túli tartománynak, és adót, beszolgáltatást meg vámot fizettek nekik. 21 Most azért adjatok parancsot, hogy akadályozzák meg ezeket a férfiakat, és ne építsék azt a várost, amíg tőlem újabb parancs nem érkezik. 22 Ügyeljetek arra, hogy ne történjék hanyagság ebben a dologban, és így ne növekedjék a kár a királyok rovására!" 23 Mihelyt felolvasták Artahasztá király levelének a szövegét Rehúm és Simsaj kancellár, meg hivatalnoktársaik előtt, sietve Jeruzsálembe mentek a zsidókhoz, és karhatalommal megakadályozták munkájukat. 24 Ekkor szüntették meg a munkát Jeruzsálemben az Isten házánál, és szünetelt az Dárius perzsa király uralkodásának a második esztendejéig.

Ezsd. 5.

1 De Haggeus próféta és Zakariás próféta, Iddó fia, prófétált a Júdában és Jeruzsálemben levő zsidóknak, Izráel Istene nevében, aki fölöttük volt. 2 Akkor Zerubbábel, Sealtiel fia és Jésúa, Jócádák fia hozzáfogott, és elkezdte Isten házának az építését Jeruzsálemben. Velük voltak Isten prófétái, akik támogatták őket. 3 Abban az időben odament hozzájuk Tattenaj, a Folyamon túli tartomány helytartója és Setar-Bóznaj meg hivatalnoktársaik, és ezt mondták nekik: Ki adott nektek parancsot arra, hogy ezt a házat fölépítsétek, és gerendázatát elkészítsétek? 4 Azután ezt kérdezték tőlük: Hogy hívják azokat a férfiakat, akik ezt az épületet építik? 5 De a zsidók vénein rajta volt Istenük szeme, ezért nem akadályozták őket, míg jelentés nem ment Dáriushoz, és levélben válasz nem érkezett rá. 6 Ez annak a levélnek a szövege, amelyet Dárius királynak küldött Tattenaj, a Folyamon túli tartomány helytartója és Setar-Bóznaj meg hivatalnoktársai, a Folyamon túli tartomány tisztviselői. 7 Beadványt küldtek ugyanis hozzá, mely a következőképpen volt megírva: " Dárius királynak teljes békesség! 8 Tudtára adjuk a királynak, hogy elmentünk Júda tartományába, a nagy Isten házához. Azt most kötömbökből építik, és a falakra gerendákat helyeznek. Ezt a munkát gondosan végzik, és sikeresen folytatják. 9 Megkérdeztük az ott levő véneket, és ezt mondtuk nekik: Ki adott nektek parancsot arra, hogy ezt a templomot felépítsétek, és gerendázatát elkészítsétek? 10 Nevüket is megkérdeztük, hogy tudassuk veled, és megírjuk azoknak a férfiaknak a nevét, akik az élükön állnak. 11 Ők azonban ilyen szavakkal feleltek nekünk: Mi a menny és föld Istenének a szolgálói vagyunk, és újjáépítjük ezt a templomot, amely sok évvel ezelőtt épült. Izráelnek egy nagy királya kezdte építeni, és be is fejezte. 12 Őseink azonban haragra ingerelték a menny Istenét, ezért ő Babilónia királyának, a káldeus Nebukadneccarnak a kezébe adta őket, aki ezt a templomot lerombolta, a népet pedig fogságba vitte Babilóniába. 13 De Círusnak, Babilónia királyának uralkodása első esztendejében parancsot adott Círus király, hogy Istennek ezt a házát építsék fel. 14 Sőt Isten házának az arany- és ezüstedényeit is, amelyeket Nebukadneccar elhozott a jeruzsálemi templomból, és bevitt Babilon templomába, előhozatta Círus király Babilon templomából, és átadatta egy Sésbaccar nevű embernek, akit helytartóvá tett, 15 és azt mondta neki: Vedd át ezeket az edényeket, menj, és helyezd el a jeruzsálemi templomban, és az Isten háza épüljön fel a régi helyén! 16 Ekkor Sésbaccar el is jött, lerakta Isten házának az alapját Jeruzsálemben, és azóta egészen mostanáig épül, de még nincs készen. 17 Most azért, ha a király jónak látja, nézessen utána Babilóniában, a királyi kincstárban, hogy adott-e parancsot Círus király Isten jeruzsálemi házának a felépítésére, és a király erről szóló határozatát küldje meg nekünk! "

Ezsd. 6.

1 Ekkor Dárius parancsot adott, hogy nézzenek utána ennek a levéltárban, ahol a kincseket szokták elhelyezni Babilóniában. 2 És találtak Ahmetá várában, Média tartományában egy iratkeercset, amelyre ez volt írva emlékeztetőül: 3 Círus király uralkodásának első évében parancsot adott Círus király Isten Jeruzsálemi házára nézve: Építsék fel azt a templomot, legyen olyan hely, ahol áldozatokat mutatnak be! Maradjanak meg régi alapjai, legyen a magassága hatvan könyök, szélessége is hatvan könyök! 4 Három sor legyen kötömbökből, és egy sor fából. A költséget a király palotájából fedezzék. 5 Sőt Isten házának az arany- és ezüstedényeit is, amelyeket Nebukadneccar hozott el a jeruzsálemi templomból, és vitt Babilonba, vigyék vissza, hadd kerüljenek újra a helyükre, a jeruzsálemi templomba, és helyezték el azokat az Isten házában. 6 Most azért, Tattenaj, a Folyamon túli tartomány helytartója és Setar-Bóznaj meg hivatalnoktársaik, a Folyamon túli tisztviselők, maradjatok onnan távol! 7 Hagyjátok békén az Isten háza építését! A zsidók helytartója és a zsidók vénei hadd építsék föl Isten házát a régi helyén! 8 Arra is parancsot adok, mit kell tennetek a zsidók véneinek a támogatására Isten házának az építésében: a király jövedelméből, a Folyamon túli adóból pontosan adják meg a költségeket ezeknek a férfiaknak, hogy ne legyen fennakadás. 9 Adják meg nekik napról napra hiánytalanul, amire még szükség van: bikákat, kosokat és bárányokat égőáldozatul a menny Istenének, továbbá, búzát, sót, bort és olajat a jeruzsálemi papok rendelkezése szerint, 10 hogy mutassanak be jóillatú áldozatot a menny Istenének, és imádkozzanak a királynak és fiainak az életéért. 11 Arra is parancsot adok, hogy ha valaki ezt a rendeletet megszegi, annak a házából vegyenek ki egy gerendát, és őt akasszák és szegezzék rá, házát pedig tegyék szemétdombbá emiatt. 12 Az Isten pedig, aki ott szerzett nevének lakást, pusztítson el minden olyan királyt és népet, aki arra vetemedik, hogy megszegve ezt a rendeletet, lerombolja Istennek ezt a házát Jeruzsálemben! Én, Dárius adtam ezt a parancsot, pontosan végre kell hajtani! 13 Akkor Tattenaj, a Folyamon túli tartomány helytartója és Setar-Bóznaj meg hivatalnoktársaik pontosan végrehajtották azt a rendeletet, amelyet Dárius király küldött. 14 Így a júdai vének sikeresen folytatták az építkezést Haggeus prófétának és Zakariásnak, Iddó fiának a prófétálása szerint. Be is fejezték az építkezést, ahogyan Izráel Istene megparancsolta, és Círus, Dárius meg Artahasztá perzsa királyok elrendelték. 15 Elkészítették a templomot Dárius király uralkodásának a hatodik évében, az Adár hónap harmadik napjára. 16 Akkor örömmel ünnepelték meg Izráel fiai, a papok, a lévíták meg a többiek, akik a fogságból hazatértek, az Isten háza fölszentelését. 17 Az Isten háza fölszentelésekor bemutattak áldozatul száz bikát, kétszáz kost, négyszáz bárányt, és vétekáldozatul az egész Izráélért tizenkét kecskebakot, Izráel törzseinek a száma szerint. 18 Azután Isten szolgálatába állították Jeruzsálemben a papokat rendjeik szerint és a lévítákat osztályaik szerint, ahogyan meg van írva Mózes könyvében. 19 Azután a fogságból hazatértek megtartották a páskát az első hónap tizennegyedik napján. 20 Mert a papok és a lévíták egy emberként megtisztították magukat, mindnyájan tiszták lettek, és levágták a páskabárányt mindazoknak, akik a fogságból hazatértek, szolgatársaiknak, a papoknak és önmaguknak. 21 És megették azt a fogságból hazatért izráeliek, meg mindazok, akik hozzájuk csatlakozva elkülönültek az ország pogány népeinek a tisztátalanságától, és az ÚRhoz, Izráel Istenéhez folyamodtak. 22 Megtartották a kovásztalan kenyerek ünnepét is hét napon át örvendezve, mert megörvendeztette őket az ÚR azzal, hogy hozzájuk fordította Asszíria királyának a szívét, az pedig támogatta őket, hogy dolgozhassanak Istennek, Izráel Istenének a házában.

Ezsd. 7.

1 Ezek után az események után Artahasztá perzsa király uralkodása alatt Ezsdrás, Szeráj fia, aki Azarjá fia, aki Hilkiáj fia, 2 aki Sallum fia, aki Cádók fia, aki Ahitúb fia, 3 aki Amarjá fia, aki Azarjá fia, aki Merájót fia, 4 aki Zerahjá fia, aki Uzzi fia, aki Bukki fia, 5 aki Abisúa fia, aki Fineás fia, aki Eleázár fia, aki pedig Áron főpapnak volt a fia, 6 ez az Ezsdrás eljött Babilóniából. Ő írástudó volt, jártas Mózes törvényében, amelyet Izráel Istene, az ÚR adott. A király pedig teljesítette minden kérését, mert vele volt Istenének, az ÚRnak az ereje. 7 Izráel fiai közül is jöttek Jeruzsálembe papok, lévíták és énekesek, kapuőrök és templomszolgák Artahasztá király uralkodásának hetedik évében. 8 A király uralkodásának hetedik évében, az ötödik hónapban érkezett meg Jeruzsálembe. 9 Az első hónap első napján határozta el, hogy eljön Babilóniából, és az ötödik hónap első napján érkezett meg Jeruzsálembe, mert vele volt Istenének a jóakarata. 10 Mert Ezsdrás szívből törekedett arra, hogy kutassa és teljesítse az ÚR törvényét, és tanítsa Izráelben a rendelkezéseket és döntéseket.

11 Ez annak a levélnek a szövege, amelyet Artahasztá király adott Ezsdrásnak, az írástudó papnak, aki írástudó volt, jártas az ÚR parancsolatainak az ígében és rendelkezéseiben, amelyeket Izráelnek adott: 12 "Artahasztá, a királyok királya, Ezsdrás papnak, aki a menny Istene törvényében tökéletesen jártas írástudó. 13 Parancsot adok, hogy mindenki, aki országból önként el akar menni Jeruzsálembe Izráel népe, papjai és lévítái közül, az veled mehet. 14 Mivel te a királynak és hét tanácsosának a kiküldöttje vagy, vizsgálj meg Júdát és Jeruzsálemet Istened törvénye szerint, amely a kezében van. 15 És vidd el azt az ezüstöt és aranyat, amelyet a király és tanácsosai önként ajándékoznak Izráel Istenednek, akinek a hajléka Jeruzsálemben van, 16 továbbá mindazt az ezüstöt és aranyat, amelyet Babilónia tartományaiban kapsz, a nép és a papok önkéntes ajándékával együtt, amit önként ajándékoznak Istenük házában, amely Jeruzsálemben van. 17 Ezért vásárolj gondosan ezen a pénzen bikákat, kosokat és bárányokat, meg a hozzájuk tartozó étel- és italáldozatokhoz valót, és mutasd be azokat Istenetek házában az oltárán Jeruzsálemben. 18 A megmaradó ezüsttel és arannyal pedig azt tegyétek, amit Istenetek akarata szerint jónak láttok megtenni, te és atyádfiai. 19 Az edényeket pedig, amelyeket átadnak neked Istened házában a használatára, add át Isten előtt Jeruzsálemben! 20 Istened házában egyéb szükségletét pedig, amelyet még fedezned kell, fedezd a király kincstárából! 21 Én, Artahasztá király, parancsot adok minden kincstárnoknak a Folyamon túl: Mindazt pontosan teljesítsétek, amit kér tőletek Ezsdrás pap, aki a menny Istene törvényében jártas írástudó: 22 ezüstöt száz talentumig, búzát száz kőrig, bort száz batig, olajat száz batig, sót pedig akármennyit. 23 Mindent pontosan teljesíteni kell a menny Istene parancsából a menny Istene házában a javára, hogy meg ne haragudják a királynak és fiainak az országára. 24 Tudatjuk még veletek, hogy a papokra, lévítákra, énekesekre, kapuőrökre, templomszolgákra és az Isten háza munkásaira senkinek se legyen szabad adót, beszolgáltatást vagy vámot kivetni. 25 Te pedig, Ezsdrás, Istenednek benned levő bölcsessége szerint rendelj ítélőbírákat, hogy ítéljenek az egész Folyamon túli népen, mindazokon, akik ismerik Istened törvényeit. Aki pedig nem ismeri, azt tanítsátok meg rá! 26 Mindazokra, akik nem teljesítik Istened törvényét és a király törvényét, pontosan szabják ki az ítéletet: vagy halált, vagy száműzetést, vagy pénzbüntetést, vagy börtönt!" 27 Áldott az ÚR, őseink Istene, aki arra indította a király szívét, hogy fölékesítse az ÚR házát Jeruzsálemben. 28 Kiterjesztette rám a királynak, tanácsosainak és a király minden hős vezető emberének a szeretetét. Én pedig megerősödtem, mert Istenemnek, az ÚRnak a hatalma volt velem, és családfőket gyűjtöttem Izráelből, hogy jöjjenek velem.

Ezsd. 8.

1 Ezek a családfők és származási jegyzékbe fölvettek jöttek velem Artahasztá király uralkodása alatt Babilóniából: 2 Fineás fiai közül Gérsóm, Ítámár fiai közül Dániel, Dávid fiai közül Hattús, 3 Sekanjá fia. Parós fiai közül Zekarjá és vele a származási jegyzékbe fölvelt százötven férfi. 4 Pahat-Móáb fiai közül Eljehóénaj, Zerahjá fia és vele kétszáz férfi. 5 Sekanjá fiai közül Jahaziél fia és vele háromszáz férfi. 6 Ádin fiai közül Ebed, Jónátán fia és vele ötven férfi. 7 Élám fiai közül Jesajá, Ataljá fia és vele hetven férfi. 8 Sefatjá fiai közül Zebadjá, Míkáél fia és vele nyolcvan férfi. 9 Jóáb fiai közül Óbadjá, Jehiél fia és vele kétszáztizennyolc férfi. 10 Selómit fiai közül Józszifjá fia és vele százhatvan férfi. 11 Bébaj fiai közül Zekarjá, Bébaj fia és vele huszonnyolc férfi. 12 Azgád fiai közül Jóhánán, Hakkátán fia és vele százötven férfi. 13 Adónikám fiai közül az ifjabbak, akiknek nevei: Elifelet, Jeiél és Semajá és velük hatvan férfi. 14 Bigvaj fiai közül Útaj és Zabbúd és vele hetven férfi.

15 Akkor összegyűjtöttem őket az Ahavába ömlő folyónál, és ott táboroztunk három napig. Szemügyre vettem a népet és a papokat, de a lévíták közül nem találtam ott senkit. 16 Elküldtem azért Eliezer, Ariél, Semajá, Elnátán, Járib, Elnátán, Nátán, Zekarjá és Mesullám családfőket, továbbá Jójárib és Elnátán tanítókat, 17 és odarendeltem őket Kászifjá helységbe Iddó főemberhez, miután szájukba adtam a szavakat, hogy mit mondjanak Iddónak és szolgatársainak, a templomszolgáknak Kászifjá helységben, hogy hozzanak szolgálattelvőket Istenünk háza számára. 18 Istenünk jóakarata által el is hoztak nekünk egy értelmes embert Mahli utódai közül, aki Lévi fia, Izráel unokája volt; továbbá Sérébját fiaival és testvéreivel, összesen tizenhét, 19 meg Hasabját és vele Jesaját, Merári fiai közül, testvéreivel és fiaival, összesen húszat. 20 A templomszolgák közül, akiket még Dávid és a vezető emberek rendeltek a lévíták szolgálatára, kétszázhusz templomszolgát; mindnyájuk neve föl van jegyezve. 21 Ekkor böjtöt hirdettem ott az Ahavá-folyó mellett, hogy megalázzuk magunkat Istenünk előtt, és jó utat kérjünk tőle magunknak, hozzátartozóinknak és minden jószágunknak. 22 Mert szégyelltem sereget és lovasokat kérni a királytól, hogy oltalmazzanak az ellenséggel szemben az úton, hiszen azt mondtuk a királynak: Istenünk ereje mindazoknak a javára van, akik őt keresik, de hatalma és haragja fordul mindazok ellen, akik őt elhagyják. 23 Böjtöltünk tehát és könyörögtünk ezért Istenünkhöz, ő pedig meghallgatott minket.

24 Ezután kiválasztottam a papok vezetői közül tizenkettőt, Sérébját, Hasabját és még tíz szolgatársukat. 25 Megmértem előttük az Istenünk házána ajándékozott ezüstöt, az aranyat és az edényeket, amelyeket a király, a tanácsosai, vezető emberei és az egész ott élő Izráel ajándékozott. 26 Kimértem és a kezükbe adtam hatszázötven talentum ezüstöt, száz talentum értékű ezüstedényt és száz talentum aranyat, 27 továbbá ezer dárik értékű húsz aranykelyhet és két szépen kifényesített rézedényt, amelyek olyan becsesek voltak, mint az arany. 28 Majd ezt mondtam nekik: Ti az ÚRnak vagytok szentelve, ezek az edények is szentek, ez az ezüst és arany őseitek Istenének, az ÚRnak adott önkéntes ajándék. 29 Vigyázzatok rá, és őrizzétek meg, amíg meg nem méritek a papok és a lévíták vezetői előtt, meg Izráel családjainak a vezetői előtt Jeruzsálemben, az ÚR háza kamráiban! 30 Ekkor átvették a papok és lévíták a megmért ezüstöt, aranyat és az edényeket, hogy elszállítsák Jeruzsálembé Istenünk házába. 31 Ezután elindultunk az Ahavá-folyó mellől az első hónap tizenkettedik napján, hogy Jeruzsálembé menjünk. Istenünk ereje velünk volt, és megmentett bennünket az úton ólálkodó ellenségtől. 32 Amikor megérkeztünk Jeruzsálembé, három napig pihentünk. 33 A negyedik napon azután megmérték az ezüstöt, az aranyat és az edényeket Istenünk házában, és átadták Merémót papnak, Úrijá fiának. Vele volt Eleázár, Fineás fia, és mellettük volt Józabád, Jésúa fia, meg Nóadjá, Binnúj fia, lévíták. 34 Mindent megszámozták és megmérték, és ugyanakkor följegyezték az egész súlyt. 35 Amikor megérkeztek a fogságból a

számúzóttak, égőáldozatot mutattak be Izráel Istenének: tizenkét bikát egész Izráelért, kilencvenhat kos, hetvenhét bárányt, tizenkét vétekáldozati bakot, mindezt égőáldozatul az ÚRnak. 36 És átadták a király rendelkezését a királyi kormányzóknak és a Folyamon túli helytartóknak. Ezek támogatták a népet és az Isten házát.

Ezsd. 9.

1 Ezeknek végeztével eljöttek hozzám a vezető emberek, és ezt mondták: Izráel népe, még a papok és lévíták sem különültek el az ország népeitől, a kánaániak, hettiták, perizziek, jebúsziai, ammóniak, móábiak, egyiptomiak és emóriak utálatos szokásaitól, 2 mert ezeknek a leányai közül vettek feleséget maguknak és fiaiknak, úgyhogy összekeveredett a szent mag az ország népeivel, sőt a vezető emberek és előjáróik jártak élen ebben a hűtlenségben. 3 Amikor meghallottam ezt a dolgot, megszagattam a ruhámat és köpenyemet, téptem a hajamat és szakállamat, és összetörve ültem. 4 Akkor hozzám gyűltek mindazok, akik remegve gondoltak Izráel Istenének az ígéire a fogságból hazatértek hűtlensége miatt. Én pedig összetörve ültem egészen az esti áldozatig. 5 Az esti áldozatkor pedig fölkeltem onnan, ahova leroskadtam, majd megszagattam ruhámat és köpenyben térdre hulltam, imádkozva emeltem kezeimet Istenem, az ÚR felé, 6 és ezt mondtam: Istenem! Szégyenkezem és pirulok, amikor fölemelem arcomat hozzád, Istenem, mert bűneink elborították fejünket, és vétünk az édig növekedett. 7 Őseink idejétől fogva mind a mai napig nagy vétkekben vagyunk, és bűneink miatt jutottunk királyainkkal és papjainkkal együtt más országok királyai kezébe, fegyverre, fogságba, prédára és arcunk szégyenére, ahogyan ma is van. 8 Még csak rövid ideje annak, hogy megkönyörült rajtunk Istenünk, az ÚR, mert megengedte, hogy maradjanak közülünk megmenekültek, és adott nekünk egy talpalatnyi földet szent helyén, földerítette tekintetünket Istenünk, és hagyta, hogy egy kissé feléledjünk szolgáságunkban. 9 Mert szolgák vagyunk, de Istenünk szolgáságunkban sem hagyott el bennünket. Kiterjesztette ránk a perzsa királyok szeretetét, és megengedte, hogy feléledve fölemelhessük Istenünk házáat, hogy helyreállítsuk azt romjaiból, és védőfalat adott nekünk Júdában és Jeruzsálemben. 10 És most mit mondjunk ezután, Istenünk? Hiszen elhagytuk parancsolataidat, 11 amelyeket szolgálid, a próféták által adtál, amikor ezt mondtad: Az a föld, amelyre bementek, hogy birtokba vegyétek, tisztátalan föld, az országban lakó népek tisztátalansága és utálatos szokásai miatt, mert megtöltötték azt egyik végétől a másikig tisztátalanságukkal. 12 Azért ne adjátok hozzá leányaitokat az ő fiaikhoz, és az ő leányaikat se vegyétek feleségül fiaitoknak, és ne keressétek soha békességüket, sem javukat; akkor megerősödtek, élhettek a föld javaival, és örökségül hagyhatjátok azt fiaitokra örökre. 13 Mindazok után, amik utolértek bennünket gonosz tetteink és nagy bűneink miatt, te Istenünk, bűneinkhez képest kíméletesen bántál velünk, sőt megengedted, hogy közülünk néhányan megmeneküljenek. 14 Vajon ha újból megszegjük parancsolataidat, és összeházasodunk ezekkel az utálatos népekkel, nem semmisíthetsz-e meg bennünket haragodban úgy, hogy még menekült se maradjon?! 15 URam, Izráel Istene! Igaz vagy te, hiszen megmaradhattunk mint menekültek, ahogyan ma is van. Mi vétkesek vagyunk előtted, pedig így senki sem állhat színed elé!

Ezsd. 10.

1 Míg Ezsdrás imádkozott, és vallást tett sírva és leborulva az Isten háza előtt, Izráelből igen nagy gyülekezet gyűlt hozzá: férfiak, asszonyok és gyermekek, mert a nép igen keservesen sírt. 2 Akkor megszólalt az Élám fiai közül való Sekanjá, Jehiél fia, és ezt mondta Ezsdrásnak: Hűtlenek lettünk Istenünkhöz, mert idegen nőket vettünk feleségül az ország népei közül. De ennek ellenére is van reménysége Izráelnek. 3 Most azért kössünk szövetséget Istenünkkel úgy, hogy elbocsátjuk mindezeket az asszonyokat és gyermekeiket, uramnak és azoknak a tanácsa szerint, akik remegve gondolnak Istenünk parancsolatára. A törvény szerint kell eljárni. 4 Kelj föl, mert rád tartozik ez a dolog, és mi veled leszünk. Légy erős, és cselekedj! 5 Fölkelt tehát Ezsdrás, és megeskette a papok, a lévíták és egész Izráel vezetőit, hogy e szerint a beszéd szerint járnak el; ők pedig megesküdték. 6 Akkor fölkelt Ezsdrás az Isten háza elől, és elment Jehóhánánnak, Eljásib fiának a kamrájába. Bement oda, de sem kenyeret nem evett, sem vizet nem ivott, mert gyászolt a fogságból hazatértek hűtlensége miatt. 7 Azután közhírré tették Júdában és Jeruzsálemben mindazoknak, akik a fogságból hazatértek, hogy gyűljenek össze Jeruzsálemben. 8 Ha pedig valaki nem jön el három napon belül, annak a jószágát a vezetők és a vének tanácsa szerint ki kell irtani, őt magát pedig ki kell zárni a hazatértek gyülekezetéből. 9 Harmadnapra tehát összegyűlt minden júdai és benjámini férfi Jeruzsálemben, és a kilencedik hónap huszadik napján ott ült az egész nép az Isten háza előtti téren, reszketve az ügy miatt, meg az esőzés miatt is. 10 Akkor előállt Ezsdrás pap, és ezt mondta nekik: Hűtlenséget követtetek el azzal, hogy idegen asszonyokat vettetek feleségül, és így szaporítottátok Izráel vétkét. 11 Tegyetek erről vallást őseitek Istenének, az ÚRnak, és cselekedjete az ő tetszése szerint: váljatok külön az ország népeitől és az idegen asszonyoktól! 12 Erre az egész gyülekezet hangosan ezt válaszolta: Igen! A te beszéded szerint kell tennünk! 13 De nagy ez a nép, és esős időszak van, ezért nem álldogálhatunk a szabadban. Nem is egy-két napi munka ez, hiszen sokan vagyunk, akik vétkeztünk ebben a dologban. 14 Álljanak elő az egész gyülekezet vezetői, és városainkból mindazok, akik idegen asszonyokat vettek feleségül. Jöjjenek ide egy meghatározott időpontban, ők és velük együtt minden egyes városnak a vénei és bírái, és azután fordítsák el rólunk Istenünknek e dolog miatt föllángolt haragját! 15 Csak Jónatán, Aszáél fia és Jahzejá, Tikvá fia álltak ennek ellene, és Mesullám, meg a lévita Sabbetaj támogatták őket. 16 A fogságból hazatértek azonban így jártak el. Kiválasztották Ezsdrás papot meg egyes férfiakat, családonként a családfőket, mindnyájukat név szerint. Ezek a tizedik hónap első napján összegyűltek, hogy megvizsgálják az ügyet. 17 Az első hónap első napjáig elintézték minden férfi ügyét, aki idegen asszonyt vett feleségül. 18 A papság között is akadtak olyanok, akik idegen asszonyt vettek el: Jészúának, Jócádák fiának és testvéreinek a fiai közül Maaszéjáj, Eliezer, Járíb és Gedaljá. 19 Ezek kezet adtak arra, hogy elbocsátják feleségüket. A vétkük miatt hozott jóvátételi áldozat egy kos volt. 20 Immér fiai közül Hanáni és Zebadjá, 21 Hárím fiai közül Maaszéjáj, Élijjá, Semajá, Jehiél és Uzzijjá, 22 Pashúr fiai közül Eljóénaj, Maaszéjáj, Jismáél, Netanél, Józábád és Elászá. 23 A lévíták közül Józábád, Simei és Kélájá, azaz Kelitá, továbbá Petahjá, Jehúdá és Eliezer. 24 Az énekesek közül Eljásib. A kapuőrök közül Sallum, Telem és Uri. 25 Izráelből: Parós fiai közül Ramjá, Jizzijjá, Malkijjá, Mijjámin, Eleázár, Malkijjá és Benájá. 26 Élám fiai közül Mattanjá, Zekarjá, Jehiél, Abdi, Jerémót és Élijjá. 27 Zattú fiai közül Eljóénaj, Eljásib, Mattanjá, Jerémót, Zábád és Azizá. 28 Bébaj fiai közül Jehóhánán, Hananjá, Zabbaj és Atlaj. 29 Báni fiai közül Mesullám, Mallúk és Adájá, Jásúb, Seál és Jerémót. 30 Pahat-Móáb fiai közül Adná és Kelál, Benájá, Maaszéjáj, Mattanjá, Becalél, Binnúj és Manassé. 31 Hárím fiai közül Eliezer, Jissijjá, Malkijjá, Semajá, Simeon, 32 Benjámin, Mallúk és Semarjá. 33 Hásúm fiai közül Mattenaj, Mattattá, Zábád, Elifelet, Jerémaj, Manassé és Simei. 34 Báni

fiai közül Maadaj, Amrám és Úél, 35 Benájá, Bédejá és Keluhú, 36 Vanjá, Merémót és Eljásib, 37 Mattanjá, Mattenaj és Jaaszaj, 38 Báni, Binnúj és Simei, 39 Selemjá, Nátán és Adájá, 40 Maknadbaj, Sásaj és Sárjaj, 41 Azarél, Selemjáhú és Semarjá, 42 Sallúm, Amarjá és József. 43 Nebó fiai közül Jeiél, Mattitjá, Zábád, Zebíná, Jaddaj, Jóél és Benájá. 44 Mindezek idegen nőket vettek feleségül. Voltak közöttük olyan asszonyok, akiknek már fiaik is voltak.

Nehémiás könyve

Neh. 1.

1 Nehémiásnak, Hakaljá fiának a története. A huszadik esztendő Kiszlév havában történt, amikor Súsán várában voltam, 2 hogy megérkezett hozzám egyik atyámfia, Hanáni, és vele együtt néhány Júdából való férfi. Kérdezősködtem tőlük a megmenekült júdaiakról, akik a fogság után megmaradtak, meg Jeruzsálemről. 3 Elmondták nekem, hogy a megmaradtak, akik a fogság után maradtak meg, nagy bajban és gyalázatban vannak ott abban a tartományban. Jeruzsálem várfala csupa rés, és kapui tűzben égtek el. 4 Amikor meghallottam ezeket, napokon át ültem, sírtam és gyászoltam, böjtöltem és imádkoztam a menny Istene előtt, 5 és ezt mondtam: Ó URam, mennynek Istene, te nagy és félelmes Isten! Te hűségesen megtartod a szövetséget azokkal, akik téged szeretnek, és parancsolataidat megtartják. 6 Legyen figyelmes a füled, legyen nyitva a szemed, és hallgasd meg szolgád imádságát, aki most éjjel-nappal imádkozik előtted szolgáidért, Izráel fiaiért. Vallást teszek Izráel fiainak a vétkeiről, amelyekkel vétkeztünk ellened. Vétkeztem én is és atyám háza népe is! 7 Nagy gonoszságot követtünk el ellened, mert nem tartottuk meg azokat a parancsolatokat, rendelkezéseket és törvényeket, amelyeket szolgádnak, Mózesnek adtál. 8 Emlékezz vissza arra az ígéretre, amelyet kijelentettél szolgádnak, Mózesnek: Ha ti hűtlenek lesztek, én elszélesztelek benneteket a népek közé. 9 De ha megtértek hozzám, megtartjátok parancsolataimat, és teljesítitek azokat: még ha az ég szélén lennének is azok, akiket eltaszítottam közületek, onnan is összegyűjtöm és elviszem őket arra a helyre, amelyet kiválasztottam, hogy ott legyen nevemnek lakóhelye. 10 Hiszen a te szolgáid ők, és a te néped, akiket megváltottál nagy erőddel és hatalmas kezeddal! 11 Ó Uram, legyen figyelmes a füled szolgád imádságára és szolgáid imádságára, akik boldogok, hogy félhetik a te nevedet! Adj ma sikert szolgádnak, és add, hogy legyen hozzá irgalmas az az ember! Én ugyanis a király pohárnoka voltam.

Neh. 2.

1 Artahaszta király uralkodásának huszadik évében a Niszán hónapban történt: bor volt előttem, fölvettem a bort, és odanyújtottam a királynak. Nem szoktam szomorú lenni előtte, 2 ezért így szólt hozzám a király: Miért szomorú az arcod? Hiszen nem vagy beteg! Nem lehet ez más, csak a szív szomorúsága! Ekkor én nagyon megijedtem, 3 és ezt mondtam a királynak: Örökké éljen a király! Hogyne volna szomorú az arcom, hiszen az a város, ahol őseim sírja van, rommá lett, és kapuit tűz emésztette meg! 4 Akkor a király ezt kérdezte tőlem: Mit kívánsz tehát? Én pedig imádkoztam a menny Istenéhez, 5 majd ezt mondtam a királynak: Ha jónak látja a király, és ha méltónak tartod rá szolgálodat, akkor küldj el engem Júdába, abba a városba, ahol őseim sírja van, hogy felépítsem azt! 6 A király így válaszolt, miközben a királyné mellette ült: Meddig tart az utazásod, és mikor térsz vissza? Mivel a király jónak látta, hogy elbocsásson engem, közöltem vele az időpontot. 7 Majd ezt mondtam a királynak: Ha jónak látja a király, adasson nekem leveleket a Folyamon túli helytartókhoz, hogy engedjenek átutazni, amíg meg nem érkezem Júdába. 8 Adasson egy levelet Ászáfhoz, a királyi erdők őréhez is, hogy adjon nekem gerendának való fát a templomnál levő erődítésnek meg a város falának a kapuihoz, és ahhoz a házhoz, ahova én megyek. A király megadta ezt nekem Istenemnek hozzám való jóakarata folytán. 9 Amikor megérkeztem a Folyamon túli helytartókhoz, átadtam nekik a király leveleit. A király adott mellém a haderőből tiszteket és lovasokat is. 10 Meghallotta ezt a hóróni Szanballat és Tóbijjá, az ammóni szolga, és nagyon rosszalották, hogy jött egy olyan ember, aki Izráel fiainak a javát keresi. 11 Miután megérkeztem Jeruzsálembe, és ott voltam három napig, 12 elindultam éjszaka néhány emberrel. De senkinek sem mondtam meg, milyen cselekedetre indítja szívemet az én Istenem Jeruzsálemért. Még állat sem volt velem azon az állaton kívül, amelyen lovagolni szoktam. 13 Kimentem tehát éjjel a Völgy-kapun a Sárkány-forrás felé, majd a Szemét-kapuhoz, és megvizsgáltam Jeruzsálem várfalait, amelyeken rések voltak, és kapuit, amelyeket tűz emésztett meg. 14 Azután tovább mentem a Forrás-kapuhoz meg a Király-tóhoz. De mivel nem volt elég hely arra, hogy továbbmenjen az állat, amelyen ültem, 15 ezért még akkor éjjel gyalog mentem föl a völgyből, és megvizsgáltam a várfalakat. Azután visszatértem, bementem a Völgy-kapun, és hazatértem. 16 Az előljárók nem tudták, hova mentem és mit tettem. Sem a júdaiaknak, sem a papoknak, sem az előkelőknek, sem az előljáróknak, sem a többi munkásnak nem mondtam még meg. 17 Ellenben ezt mondtam nekik: Magatok is látjátok, hogy milyen bajban vagyunk: Jeruzsálem rommá lett, és kapui tűzben égtek el. Jöjjetek, építsük fel Jeruzsálem várfalát, hogy ne gyalázhassanak többé bennünket! 18 Elmondtam nekik, hogy Istenem milyen jóakarató volt hozzám, és hogy milyen szavakat mondott nekem a király. Erre ők így feleltek: Kezdjük el az építést! És bátran hozzáfogtak a jó munkához. 19 Amikor meghallotta ezt a hóróni Szanballat, Tóbijjá, az ammóni szolga és az arab Gesem, gúnyolódtak rajtunk, és így csúfoltak bennünket: Mit akartok csinálni? Talán a király ellen akartok föllázadni? 20 Én azonban így válaszoltam nekik: Maga a menny Istene ad nekünk sikert, és mi az ő szolgálóiként kezdjük el az építést. Nektek azonban semmi részetek és jogotok nincs, emléketek sem marad Jeruzsálemben.

Neh. 3.

1 Eljásib főpap és szolgatársai, a papok kezdték építeni a Juh-kaput. Föl is szentelték azt, és fölszerelték az ajtószárnyakat. Azután a Hamméa-toronyig és a Hananél-toronyig terjedő részt is fölszentelték. 2 Mellettük a jerikóiaik építettek. Ezek mellett Zakkúr, Imri fia épített. 3 A Hal-kaput Hasszenáa fiai építették, ők gerendázták be és ők szerelték föl ajtószárnyait, zárait és reteszeit. 4 Mellettük Merémót, Úrijjá fia, Hakkóc unokája javíttatott. Mellettük Mesullám, Berekjá fia, Mesézabél unokája javíttatott. Mellettük Cádók, Baaná fia javíttatott. 5 Ezek mellett a Tekóa-beliek javíttattak. Az előkelők azonban nem hajtották a nyakukat uruk szolgálatába. 6 A Régi-kaput Jójadá, Pászéah fia és Mesullám, Beszódjá fia javíttatták. Ők gerendázták be, és ők szerelték föl ajtószárnyait, zárait és reteszeit. 7 Mellettük a gibeóni Melatjá és a mérónóti Jádón javíttatott, a Folyamon túli helytartóság alá tartozó gibeóni és micpai férfiak. 8 Mellette Uzziél, Harhajá fia javíttatott az ötvösökkel. Mellette Hananjá, a kenőcskészítők egyike javíttatott. Helyreállították Jeruzsálemet egészen a széles várfalig. 9 Mellettük Refájá, Húr fia, Jeruzsálem fél kerületének a vezetője javíttatott. 10 Mellettük Jedájá, Harúmaf fia javíttatott, éppen a maga házával szemben. Mellette Hattús, Hasabnejá fia javíttatott. 11 Egy másik részt, meg a Kemencék tornyát Malkijjá, Hárím fia és Hassúb, Pahat-Móáb fia javíttatta. 12 Mellette Sallúm, Hallóhész fia, Jeruzsálem másik fél kerületének a vezetője javíttatott a leányaival együtt. 13 A Völgy-kaput Hánún és Zánóahnak a lakói javíttatták. Ők építették fel azt, és ők szerelték föl ajtószárnyait, zárait és reteszeit. A várfalból is javíttattak ezerkönyönyt a Szemét-kapuig. 14 A Szemét-kaput Malkijjá, Rékáb fia, Bét-Hakkerem kerületének a vezetője javíttatta. Ő építette föl azt, és ő szerelte föl ajtószárnyait, zárait és reteszeit. 15 A Forrás-kaput Sallún, Kol-Hóze fia, Micpá kerületének a vezetője javíttatta. Ő építette föl azt, ő tetőzte be, és ő szerelte föl ajtószárnyait, zárait és reteszeit. A Selah-tónál levő várfalat is kijavította, a király kertjénél a Dávid városából lefelé vezető lépcsőzetig. 16 Utána Nehemjá, Azbúk fia, Bét-Cúr fél kerületének a vezetője javíttatott Dávid sírjaival szemközt, a mesterséges tóig, és a vitézek házáig. 17 Utána a lévíták javíttattak: Rehúm, Báni fia, mellette Hasabjá, Keilá fél kerületének a vezetője javíttatott kerülete részéről. 18 Utána testvérei javíttattak: Bavvaj, Hénádád fia, Keilá másik fél kerületének a vezetője. 19 Mellette egy másik részt Ézer, Jésúa fia, Micpá vezetője javíttatott, a szögleten levő fegyvertár feljáratával szemben. 20 Utána Bárúk, Zakkaj fia javíttatott buzgón egy másik részt, a szöglettől Eljásib főpap házának a bejáratáig. 21 Utána egy másik részt Merémót, Úrijjá fia, Hakkóc unokája javíttatott, Eljásib házának a bejáratától Eljásib házának a végéig. 22 Utána a Jordán környékéről való papok javíttattak. 23 Utánuk Benjámin és Hassúb javíttatott, a maguk házával szemben. Utánuk Azarjá, Maaszéjá fia, Anánjá unokája javíttatott a saját háza mellett. 24 Utána egy másik részt Binnúj, Hénádád fia javíttatott, Azarjá házától egészen a szögletig és a sarokig. 25 Pálál, Úzaj fia a szöglettel és a magas toronnyal szemben javíttatott, amely a királyi palotából kiugrik a börtön udvara felé. Utána Pedájá, Parós fia 26 és a templomszolgák, akik a Várhegyen laktak, a Vízi-kapuvál szemben a kelet felé eső részt javíttatták a kiugró toronyig. 27 Utána egy másik részt a Tekóa-beliek javíttattak, a kiugró nagy toronnyal szemben levő részt a Várhegy faláig. 28 A Lovak kapuján túl a papok javíttattak, mindenki a saját házával szemben. 29 Utánuk Cádók, Immér fia javíttatott a saját házával szemben. Utána Semajá, Sekanjá fia, a keleti kapu őre javíttatott. 30 Utána egy másik részt Hananjá, Selemjá fia és Hánun, Cáláf hatodik fia javíttatott. Utána Mesullám, Berekjá fia javíttatott a saját szobájával szemben. 31 Utána az ötvösök közül való Malkijjá javíttatott, a templomszolgák és a kereskedők házáig, a Mifkád-kapuvál szemben a sarok felső szobájáig. 32 A sarok felső szobája és a Juh-kapu között pedig az ötvösök és a kereskedők javíttattak.

33 Amikor meghallotta Szanballat, hogy építjük a várfalat, méregbe jött, és nagy bosszúságában gúnyolni kezdte a júdaiakat. 34 Ezt mondta honfitársainak, Samária seregének: Mit csinálnak ezek a nyomorult júdaiak? Hát megengedik ezt nekik? Talán már áldozni is akarnak, mert még ma befejezik? Életre kelthetik-e ezt a halom követ, amely porrá égett? 35 Mellette állt az ammóni Tóbijjá, és ezt mondta: Bármit építsenek is, ha ráugrik egy róka, az is ledönti a kőfalukat! 36 Halld meg, Istenünk, hogyan csúfolnak minket! Fordítsd vissza fejükre gyalázkodásukat! Legyenek prédává rabtartóik földjén! 37 Ne nézd el bűnüket, és ne töröld el vétküket, mert téged bosszantottak, amikor az építőket gúnyolták. 38 Mi azonban építettük a várfalat, és már az egész várfal elkészült félmagasságban, mert a nép nagy kedvvel dolgozott.

Neh. 4.

1 Amikor Szanballat és Tóbijjá, továbbá az arabok, ammóniak és asdódiak meghallották, hogy Jeruzsálem várfalainak a javítása előrehaladt, és a réseket kezdik betömni, nagy haragra indultak, 2 és mindnyájan egy akarattal összeesküdtek, hogy harcot indítanak Jeruzsálem ellen, és zavart keltenek benne. 3 De mi imádkoztunk Istenünkhöz, és őrséget állítottunk ellenük védelmül éjjel-nappal. 4 A júdaiak azonban ezt mondták: Megrokkant a teherhordók ereje, pedig sok a törmelék, és mi már nem tudjuk építeni a várfalat! 5 Ellenségeink meg ezt mondták: Meg sem tudják, észre sem veszik, egyszer csak rájuk törünk, legyilkoljuk őket, és azzal véget vetünk a munkának. 6 A szomszédságban lakó júdaiak is mindenhol eljöttek hozzánk, és tízszer is mondták nekünk: Térjete vissza hozzánk! 7 Azért odaállítottam a népet a hely legalsó részére, a várfal mögé a hézagokba, odaállítottam őket nemzetségenként fegyveresen, dárdákkal és íjakkal. 8 Majd szemlét tartottam, és eléjük állva ezt mondtam az előkelőknek, az előjáróknak és a nép többi részének: Ne féljetek tőlük! A nagy és félelmes ÚRra gondoljatek, és harcoljatek testvéreitekért, fiaitekért, leányaitokért, feleségeitekért és otthonaitokért! 9 Ellenségeink meghallották, hogy megtudtatek tervüket, és így Isten megghiúsította azt. Mi pedig mindnyájan visszatértünk a várfalhoz, mindenki a maga munkájához. 10 Attól a naptól fogva legényeimnek csak a fele végezte a munkát, a másik fele dárdával, pajzssal, íjjal és páncéllal volt fölfegyverkezve. A vezetők pedig ügyeltek Júda egész népére. 11 A várfal építői, a teherhordók és a rakodók egyik kezükkel a munkát végezték, a másikkal pedig a kopját tartották. 12 Mindegyik építőnek a derekára volt kötve a kardja, úgy építettek. A kürtös pedig mellettem volt. 13 Akkor ezt mondtam az előkelőknek, az előjáróknak és a nép többi részének: A munka sok, és nagy területen folyik, és mi a várfalon elszéledve, messze vagyunk egymástól. 14 Ezért bárhol vagytok, ha a kürt hangját halljátok, gyűljetek ide hozzánk. Istenünk harcol értünk! 15 Így végeztük a munkát, miközben az emberek fele dárdával volt fölfegyverkezve, hajnalhasadástól a csillagok feljöttéig. 16 Ugyanakkor azt is megmondtam a népnek, hogy mindenki bent töltsé az éjszakát Jeruzsálemben a legényével együtt, és éjjel őrködjenek, nappal pedig dolgozzanak. 17 Sem én, sem rokonaim, sem legényeim, sem az őrszemélyzet, amely engem kísért, nem vetettük le ruhánkat; még a vízhez is mindenki kopjával ment.

Neh. 5.

1 Közben erősen zúgolódni kezdett a köznép és az asszonyok júdai honfitársaik ellen. 2 Voltak, akik ezt mondták: Fiainkkal és leányainkkal együtt sokan vagyunk. Gabonát kell kapnunk, hogy ehessünk és éljünk! 3 Voltak, akik meg ezt mondták: Zálogba kell adnunk mezőinket is, szőlőinket is, házainkat is, hogy gabonát tudjunk venni az éhínségben. 4 Voltak olyanok is, akik ezt mondták: Mezőnkre és szőlőnkre pénzt kellett kölcsönvennünk, hogy adót fizethessünk a királynak. 5 És bár a mi testünk éppen olyan, mint honfitársaink teste, és a mi fiaink éppen olyanok, mint az ő fiaik, mégis rabszolgáknak kell eladnunk fiainkat és leányainkat. Vannak is már így eladott leányaink, de mi tehetetlenek vagyunk, mert mezőnk és szőlőnk már a másé. 6 Amikor panaszkodásukat és ezeket a dolgokat meghallottam, nagy haragra indultam, 7 és miután magamban meghánytam-vetettem a dolgot, felelősségre vontam az előkelőket meg az előjárókat, és ezt mondtam nekik: Ti kiuzsorázzátok honfitársaitokat! Azután nagy gyűlést tartottam ügyükben, 8 ahol ezt mondtam nekik: Mi tehetségünk szerint visszavásároltuk júdai honfitársainkat, akik eladták magukat a pogány népeknek. Ti pedig eladjátok honfitársaitokat, mert ők kénytelenek nekünk eladni magukat. Azok pedig hallgattak, és nem találtak szavakat. 9 Akkor ezt mondtam: Nem helyes, amit ti műveltek. Hát nem akartok Istenünk félelmében élni, hogy ne gyalázzanak bennünket a pogány népek, a mi ellenségeink?! 10 Hiszen én, rokonaim és legényeim is, kölcsönöztünk nekik pénzt és gabonát. Mi elengedjük nekik ezt a tartozást. 11 Ti pedig adjátok vissza nekik még ma mezeiket, szőlőiket, olajfakertjeiket és házaikat, sőt a kölcsönadott pénznek, gabonának, bornak és olajnak a kamatát is! 12 Azok így feleltek: Visszaadjuk, nem követelünk tőlük semmit! Úgy teszünk, ahogyan te kívánod. Ekkor összehívtam a papokat, hogy eskessék meg őket, hogy így fognak eljárni. 13 Majd kiráztam ruhám ráncait, és ezt mondtam: Így rázzon ki Isten minden embert a házából és vagyonából, és ilyen kirázott és üres legyen mindenki, aki nem teljesíti ezt az ígéretet! Az egész gyülekezet áment mondott rá és dicsérte az URat. A nép pedig eszerint járt el.

14 Attól a naptól fogva, hogy Artahasztá király Júda országának a helytartójává nevezett ki, uralkodása huszadik évétől a harminckettedik évéig, azaz tizenkét éven át, nem ettük a helytartónak járó kenyeret, sem én, sem rokonaim. 15 A korábbi helytartók viszont, akik előttem voltak, megterhelték a népet, mert kenyérért és borért több mint negyven ezüst sekelt szedtek be tőlük, és legényeik is hatalmaskodtak a népen. De én nem tettem így, mert istenfélő vagyok. 16 Ennek a várfalnak az építésénél magam is dolgoztam, mezőt nem szereztem, és a legényeim mind részt vettek a közös munkában. 17 Az én asztalomnál étkeztek a júdaiak, a százötven előjáró meg mindazok, akik a körülöttünk levő pogány népek közül jártak be hozzánk. 18 Az én költségemre készítettek el naponként egy ökröt, hat kövér juhot és szárnyasokat, és tíznaponként mindenféle bor is volt bőségesen. De én nem követeltem a helytartónak járó kenyeret, mert nehéz munkát kellett végeznie a népnek. 19 Tartsd emlékezetben, Istenem, az én javamra mindazt, amit ezért a népért tettem!

Neh. 6.

1 Amikor hírül vitték Szanballatnak, Tóbijjának, az arab Gesemnek és többi ellenségünknek, hogy fölépítettem a várfalat, és nem maradt rajta egyetlen rés sem, csak még ajtószárnyakat nem állítottam a kapukba, 2 ezt az üzenetet küldte nekem Szanballat és Gesem: Jöjj, találkozzunk Kefírimben, az Ónó-völgyben! Ők ugyanis merényletet terveztek ellenem. 3 Ezért követeket küldtem hozzájuk ezzel az üzenettel: Nagy munkát kell végeznem, ezért nem tudok elmenni. Félbemaradna a munka, ha abbahagynám, és hozzátok mennék. 4 Négyszer is küldtek nekem ilyen üzenetet, de én ugyanúgy feleltem nekik. 5 Akkor Szanballat ötödször is hasonló üzenetet küldött nekem legényével, nyílt levéllel a kezében, 6 amelyben ez volt írva: A pogány népek között az a hír járja, és Gasmu is mondja, hogy te és a júdaiak föl akartok lázadni, ezért építed a várfalat. A szóbeszéd szerint te akarsz a királyuk lenni. 7 Sőt prófétákat bízta meg, hogy hirdessék rólad Jeruzsálemben: Király van Júdában! Még a királynak is hírül vihetik ezt a szóbeszédet. Ezért jöjj, és tanácskozzunk egymással! 8 Én azonban ezt üzentem neki: Nem történt semmi olyasmi, amit te állítasz, csak magadtól találtad ezt ki. 9 Mindenki meg akart bennünket félemlíteni, mert azt gondolták: Majd elmegy a kedvük a munkától, és nem készül az el. - Azért te erősíts engem! 10 Azután elmentem Semajának, Delájá fiának, Mehétabél unokájának a házába, aki be volt zárkózva. Ezt mondta: Találkozzunk az Isten házában, a templom belsejében, és zárjuk be a templom ajtóit, mert el fognak jönni, hogy meggyilkoljanak téged, mégpedig éjjel jönnek el, hogy meggyilkoljanak. 11 Én azonban ezt feleltem: A magamfajta embernek illik-e menekülni? Az olyan ember, mint én, nem mehet be a templomba, hogy életben maradjon! Nem megyek! 12 Mert felismertem, hogy nem Isten küldte, hanem azért mondta rólam ezt a próféciát, mert fölbérelte Tóbijjá és Szanballat. 13 Azért bérelték föl, hogy félelmemben így cselekedjem, és vétkezzem, azután rossz híremet költsék és gyalázzanak. 14 Ne feledkezz meg, Istenem, Tóbijjának és Szanballatnak a tetteiről, se Nóadjá prófétanőről, se a többi prófétáról, akik meg akartak félemlíteni engem!

15 A várfal Elúl hónap huszonötödikére, ötvenkét nap alatt készült el. 16 Amikor ezt meghallották ellenségeink, félni kezdtek a körülöttünk élő népek, és nagyot estek saját szemükben, mert fölismerték, hogy Istenünk segítségével lehetett véghezvinni ezt a munkát. 17 Azokban a napokban a júdai előkelők is sokat leveleztek Tóbijjával, Tóbijjá meg velük. 18 Júdában ugyanis sokan eskü révén álltak kapcsolatban vele. Ő Sekanjának, Árah fiának volt a veje; a fia, Jehóhánán pedig Mesullámnak, Berekjá fiának a leányát vette el. 19 Jótetteit is emlegették előttem, és az én beszédeimet hírül vitték neki. Tóbijjá pedig leveleket küldött, hogy megfélemlítsen engem.

Neh. 7.

1 Amikor fölépült a várfal, fölszereltem az ajtószárnyakat, és szolgálatba állították a kapuőröket, az énekeseket és a lévitákat. 2 Jeruzsálem parancsnokává testvéremet, Hanánit és Hananját, a várnagyot neveztem ki, mert ő megbízhatóbb és istenfélőbb volt sok embernél. 3 Meghagytam nekik, hogy ne nyissák ki addig Jeruzsálem kapuit, amíg melegen nem süt a nap, és amikor még őrt állanak, csukják be az ajtókat, és zárják be. Jeruzsálem lakói közül őrségeket kell fölállítani, egyeseket az őrhelyeken, másokat saját házuk előtt. 4 A város igen nagy kiterjedésű, de gyér népességű volt, és a házak még nem voltak fölépítve. 5 Ekkor Isten azt a gondolatot adta nekem, hogy gyűjtsem össze az előkelőket, az előjárókat és a népet, hogy származási jegyzéket készítsünk. Megtaláltam az először visszatértek származási jegyzékét, és abban ezt találtam följegyezve: 6 A Júda tartományából valók közül ezek tértek haza a száműzetésből. Nebukadneccar, Babilónia királya vitte őket fogságba, de visszatérhettek Jeruzsálembe és Júdába, ki-ki a maga városába. 7 Zerubbábellal jött Jészúa, Nehemjá, Azarjá, Raamjá, Nahamáni, Mordokaj, Bilsán, Misperet, Bigvaj, Nehúm és Baaná. Az Izráel népéhez tartozó férfiak száma a következő volt: 8 Parósnak kétezerszázhetvenkét leszármazottja, 9 Sefatjának háromszázhetvenkét leszármazottja, 10 Árahnak hatszázötvenkét leszármazottja, 11 Pahat-Móábnak Jészúa és Jóáb ágán kétezer-nyolcszázötvennyolc leszármazottja, 12 Élámnak ezerkétszázötvennégy leszármazottja, 13 Zattúnak nyolcszázötvenöt leszármazottja, 14 Zakkajnak hétszázhatvan leszármazottja, 15 Binnújnak hatszázötvennyolc leszármazottja, 16 Bébajnak hatszázhuszonnyolc leszármazottja, 17 Azgádnak kétezer-háromszázhuszonkét leszármazottja, 18 Adónikámnak hatszázhatvanhét leszármazottja, 19 Bigvajnak kétezer-hatvanhét leszármazottja, 20 Ádinnak hatszázötvenöt leszármazottja, 21 Átérnak Hizkijjá ágán kilencvennyolc leszármazottja, 22 Hásumnak háromszázhuszonnyolc leszármazottja, 23 Bécajnak háromszázhuszonnégy leszármazottja, 24 Hárifnak százötvenkét leszármazottja, 25 Gibeónnak kilencvenöt leszármazottja. 26 Betlehemiek és netófiák száznyolcvannolcan voltak, 27 Anatótból valók százhuszonnyolcan, 28 Bét-Azmávetből valók negyvenketten, 29 Kirjat-Jeárimból valók, kefiráiak és beérótiak hétszázötvenhárman, 30 rámaiak és gebaiak hatszázhuszonegyen, 31 Mikmászból valók százhuszonketten, 32 Bételből és Ajból valók százhuszonhárman, 33 a másik Nebóból valók ötvenketten, 34 a másik Élámból valók ezerkétszázötvennégyen, 35 hárimiak háromszázhuszon, 36 jerikóiak háromszázötvenöt, 37 lódiak, hádidiak és ónóiak hétszázhuszonegyen, 38 Szenáából valók háromezer-kilencszázharmincan. 39 A papok ezek voltak: Jedajá leszármazottai Jészúa családjából kilencszázötvenhárman, 40 Immér leszármazottai ezerötvenketten, 41 Pashúr leszármazottai ezerkétszázötvenheten, 42 Hárím leszármazottai ezertizenheten. 43 A léviták ezek voltak: Jészúa leszármazottai Kadmiél ágán, és Hódevá leszármazottai hetvennégyen. 44 Az énekesek ezek voltak: Ászáf leszármazottai százötvennyolcan. 45 A kapuőrök ezek voltak: Sallúmnak, Átérnak, Talmónnak, Akkúbnak, Hatítának és Sóbajnak a leszármazottai százharmincnyolcan. 46 Templomszolgák voltak Cihá fiai, Haszúfá fiai, Tabbáót fiai, 47 Kérósz fiai, Szíá fiai, Pádón fiai, 48 Lebáná fiai, Hagábá fiai, Salmaj fiai, 49 Hánán fiai, Giddél fiai, Gahar fiai, 50 Reájá fiai, Recin fiai, Nekódá fiai, 51 Gazzám fiai, Uzzá fiai, Pászéah fiai, 52 Bészaj fiai, Meúnim fiai, Nefisszim fiai, 53 Bakkúb fiai, Hakúfá fiai, Harhúr fiai, 54 Baclít fiai, Mehídá fiai, Harsá fiai, 55 Barkósz fiai, Sziszera fiai, Temah fiai, 56 Necíah fiai, Hatifá fiai. 57 Salamon szolgáinak a fiai voltak: Szótaj fiai, Szóferet fiai, Peridá fiai, 58 Jaalá fiai, Darkón fiai, Giddél fiai, 59 Sefatjá fiai, Hattíl fiai, Pókeret-Haccebáim fiai és Ámón fiai. 60 A templomszolgáknak és Salamon szolgáinak a fiai összesen háromszázötvenketten voltak.

61 Ezek azok, akik Tél-Melahból, Tél-Harsából, Kerúbból, Addánból és Immérből jöttek, de nem tudták igazolni családjukat és származásukat, hogy Izráelből valók-e: 62 Delájá fiai, Tóbijjá fiai és Nekódá fiai hatszáznegyvenketten. 63 A papsághoz tartoztak Hobajjá fiai, Hakkóc fiai és Barzillaj fiai. Ez a gileádi Barzillaj egyik leányát vette feleségül, és róla nevezték el. 64 Ezek keresték a bejegyzésüket a származási jegyzékben, de nem találták, ezért meg kellett válniuk a papságtól. 65 A királyi helytartó pedig megmondta nekik, hogy nem ehetnek az igen szent ételekből, amíg szolgálatba nem lép a főpap, aki dönthet az úrimmal és tummimmal. 66 Az egész gyülekezet összesen negyvenkétezer-háromszázhatvan fő volt, 67 azonkívül hétezer-háromszázharminchét rabszolga és szolgálóleány, meg kétszáznegyvenöt énekes és énekesnő. 68 Volt négyszázharmincöt tevéjük és hatezer-hétszázhusz szamaruk.

69 A családfők egy része adakozott az építkezésre. A királyi helytartó ezer aranydrahmát adott át a kincstárnak, meg ötven hintőedényt és ötszázharminc papi köntöst. 70 Néhány családfő húszezer aranydrahmát és kétezer-kétszáz ezüstminát adott az építkezés költségeire. 71 A nép többi része pedig húszezer aranydrahmát, kétezer ezüstminát és hatvanhét papi köntöst adott. 72 A papok, a lévíták, a kapuőrök és az énekesek, a köznépből valók és a templomszolgák, tehát egész Izráel letelepedett a városokban. A hetedik hónap beálltával már városaikban laktak Izráel fiai.

Neh. 8.

1 Akkor az egész nép egy emberként összegyűlt a Vizi-kapu előtt levő téren, és azt mondták az írástudó Ezsdrásnak, hogy hozza elő Mózes törvénykönyvét, amelyet az ÚR adott Izráelnek. 2 A hetedik hónap első napján tehát odavitte Ezsdrás pap a törvényt a gyülekezet elé, amely olyan férfiakból és nőkből állt, akik mindnyájan meg tudták érteni a hallottakat. 3 Fölvosta azt a Vizi-kapu előtt levő téren virradattól délig, azok előtt a férfiak és nők előtt, akik meg tudták azt érteni. Az egész nép figyelemmel hallgatta a törvénykönyvet. 4 Az írástudó Ezsdrás erre a célra készült szószéken állt, mellette pedig jobb felől Mattitjá, Sema, Anájá, Úrijjá, Hilkiijá és Maaszéjá, bal felől pedig Pedájá, Misáél, Malkijjá, Hásúm, Hasbaddáná, Zekarjá és Mesullám állt. 5 Ezsdrás az egész nép szeme láttára nyitotta föl a könyvet, mert az egész népnél magasabban volt. Amikor fölnyitotta, fölállt az egész nép. 6 És amikor Ezsdrás áldotta az URat, a nagy Istent, az egész nép fölemelt kezekkel mondta rá: Ámen! Ámen! Azután meghajoltak, és arccal a földre borultak az ÚR előtt. 7 Jésúa, Báni, Sérébjá, Jámín, Akkúb, Sabbetaj, Hódijjá, Maaszéjá, Kelítá, Azarjá, Józábád, Hánán, Pelájá és a lévíták magyarázták a népnek a törvényt, miközben a nép a helyén állt. 8 Szakaszokra osztva olvasták a könyvet, Isten törvényét, és úgy magyarázták, hogy a nép megértette az olvasottakat. 9 Akkor Nehémiás királyi helytartó és az írástudó Ezsdrás pap meg a lévíták, akik magyaráztak a népnek, így szóltak az egész néphez: Az ÚRnak, a ti Isteneteknek szent napja ez. Ne gyászoljatok, és ne sírjatok! Ugyanis az egész nép sírt, amikor hallgatta a törvény szavait. 10 Majd ezt mondták nekik: Menjetek, egyetek jó falatokat, igyatok édes italokat, és juttassatok belőle azoknak is, akiknek nincs, mert a mi Urunknak szent napja ez. Ne bánkódjatok, mert az ÚR előtt való öröm erőt ad nektek! 11 A lévíták így csitígták az egész népet: Csillapodjatok, mert szent ez a nap, és ne bánkódjatok! 12 Ekkor elment az egész nép, hogy egyenek, igyanak és másoknak is juttassanak belőle, és nagy örömnepet tartsanak, mert megértették mindazt, amire oktatták őket. 13 Másnap azután összegyűltek az egész nép családfelei, a papok és a lévíták az írástudó Ezsdrásnál, hogy jól megértsék a törvény szavait. 14 Ekkor megírva találták a törvényben, amelyet az ÚR Mózes által adott, hogy a hetedik hónapban levő ünnepen lombsátrakban kell lakniuk Izráel fiainak. 15 Kihirdették, és közhírré tették minden városban és Jeruzsálemben is: Menjetek ki a hegyekbe, és hozzatok olajfa-, vadolajfa-, mirtusz- és pálmaágakat, meg más sűrű lombú faágakat, és készíttetek lombsátrakat, ahogyan meg van írva. 16 Kiment azért az egész nép, ágakat hoztak és lombsátrakat készítettek maguknak, mindenki a háza tetején vagy az udvarán, és az Isten háza udvarán, a Vizi-kapu terén és az Efraim-kapu terén. 17 Lombsátrakat készített tehát a fogságból hazatért egész gyülekezet, és lombsátrakban lakott. Bizony nem tettek így Izráel fiai Józsuének, Nún fiának az ideje óta egészen eddig. Igen nagy volt az öröm. 18 Nap-nap után olvasták az Isten törvénykönyvét, az első naptól az utolsó napig. Hét napig ünnepeltek, a nyolcadik napon pedig előírás szerint záróünnep volt.

Neh. 9.

1 Ennek a hónapnak huszonnegyedik napján összegyűltek Izráel fiai, és böjtöltek, zsákba öltöztek, és port hintettek magukra. 2 Az Izráel utódai közül valók elkülönültek minden idegentől, azután előállva vallást tettek vétkeikről és őseik bűneiről. 3 A helyükön állva a nap negyedrészen át olvasták Istenüknek, az ÚRnak a törvénykönyvét, a negyedrészen át pedig vallást tettek, és leborultak Istenük, az ÚR előtt. 4 Azután fölállt a léviták emelvényére Jészua, Báni és Kadmiél, Sebanjá, Bunni és Sérébjá, Báni és Kenáni, és hangos szóval kiáltottak Istenükhöz, az ÚRhoz. 5 Majd ezt mondták a léviták, Jészua, Kadmiél és Báni, Hasabnejá, Sérébjá és Hódiijá, Sebanjá és Petahjá: Jöjjetek, áldjátok Isteneteket, az URat örökkön örökké! Áldják dicső nevedet, amely magasztosabb minden áldásnál és dicséretnél! 6 URam, te vagy egyedül! Te alkottad az eget, az egek egeit és minden seregüket, a földet és mindent, ami rajta van, a tengereket és mindent, ami bennük van. Te adsz életet mindnyájuknak. Előtted borul le az ég serege. 7 Te vagy, URam, az Isten, aki kiválasztottad Abrámot, kihoztad Úr-Kaszdimból, és az Ábrahám nevet adtad neki. 8 A szívét hozzád húnek találtad, és szövetséget kötöttél vele, hogy odaadod neki a kánaániak, hettiták, emóriak, perizziek, jebúsziai és girgásiai földjét, odaadod az ő utódainak. Meg is tartottad ígéretedet, mert igaz vagy! 9 Megláttad őseink nyomorúságát Egyiptomban, és meghallottad kiáltásukat a Vörös-tengernél. 10 Jeleket és csodákat tettél a fáraó előtt, összes szolgája előtt és országának egész népe előtt, mert tudtad, hogy gőgösen bántak velük. Olyan nevet szereztél magadnak, amely ma is megvan. 11 A tengert kettéválasztottad előttük, úgyszólván a szárazon vonultak át a tenger közepén. Üldözőiket úgy dobtad az örvénybe, mint követ a hatalmas vizekbe. 12 Felhőoszlopban vezetted őket nappal és tűzoszlopban éjjel, hogy megvilágítsd nekik az utat, amelyen járnak. 13 Majd alászálltál a Sínai-hegyre, és beszéltél velük az égből. Adtál nekik helyes törvényeket, igaz tanításokat, jó rendelkezéseket és parancsolatokat. 14 Megismertetted velük szent nyugalomnapodat, és parancsolatokat, rendelkezéseket és törvényt adtál nekik szolgád, Mózes által. 15 Az égből adtál nekik kenyeret, amikor éheztek, és a kősziklából fakasztottál vizet, amikor szomjaztak. Azt mondtad nekik, hogy menjenek be, és vegyék birtokba azt a földet, amelyet esküre emelt kézzel ígértél oda nekik. 16 A mi őseink azonban gőgösek voltak, nyakaskodtak, és nem hallgattak parancsolataidra. 17 Nem akartak engedelmeskedni, nem emlékeztek csodáidra, amelyeket velük tettél, hanem nyakaskodtak, és makacsságukban arra adták a fejüket, hogy visszatérnek a szolgaságba. De te bűnbocsátó Isten vagy, kegyelmes és irgalmas, hosszú a türelmed és nagy a szereteted, ezért nem hagytad el őket. 18 Pedig még borjúsobrot is készítettek maguknak, és ezt mondták: Ez a te istened, aki kihozott téged Egyiptomból! Ilyen gyalázatos dolgot követtek el. 19 De te nagy irgalmadban nem hagytad el őket a pusztában. Nem távozott el tőlük a felhőoszlop nappal, hogy vezesse őket az úton, sem a tűzoszlop éjjel, hogy világítson nekik az úton, amelyen jártak. 20 Jóságos lelkedet adtad, hogy értelmessé tegye őket. Nem vontad meg szájuktól mannádat, és adtál nekik vizet, amikor szomjaztak. 21 Negyven éven át gondoskodtál róluk a pusztában, nem nélkülöztek, ruháikat nem nyútták el, és lábuk nem dagadt meg. 22 Országokat és népeket adtál nekik, és határaikat nekik juttattad. Birtokba vették Szihón országát, Hesbón királyának az országát és Ógnak, Básán királyának az országát. 23 Fiaikat pedig megsokasítottad, annyian lettek, mint az ég csillagai; és bevitted őket arra a földre, amelyről azt ígérted őseiknek, hogy bemennek oda, és birtokba veszik. 24 Fiaik be is vonultak, és birtokba vették azt a földet. Megaláztad előttük az ország lakóit, a kánaániakat, és kezükbe adtad őket királyaikkal és az ország népével együtt, hogy tetszésük szerint bánjanak velük. 25 Elfoglalták a megerősített városokat és a kövér földet. Birtokba vették a házakat, tele minden jóval; a kőbe vágott kutakat, a szőlőket, az olajfás kerteket és a sok gyümölcsfát. Ettek, jóllaktak és meghíztak. Dúskáltak bőséges

ajándékaidban. 26 Ők azonban engedetlené váltak, és föllázadtak ellened, törvényednek hátat fordítottak, prófétáidat meggyilkolták, mert intették és hozzád akarták téríteni őket; ilyen gyalázatos dolgot követtek el. 27 Ezért ellenségeik kezébe adtad őket, hogy szorongassák őket. De szorult helyzetükben hozzád kiáltottak, és te meghallgattad őket az égből. Nagy irgalmaddal szabadítókat adtál nekik, akik kiszabadították őket ellenségeik kezéből. 28 De mihelyt nyugalomuk lett, ismét gonoszságot követtek el veled szemben, ezért újból átengedted őket ellenségeiknek, hogy uralkodjanak rajtuk. Majd újból kiáltottak hozzád, és te meghallgattad őket az égből, és irgalmaddal sokszor megmentetted őket. 29 Intetted, és törvényedhez akartad téríteni őket, de ők gőgösek voltak, és nem hallgattak parancsolataidra, hanem vétkeztek törvényeid ellen; pedig ha az ember teljesíti azokat, él általuk. Pártütően hátat fordítottak, nyakaskodtak, és nem engedelmeskedtek. 30 Te mégis sok esztendőn át türelmes voltál irántuk, és lelkeddel, prófétáid által intetted őket, de ők nem figyeltek. Ezért más országok népeinek a kezébe adtad őket. 31 Nagy irgalmaddal mégsem semmisítetted meg, és nem hagytad el őket, mert kegyelmes és irgalmas Isten vagy. 32 Most azért, Istenünk, te nagy, erős és félelmes Isten, aki hűségesen megtartod a szövetséget: ne tartsd csekélységnek azt a sok nyomorúságot, amely utolért bennünket, királyainkat, vezetőinket, papjainkat, prófétáinkat, őseinket és egész népedet az asszír királyok idejétől a mai napig! 33 Te igaz vagy mindazok ellenére, ami bennünket ért, mert te híven bántál velünk, mi pedig hitszegők voltunk. 34 Hiszen királyaink, vezetőink, papjaink és őseink nem teljesítették törvényedet és nem figyeltek parancsolataidra és intelmeidre, amelyekkel intetted őket. 35 És bár országukban sok jótéteményt adtál nekik, tágas és kövér földdel ajándékoztad meg őket, mégsem szolgáltak téged, és nem tértek meg gonosz cselekedeteikből. 36 És most mi szolgák vagyunk! Éppen azon a földön, amelyet őseinknek adtál, hogy egyék annak gyümölcsét és javait, azon vagyunk szolgák. 37 Termése azokat a királyokat gazdagítja, akiket fölénk helyeztél vétkeink miatt, és ők tetszésük szerint uralkodnak rajtunk és állatainkon. Mi pedig nagy nyomorúságban vagyunk.

Neh. 10.

1 Mindezek alapján írásbeli megállapodást készítettünk, amelyet pecséttel láttak el vezetőink, lévítáink és papjaink. 2 Az iratot pecséttel látták el: Nehemiás, Hakaljá fia, a királyi helytartó, és Cidkijjá. 3 Azután Szerájá, Azarjá és Jirmejá, 4 Pashúr, Amarjá és Malkijjá, 5 Hattús, Sebanjá és Mallúk, 6 Hárím, Merémót és Óbadjá, 7 Dániel, Ginnetón és Bárúk, 8 Mesullám, Abijjá és Mijjámim, 9 Maazjá, Bilgaj és Semajá. Ezek voltak a papok. 10 A lévíták ezek voltak: Jésúa, Azanjá fia, a Hénádád fiai közül való Binnúj és Kadmiél, 11 és testvéreik: Sebanjá, Hódijjá és Kelitá, Pelájá és Hánán, 12 Míká, Rehób és Hasabjá, 13 Zakkúr, Sérébjá és Sebanjá, 14 Hódijjá, Báni és Benínú. 15 A nép főemberei pedig ezek voltak: Parós, Pahat-Móáb, Élám, Zattú és Báni, 16 Bunni, Azgád és Bébaj, 17 Adónijjá, Bigvaj és Ádin, 18 Átér, Hizkijjá és Azzúr, 19 Hódijjá, Hásúm és Bécaj, 20 Háríf, Anátót és Néba, 21 Magpiás, Mesullám és Hézír, 22 Mesézabél, Cádók és Jaddúa, 23 Pelatjá, Hánán és Anájá, 24 Hóséa, Hananjá és Hassúb, 25 Hallóhés, Pilhá és Sóbék, 26 Rehúm, Hasabná és Maaszéj, 27 Ahijjá, Hánán és Ánán, 28 Mallúk, Hárím és Baaná. 29 A nép többi része, a papok, a lévíták, a kapuőrök, az énekesek, a templomszolgák és mindazok, akik a tartományok népeitől elkülönültek, az Isten törvényéhez csatlakoztak, feleségeikkel, fiaikkal és leányaikkal együtt, mindenki, aki csak érett eszű volt. 30 Csatlakozva tehát előkelő honfitársainkhoz, átok alatt esküt tettünk, hogy Isten törvénye szerint élünk, amelyet Isten adott szolgája, Mózes által, és hogy megtartjuk és teljesítjük Urunknak, az ÚRnak minden parancsolatát, végzését és rendelkezését. 31 Nem adjuk leányainkat feleségül az ország egyéb lakóinak, sem az ő leányaikat nem vesszük feleségül fiainknak. 32 Ha az ország lakossága árut vagy bármilyen gabonát hoz be eladásra a nyugalom napján, nem vásárolunk tőlük a nyugalom napján, vagy más ünnepnapokon. A hetedik évben bevetetlenül hagyjuk a földet, és elengedünk minden tartozást. 33 Kötelezőnek fogadtuk el, hogy évenként egyharmad sekelt adunk Istenünk házában a szolgálatára: 34 a sorba rakott kenyerekre, az állandó ételáldozatra és az állandó égőáldozatra a nyugalom napjain, újholdkor, a megszabott ünnepeken, továbbá a szent adományokra és a vétékáldozatokra, hogy engesztelést szerezzenek Izráelnek, és minden munkára Istenünk házában. 35 Mi, papok, lévíták és a nép, sorsot vetettünk, hogy az áldozathoz szükséges fát családonként behordjuk Istenünk házába évről évre a megszabott időben, hogy égjen a tűz Istenünknek, az ÚRnak az oltárán, ahogyan az elő van írva a törvényben. 36 Bevisszük földünknek első termését és mindenféle gyümölcsfának az első termését évről évre az ÚR házába. 37 Elsőszülött fiainkkal és állatainkkal is úgy járunk el, ahogyan elő van írva a törvényben. Marháink és juhaink elsőszülötteit bevisszük Istenünk házába a papoknak, akik szolgálatot végeznek Istenünk házában. 38 Kenyértésztánknak, mindenféle gyümölcsfánknak, a mustnak és olajnak a legjavát felajánljuk, és bevisszük Istenünk házában a kamrába a papoknak, földünkről a tizedet pedig a lévítáknak. És a lévítáknak kell beszédniük a tizedet minden földművelő városban. 39 Egy ároni pap legyen a lévítákkal, amikor a lévíták beszédik a tizedet. A lévíták pedig vigyék be a tizednek a tizedét Istenünk házába, a kincstár kamrába. 40 Ezekbe a kamrákba kell bevinniük Izráel fiainak és Lévi fiainak a felajánlott gabonát, mustot és olajat, mert ott vannak a szent edények meg a szolgálatot végző papok, a kapuőrök és az énekesek. Nem fogjuk elhanyagolni Istenünk házában!

Neh. 11.

1 A nép vezetői Jeruzsálemben telepedtek le. A nép többi részére pedig sorsot vetettek azért, hogy minden tíz ember közül egy Jeruzsálembé költözzék, és a szent városban lakják, a többi kilenc pedig maradjon a maga városában. 2 Mindazokat, akik önként vállalkoztak arra, hogy Jeruzsálemben telepedjenek le, áldotta a nép. 3 A júdai tartomány főemberei Jeruzsálemben telepedtek le. De Júda városaiban lakott a maga birtokán, a maga városában Izráel többi része, a papok, a lévíták, a templomszolgák és Salamon szolgáinak a leszármazottai. 4 Jeruzsálemben telepedtek le Júda leszármazottai és Benjámin leszármazottai közül a következők: Júda leszármazottai közül Atájá, Uzzijjá fia, aki Zekarjá fia, aki Amarjá fia, aki Sefatjá fia, aki Mahalalél fia volt, Pérec leszármazottai közül. 5 Továbbá Maaszéjájá, aki Bárúk fia, aki Kol-Hóze fia, aki Hazájá fia, aki Adájá fia, aki Jójárib fia, aki Zekarjá fia, aki pedig Hassilóni fia volt. 6 Pérec leszármazottai közül összesen négyszázhatvanolc tekintélyes ember telepedett le Jeruzsálemben. 7 Benjámin leszármazottai közül Szallu, Messulám fia, aki Jóéd fia, aki Pedájá fia, aki Kólájá fia, aki Maaszéjájá fia, aki Ítiél fia, aki pedig Jesájá fia volt. 8 Azután Gabbaj és Szallaj, összesen kilencszázhuszonnyolcan. 9 Ezeknek Jóél, Zikri fia volt a felügyelőjük, Júda, Hasszenúá fia pedig a város helyettes felügyelője volt. 10 A papok közül Jedájá, Jójárib fia, Jákin, 11 Szerájá, Hilkijjá fia, aki Mesullám fia, aki Cádók fia, aki Merájót fia, aki Ahitúbnak, az Isten háza felügyelőjének a fia volt. 12 Szolgatársaik, a templomi munkák végzői nyolcszázhuszonketten voltak. Továbbá Adájá, Jeróhám fia, aki Pelaljá fia, aki Amci fia, aki Zekarjá fia, aki Pashúr fia, aki pedig Malkijjá fia volt. 13 Rokonsága, a családfők, kétszáznegyvenketten voltak. Továbbá Amasszaj, Azarél fia, aki Ahzaj fia, aki Mesillémót fia, aki Immér fia volt. 14 Rokonsága, tekintélyes emberek, százhuszonnyolcan voltak, és a felügyelőjük Zabdiél, Haggédólim fia volt. 15 A lévíták közül Semájá, Hassúb fia, aki Azrikám fia, aki Hasabjá fia, aki Bunni fia volt. 16 A lévíták főemberei közül Sabbetaj és Józábád az Isten házán kívül adódó munkát irányította. 17 Mattanjá, Míká fia, aki Zabdi fia, aki Ászáf fia volt, ő volt az éneklés vezetője, aki az imádságnál a magasztaló éneket szokta elkezdni. Bakbukjá volt testvérei körében a második. Azután Abdá, Sammúa fia, aki Gálál fia, aki pedig Jedútún fia volt. 18 Összesen kétszáznyolcvannégy lévita lakott a szent városban. 19 Kapuőrök voltak Akkúb, Talmón és rokonságuk. Százhetvenketten őrködtek a kapuknál. 20 Izráel többi része, a papok és a lévíták Júda többi városaiban laktak, mindenki a maga birtokán. 21 A templomszolgák a Várhegyen laktak. Cíhá és Gispá voltak a templomszolgák felügyelői. 22 A jeruzsálemi lévíták felügyelője Uzzi, Báni fia volt, aki Hasabjá fia, aki Mattanjá fia, aki Míká fia volt Ászáf fiai közül, akik az Isten háza szolgálatában énekelni szoktak. 23 Mert királyi parancs és szigorú rendelkezés szabályozta az énekesek napról napra végzendő teendőit. 24 Petahjá, Meséزابél fia, aki Júda fiának, Zerahnak a fiai közül való volt, a király megbízottja volt a nép mindenféle ügyének az intézésére. 25 A vidéki városokban a Júda fiai közül valók Kirjat-Arbában és falvaiban laktak, továbbá Dibónban és falvaiban, Jekabceélben és falvaiban, 26 Jésúában, Móládában és Bét-Peletben, 27 Hacar-Súálban, Beérsebában és falvaiban, 28 Ciklágban, Mekónában és falvaiban, 29 Én-Rimmónban, Corában és Jarmútban, 30 Zánóahban, Adullámban és falvaikban, Lákisban és mezőin, Azékában és falvaiban. Beérsebától a Hinnóm-völgyig voltak a telepeik. 31 Benjámin fiai pedig Gebában, Mikmászban, Ajjában, Bételben és falvaiban laktak, 32 meg Anátótban, Nóbban és Ananjában, 33 Hácórban, Rámában és Gittaimban, 34 Hádídiban, Cebóimban és Neballatban, 35 Lódban és Ónóban, a Mesteremberek völgyében. 36 A lévíták egyes csoportjai Júdában, mások Benjáminban települtek le.

Neh. 12.

1 Ezek azok a papok és lévíták, akik hazatértek Zerubbábellal, Sealtiél fiával és Jészúával: Szerájá, Jirmejá és Ezrá, 2 Amarjá, Mallúk és Hattús, 3 Sekanjá, Rehúm és Merémót, 4 Iddó, Ginnetón és Abijjá, 5 Mijjámin, Maadjá és Bilgá, 6 Semajá, Jójárib és Jedajá, 7 Szallú, Ámók, Hilkiijá és Jedajá. Ezek voltak Jészúa idejében a papoknak és hozzátartozóiknak a főemberei. 8 A lévíták pedig ezek voltak: Jészúa, Binnúj és Kadmiél, Sérébjá, Jehúdá és Mattanjá. Ő volt a magasztaló éneklés vezetője hozzátartozóival együtt. 9 Velük szemben álltak szolgálatuknak megfelelően hozzátartozóik: Bakbukjá és Unni. 10 Jészúa nemzette Jójákimot, Jójákim nemzette Eljásibot, Eljásib pedig Jójádát. 11 Jójádá nemzette Jónátánt, Jónátán pedig nemzette Jaddúát.

12 Jójákim idejében a papok között családfők voltak: Szerájá családjában Merájá, Jirmejáéban Hananjá, 13 Ezráéban Mesullám, Amarjáéban Jehóhánán, 14 Melikúéban Jónátán, Sebanjáéban József, 15 Háriméban Adná, Merájótéban Helkaj, 16 Iddóéban Zekarjá, Ginnetónéban Mesullám, 17 Abijjáéban Zikri, Minjáminéban, Móadjáéban Piltaj, 18 Bilgáéban Sammúa, Semajáéban Jehónátán, 19 Jójáribéban Mattenaj, Jedajáéban Uzzi, 20 Szallajéban Kallaj, Ámókéban Éber, 21 Hilkiijáéban Hasabjá, Jedajáéban pedig Netanél. 22 A lévíták között Eljásib, Jójádá, Jóhánán és Jaddúa idejében jegyezték föl a családfőket a papok között a perzsa Dárius uralkodásáig. 23 Lévi leszármazottai között a családfőket egy krónikás könyvben jegyezték föl, egészen Jóhánánnak, Eljásib fiának az idejéig. 24 A lévíták főemberei voltak: Hasabjá, Sérébjá és Jészúa, Kadmiél fia; hozzátartozóik pedig velük szemben állva énekeltek a dicsérő és magasztaló énekeket, ahogyan Dávid, az Isten embere elrendelte, csoportokba osztva őket. 25 Mattanjá, Bakbukjá és Óbadjá, Mesullám, Talmón és Akkúb örök voltak, akik a kapuknál levő raktárakra vigyáztak. 26 Ezek Jójákimnak, Jészúa fiának, Jócádák unokájának az idejében és Nehémiás helytartónak meg az írástudó Ezdrás papnak az idejében éltek.

27 Jeruzsálem falának a felavatásakor mindenütt fölkeresték a lévítákat, és elvitték őket Jeruzsálembe, hogy tartsák meg a felavatást, és örvendezzenek hálaadással, énekléssel, cintányérokkal, lantokkal és citerákkal. 28 Össze is gyűltek az énekesek Jeruzsálem egész környékéről, a netófiaiak falvaiból, 29 Bét-Gilgálból, Geba és Azmávet vidékéről, mert az énekesek Jeruzsálem körül építettek maguknak falvakat. 30 És miután a papok meg a lévíták megtisztították magukat, megtisztították a népet, a kapukat és a falat is. 31 Azután felküldtem Júda vezető embereit a fal tetejére, és felállítottam két nagy hálaadó énekkart és menetet. Az egyik jobbfelé indult a várfalon a Szemét-kapu felé. 32 Utána Hósajá ment és Júda vezető embereinek a fele, 33 továbbá Azarjá, Ezrá és Mesullám, 34 Júda és Benjámin, Semajá és Jirmejá. 35 A papsághoz tartozók közül pedig harsonákkal vonult Zekarjá, aki Jónátán fia, aki Semajá fia, aki Mattanjá fia, aki Míkájá fia, aki Zakkúr fia, aki Ászáf fia volt, 36 azután a hozzátartozói: Semajá, Azarél, Milalaj, Gilalaj, Máaj, Netanél, Júda és Hanáni, Dávidnak, az Isten emberének a hangszerével. Élükön haladt Ezdrás írástudó. 37 A Forrás-kapunál egyenesen fölvonultak Dávid városának a lépcsőin, a fal följáróján Dávid palotája mellett keletre, a Vízi-kapuig. 38 A másik hálaadó énekkar pedig bal felé haladt, én mentem utánuk, azután a nép fele a falon, a Kemencék tornya mellett a széles falig. 39 Azután az Efraim-kapu, az Ó-kapu, a Hal-kapu, a Hananél-torony és a Méá-torony mellett egészen a Juh-kapuig mentek, és megálltak a Börtön-kapunál. 40 Majd fölállt a két hálaadó énekkar az Isten házában, és velem együtt az előljárók fele 41 meg a papok: Eljákim, Maaszéjá és Minjámin, Míkájá, Eljóénaj, Zekarjá és Hananjá a harsonákkal, 42 továbbá Maaszéjá, Semajá és Eleázár, Uzzi, Jehóhánán és Malkijjá, Élám és Ezer. Azután énekelni kezdtek az énekesek, Jizrahjá volt a karnagyuk. 43 Azon a napon nagy véresáldozatokat mutattak be, és örültek, mert az Isten nagy örömet szerzett nekik. Még az asszonyok és gyermekek is örültek. Messzire elhallatszott, hogy mennyire örülnek Jeruzsálemben. 44 Azon a napon felügyelőket

állítottak a kincsek, a felajánlások, az első termés és a tizedek raktárai élére, amelyekbe összegyűjtötték a papoknak és a lévitáknak járó törvényes részt a városok mezőiről, mert örültek a júdaiak, hogy szolgálatba álltak a papok és a léviták. 45 Ezek vigyáztak az istentisztelet rendjére és a tisztaság rendjére, ugyanígy az énekesek és a kapuőrök is, Dávidnak és fiának, Salamonnak a parancsa szerint. 46 Mert igen régóta, Dávid és Ászáf idejétől fogva voltak az énekeseknek vezetői, és voltak Istent dicsérő és hálaadó énekek. 47 Zerubbábel idejében és Nehémiás idejében egész Izráel megadta az énekeseknek és a kapuőröknek napról napra járó részt. A szent adományokat átadták a lévitáknak, a léviták pedig átadták a szent adományokat Áron fiainak.

Neh. 13.

1 Az egyik napon olvastak Mózes könyvéből a nép előtt, és azt találták benne megírva, hogy az ammóniak és a móábiak sohasem tartozhatnak az Isten gyülekezetéhez, 2 mert nem mentek Izráel fiai elé kenyérrel és vízzel, hanem fölbérelték ellenük Bálámot, hogy átkozza meg őket; de Istenünk áldásra fordította az átkot. 3 Amikor meghallották ezt a törvényt, kizártak Izráelből minden keverék népet. 4 Ezt megelőzően Eljásib pap, Istenünk háza kamráinak a gondnoka, rokonságba került Tóbijával, 5 és berendezett neki egy nagy kamrát, bár ott azelőtt az adományokat, a tömjént és az edényeket, meg a lévitáknak, az énekeseknek és a kapuőröknek rendelt gabona, must és olaj tizedét, és a papoknak felajánlott ajándékokat szokták tartani. 6 Amikor mindez történt, nem voltam Jeruzsálemben, mert Artahasztának, Babilónia királyának a harminckettedik évében a királyhoz mentem. Bizonyos idő múlva szabadságot kértem a királytól. 7 Mihelyt megérkeztem Jeruzsálembe, észrevettem, milyen helytelen dolgot tett Eljásib Tóbijjá érdekében, amikor egy kamrát rendezett be neki az Isten háza udvarában. 8 Ezt én igen rossznak tartottam, ezért kidobtam a kamrából minden holmit, ami a Tóbijjá házából való volt. 9 Azután megparancsoltam, hogy tisztítsák meg a kamrát, és visszahordattam oda az Isten házához tartozó edényeket, adományokat és tömjént. 10 Megtudtam azt is, hogy a lévitáknak járó részt nem adták meg, és ezért a szolgálatra kötelezett léviták és énekesek elszökdöstek a maguk mezejére. 11 Ezért megszidtam az előljárókat, és ezt mondtam: Miért ilyen elhagyatott az Isten háza?! Azután összegyűjtöttem és helyükre állítottam őket. 12 Az egész Júda pedig beszolgáltatta a raktárakba a gabonának, a mustnak és az olajnak a tizedét. 13 A raktárak felügyelőjévé kineveztem Selemjá papot, Cádók írástudót és a léviták közül Pedáját, melléjük pedig Hánánt, Zakkúr fiát, Mattanjá unokáját, mivel őket megbízhatóknak tartották. Nekik kellett kiosztaniuk szolgatársaik járandóságát. 14 Ezért emlékezz meg rólam, Istenem, és ne töröld ki könyvedből hűséges tetteimet, amelyeket Istenem házáért és az ottani teendőkért vittem véghez! 15 Ebben az időben azt láttam Júdában, hogy a nyugalom napján szőlőt taposnak, gabonát hordanak, a szamarakra terhet raknak, és bort, szőlőt, fűgét és mindenféle terhet hordanak Jeruzsálembe a nyugalom napján. Ezért figyelmeztettem őket, hogy ezen a napon ne áruljanak eleséget. 16 Tírusziak is voltak ott, akik halat és mindenféle árut hoztak, és a nyugalom napján árusították a júdaiaknak Jeruzsálemben. 17 Ezért megszidtam a júdai nemeseket, és ezt mondtam nekik: Miért követtek el ilyen gonoszságot, hogy megszenteltelítitek a nyugalom napját?! 18 Hiszen ugyanezt követték el őseitek, ezért hozta ránk és városunkra Istenünk ezt a sok bajt! Ti pedig még növelitek Isten haragját Izráel ellen azzal, hogy megszenteltelítitek a nyugalom napját! 19 Amikor a nyugalom napja előestéjén árnyék borult Jeruzsálem kapuira, megparancsoltam, hogy zárják be az ajtószárnyakat. Azt is megparancsoltam, hogy ne nyissák ki azokat, amíg el nem múlt a nyugalom napja. Néhány legényemet a kapukhoz állítottam, hogy ne jusson be semmiféle teher a nyugalom napján. 20 Ezért a kereskedők és a különféle áruk árusai egyszer-kétszer Jeruzsálemben kívül háltak. 21 Ekkor figyelmeztettem őket, és ezt mondtam nekik: Miért háltok a várfal előtt? Ha még egyszer ilyet tesztek, megbüntetlek benneteket! Attól fogva nem jöttek a nyugalom napján. 22 Azután megparancsoltam a lévitáknak, hogy tisztítsák meg magukat, jöjjenek el, és őrizzék a kapukat, hogy az emberek megszenteljék a nyugalom napját. Ezért is emlékezz meg rólam, Istenem, és légy kegyelmes hozzám nagy szereteted szerint! 23 Ugyanabban az időben láttam olyan júdaiakat, akik asdódi, ammóni és móábi nőket vettek feleségül, 24 és gyermekeik fele asdódi nyelven beszélt. Júdai nyelven már nem is tudtak, hanem valamelyik másik nép nyelvén beszéltek. 25 Ezért szidtam és átkoztam őket, sőt egyeseket megvertem és megtépáztam. Majd megeskettem őket az Istenre, hogy nem adják leányaikat azoknak a fiaihoz, és nem veszik el azoknak a leányait sem

fiaiknak, sem maguknak. 26 Hiszen ugyanígy vétkezett Salamon, Izráel királya is! Pedig nem sok népnek volt olyan királya, mint ő: Isten szerette őt, és egész Izráel királyává tette, de még őt is vétekbe vitték az idegen nők. 27 Mégis azt kell rólatok hallanunk, hogy ilyen nagy gonoszságot követtek el?! Hűtlenek lettetek Istenünkhöz, mert idegen nőket vettetek feleségül! 28 Eljásib főpap fiának, Jójádának az egyik fia a hóróni Szanballat veje volt, ezért elkergettem őt magam mellől. 29 Emlékezz rá, Istenem, hogy mennyire beszennyezték a papi tisztséget és a lévita papsággal kötött szövetséget! 30 Így tisztítottam meg őket minden idegen dologtól. Megállapítottam a papok és a lévíták feladatait, mindenkinek a maga munkáját, 31 és azt, hogy meghatározott időben hozzák be a fát meg az első termést. Tartsd emlékezetben, Istenem, mindezt az én javamra!

Eszter könyve

Esz. 1.

1 Történet Ahasvérós idejéből. Ez az Ahasvérós Indiától Etiópiáig százhuszonhét tartomány királya volt. 2 Amikor Ahasvérós király Súsán várában királyi trónján ült, 3 uralkodása harmadik évében lakomát rendezett összes vezető emberének és tisztviselőjének. Megjelentek előtte a perzsa és méd vezérek, a nemesek és a tartományok vezető emberei. 4 Hosszú ideig, száznyolcvan napon át mutogatta nekik királyi dicsősége gazdagságát és nagyságának pompás értékeit. 5 E napok elmúltával a király hét napig tartó lakomát rendezett Súsán várában, a királyi palotát körülvevő kertben, az egész nép apraja-nagyja számára. 6 Fehér vászon- és kék bíbor gyapjúszőttesek voltak fehér gyapjú- és bíborkötelekkel és ezüstkarikákkal márványoszlopokhoz erősítve. Arany- és ezüstkerevetek voltak az alabástrom-, márvány-, gyöngyház- és sötétmárványkövezeten. 7 Aranyedényekből ittak, különböző módon készített edényekből. A királyi bort királyi bőkezűséggel adták. 8 Az ivásnál az volt a rendelkezés, hogy senkit se erőltessenek, mert a király úgy hagyta meg minden udvarnagynak, hogy mindenkinek a kedvére tegyenek. 9 Vasti királyné is készített lakomát az asszonyoknak Ahasvérós király királyi palotájában. 10 A hetedik napon a királynak jó kedve támadt a bortól, és megparancsolta Mehúmánnak, Bizzetának és Harbónának, Bigtának és Abagtának, Zétarnak és Karkasznak, a hét udvari embernek, akik Ahasvérós király személye körül teljesítettek szolgálatot, 11 hogy vezessék be Vasti királynét a király elé királyi koronával a fején. Meg akarta mutatni a népnek és a vezető embereknek, hogy milyen szép; mert szép termetű volt. 12 De Vasti királyné nem volt hajlandó bemenni a királynak az udvari emberek által küldött parancsára. Ezen nagyon fölháborodott a király, és forrt benne a harag. 13 Megkérdezte tehát a király a múltat ismerő bölcseket; mert az volt a szokás, hogy a király minden ügyét a törvények és ítéletek tudósainak az együttese elé terjesztették. 14 Ezek voltak a hozzá legközelebb állók: Karsená, Sétár és Admátá, Tarsis és Meresz, Marszená és Memúkán, Perzsia és Média hét vezető embere, akik bármikor megjelenhettek a király előtt, és a legfőbb helyeket töltötték be az országban. 15 Megkérdezték, hogy mit kell tenni a törvény szerint Vasti királynéval, mivel nem teljesítette Ahasvérós királynak az udvari emberek által küldött parancsát. 16 Akkor ezt mondta Memúkán a király és a vezető emberek előtt: Nemcsak a király ellen vétett Vasti királyné, hanem Ahasvérós király minden tartományának összes vezető embere és egész népe ellen is. 17 Mert a királyné tettének a híre eljut majd minden asszonyhoz, és ők is megvetik férjüket. Azt fogják mondani, hogy Ahasvérós király is megparancsolta, hogy Vasti királynét vezessék be hozzá, de nem ment. 18 A királyné tettének a hallatára így fognak majd beszélni az előkelő perzsa és méd asszonyok a király összes vezető emberével, és lesz bőven megvetés és fölháborodás. 19 Ha jónak látja a király, bocsásson ki királyi rendeletet, és jegyezzék azt föl a perzsák és médek megmásíthatatlan törvényei közé, hogy Vasti nem jelenhet meg többé Ahasvérós király színe előtt; királynői méltóságát pedig adja a király másnak, nála jobbnak. 20 Ha kihirdetik a király rendeletét, amelyet végre kell hajtani az egész hatalmas birodalomban, akkor minden asszony, a legnagyobb és a legkisebb rangú is megadja majd férjének a tiszteletet. 21 Tetszett ez a beszéd a királynak és a vezető embereknek, úgyhogy a király Memúkán beszéde szerint járt el. 22 Leveleket küldött valamennyi királyi tartományba, minden tartománynak a maga írásmódja szerint, és minden népnek a maga nyelvén. Hirdessék ki minden népnek a nyelvén, hogy mindenütt a férfi legyen az úr a házban!

Eszter. 2.

1 Ezek után lecsillapodott Ahasvérós király haragja, és eszébe jutott Vasti: az is, hogy mit tett, meg az is, hogy mit határoztak róla. 2 A király szolgálatára álló ifjak pedig ezt mondták: Keresni kell a királynak szép termetű szűz leányokat. 3 Nevezzen ki a király megbízottakat birodalma minden tartományában, hogy gyűjtsenek össze minden szép termetű szűz leányt Súsán várába, az asszonyok palotájába. Bízzák rá őket Hégajra, a király háremőrére, a nők őrizőjére, és adjanak nekik szépítőszereket. 4 Az a leány legyen Vasti helyett a királyné, akit a király a legszebbnek talál. Tetszett ez a beszéd a királynak, és aszerint járt el. 5 Volt Súsán várában egy Mordokaj nevű zsidó ember, Jáír fia, aki Simei fia, aki Kís fia, benjámini ember volt. 6 Jeruzsálemből vitték fogságba azokkal a foglyokkal együtt, akiket Jekonjával, Júda királyával hurcoltak el, amikor Nebukadneccar, Babilónia királya fogságba vitte őket. 7 Ő gyámja volt Hadasszának, azaz Eszternek, nagybátyja leányának, mert nem volt neki sem apja, sem anyja. A leánynak termete is, arca is szép volt. Amikor apja és anyja meghalt, Mordokaj a leányává fogadta. 8 Amikor kihirdették a király parancsát és rendeletét, sok leány gyűlt össze Súsán várában Hégaj felügyelete alatt. Eszter is bekerült a királyi palotába, Hégajnak, a nők őrizőjének a felügyelete alá. 9 Az szépnek látta a leányt, megkedvelte, és sietett neki szépítőszereket és megfelelő ételeket adni; a királyi palota hét kiválasztott leányát adta mellé, és a leányokkal együtt az asszonyok palotájának a legszebb részén helyezte el. 10 Eszter azonban nem mondta meg, melyik népből való, és kik a rokonai, mert Mordokaj azt parancsolta neki, hogy ne mondja meg. 11 Mordokaj mindennap az asszonyok palotájának az udvara előtt járkált, hogy megtudja, jól van-e Eszter, és mi történik vele. 12 Egy-egy leányra akkor került sor, hogy bemenjen Ahasvérós királyhoz, ha letelt a nők számára előírt tizenkét hónap, mert ennyi ideig tartott a szépítésük. Hat hónapig mirhaolajjal szépítették őket, hat hónapig pedig balzsamokkal és más női szépítőszerekkel. 13 Így ment be a leány a királyhoz. Mindent megadtak neki, amit csak kívánt, hogy azzal mehessen be az asszonyok palotájából a király palotájába. 14 Este bement, reggel pedig átment az asszonyok másik palotájába Saasgaznak, a király háremőrének, a másodrangú feleségek őrizőjének a felügyelete alá. Többé nem mehetett a királyhoz, csak ha megkedvelte a király, és név szerint hívták. 15 Amikor rákerült a sor Eszterre, Abihailnak, Mordokaj nagybátyjának a leányára, akit leányává fogadott, és be kellett mennie a királyhoz, ő nem kívánt mást, mint amit Hégaj, a király háremőre, az asszonyok őrizője mondott. Eszter mégis mindenkinek megtetszett, aki csak látta. 16 Így került Eszter Ahasvérós királyhoz a királyi palotába, a tizedik hónapban, azaz Tébét hónapban, a király uralkodásának hetedik évében. 17 És a király minden nőnél jobban megszerette Esztert; minden leánynál jobban megnyerte tetszését és szeretetét. Ezért az ő fejére tette a királyi koronát, és királynévá tette Vasti helyett. 18 Azután nagy lakomát rendezett a király minden vezető és udvari emberének Eszter tiszteletére. A tartományokban közkegyelmet adott, és királyi bőkezűséggel ajándékokat osztogatott. 19 Amikor másodszor is gyűjtöttek össze szűzeket, Mordokaj a királyi udvarban volt. 20 Eszter nem mondta meg, hogy kik a rokonai, és melyik népből való, mert Mordokaj így parancsolta neki. Eszter éppen úgy megfogadta Mordokaj szavát, mint amikor még a gyámsága alatt volt. 21 Egyszer, amikor Mordokaj a királyi udvarban volt, Bigtán és Teres, a király küszöbét őrző két háremőr megharagudott Ahasvérós királyra, és merényletet tervezett ellene. 22 Mordokaj azonban megtudta a dolgot, megmondta Eszter királynénak, Eszter pedig elmondta Mordokaj nevében a királynak. 23 Kivizsgálták a dolgot, és igaznak találták, ezért mind a kettőt felakasztották. Föl is jegyezték ezt a történetek könyvébe a király jelenlétében.

Eszt. 3.

1 Ezek után nagy méltóságra emelte Ahasvérós király az agági Hámánt, Hammedátá fiát, és feljebb tétette a székét a körülötte levő összes vezető emberénél. 2 A király összes udvari emberei, akik a királyi udvarban voltak, térdet hajtottak és leborultak Hámán előtt, mert így parancsolta a király. Mordokaj azonban nem hajtott térdet, és nem borult le. 3 Ezért a király udvari emberei, akik a királyi udvarban voltak, megkérdezték Mordokajt: Miért szeged meg a király parancsát? 4 Napról napra ezt mondogatták neki, de ő nem törődött velük. Ezért jelentették Hámánnak, hogy lássák, helytálló-e Mordokaj védekezése, mert arra hivatkozott előttük, hogy zsidó. 5 Amikor Hámán is látta, hogy Mordokaj nem hajt térdet, és nem borul le előtte, elöntötte Hámánt a méreg. 6 De kevésnek tartotta, hogy csak Mordokajra emeljen kezet, mert megmondták neki, hogy Mordokaj melyik népből való. Ezért arra törekedett Hámán, hogy Mordokajjal együtt minden zsidót kipusztítson Ahasvérós egész birodalmából. 7 Ahasvérós király uralkodása tizenkettedik évének első hónapjában, a Niszán hónapban púrt, azaz sorsot vetettek Hámán előtt napról napra és hónapról hónapra a tizenkettedik hónapig, az Adár hónapig. 8 Akkor ezt mondta Hámán Ahasvérós királynak: Van egy nép, amely elszórtan és elkülönülten él a népek között birodalmad minden tartományában. Törvényeik különböznek minden más népétől, és a király törvényeit sem tartják meg. Nem helyes, hogy nyugton hagyja őket a király! 9 Ha a király jónak látja, adja írásba, hogy el kell pusztítani őket, én pedig tízezer talentum ezüstöt mérek ki a tisztviselők kezébe, hogy vigyék a királyi kincstárba. 10 Ekkor a király lehúzta kezéről a pecsétgyűrűt, és az agági Hámánnak, Hammedátá fiának, a zsidók ellenségének adta. 11 Majd ezt mondta Hámánnak a király: Az ezüst maradjon a tied, a néppel pedig tedd, amit jónak látsz. 12 Az első hónap tizenharmadik napján hívták a királyi írnokokot, és megírták mindent Hámán parancsa szerint a király kormányzóinak, az egyes tartományok helytartóinak, az egyes népek vezetőinek, minden tartománynak a maga írásmódja szerint, és minden népnek a maga nyelvén. Ahasvérós király nevében készült az írás, és a király gyűrűjével pecsételték le. 13 Elküldték a levelet futárokkal valamennyi királyi tartományba, hogy egyetlen napon, a tizenkettedik hónap, vagyis az Adár hónap tizenharmadikán pusztítsanak el, gyilkoljanak le és semmisítsenek meg minden zsidót: ifjakat és öregeket, gyermekeket és nőket egyaránt, vagyonukat pedig zsákmányolják el. 14 Az irat szövegét törvényként adták ki minden egyes tartománynak, közölve minden néppel, hogy legyenek készen azon a napon. 15 A futárok sietve útnak indultak a király parancsával, Súsán várában pedig kihírdették a törvényt. Miközben a király és Hámán leültek inni, Súsán városában riadalom támadt.

Eszter. 4.

1 Amikor Mordokaj megtudta mindazt, ami történt, megszaggatta a ruháját, zsákruhába öltözött, hamut szórt a fejére, kiment a városba, és hangosan, keservesen jajveszékelt. 2 Így ment egészen a király kapujáig, de a király kapuján nem volt szabad belépnie zsákba öltözve. 3 Minden egyes tartományban és helységben, ahova eljutott a király törvényes parancsa, nagy gyász szakadt a zsidókra. Böjtöltek, sírtak, a mellüket verték, és sokan voltak, akik zsákruhában és hamuban heverték. 4 Ekkor bementek Eszterhez a szolgálói és háremőrei, és jelentették ezt neki. A királyné nagyon megrendült, és ruhát küldött, hogy öltöztessék fel Mordokajt, a zsákruhát pedig vegyék le róla; de ő nem fogadta el. 5 Ezért Eszter hívatta Hatákot, a szolgálatára álló királyi háremőrt, és megparancsolta, hogy tudja meg Mordokajtól, mi ez, és miért tesz ilyet. 6 Kiment tehát Haták Mordokajhoz a város terére, amely a királyi palota kapuja előtt volt. 7 Akkor Mordokaj elmondta neki mindazt, ami történt, és hogy mit ígért Hámán, mennyi ezüstöt mér ki a királyi kincstárnak, ha elpusztíthatja a zsidókat. 8 Odaadta neki a törvény írott szövegét is, amelyet Súsánban adtak ki a kiirtásuk céljából, hogy mutassa meg Eszternek, magyarázza meg, és parancsolja meg neki, hogy menjen be a királyhoz, kérjen tőle kegyelmet, és esdekeljen előtte népéért. 9 Haták bement Eszterhez, és elmondta Mordokaj üzenetét. 10 Eszter azonban ezt a választ küldte Hatákkal Mordokajnak: 11 A király összes udvari embere és a királyi tartományok népe is tudja, hogy minden férfira és nőre egyforma törvény vonatkozik: aki hívatlanul be mer menni a királyhoz a belső udvarba, azt kivégzik! Csak az marad életben, aki felé a király kinyújtja aranypálcáját. Engem azonban már harminc napja nem hívtak be a királyhoz! 12 Mordokajnak átadták Eszter üzenetét. 13 Akkor Mordokaj ezt üzenté vissza Eszternek: Ne képzeld, hogy te a királyi palotában megmenekülhetsz a többi zsidó közül! 14 Mert ha te most néma tudsz maradni, a zsidók kaphatnak módot máshonnan a szabadulásra és menekvésre, te azonban családdoddal együtt elpusztulsz. Ki tudja, nem éppen a mostani idő miatt jutottál-e királynői méltóságra? 15 Eszter ezt üzenté vissza Mordokajnak: 16 Menj, és gyűjts össze minden zsidót, aki csak Súsánban található, és böjtöljetek értem! Ne egyetek, és ne igyatok három napig se éjjel, se nappal! Én is ugyanígy böjtölök szolgálóimmal, aztán bemegyek a királyhoz a törvény ellenére is. Ha elveszek, hát vesszek el! 17 Mordokaj elment, és mindenben úgy járt el, ahogyan Eszter parancsolta neki.

Eszter. 5.

1 Három nap múlva királynői ruhába öltözött Eszter, és megállt a királyi palota belső udvarán, szemben a királyi palotával. A király pedig királyi trónján ült a királyi palotában, szemben a palota bejáratával. 2 Amint meglátta a király, hogy Eszter királyné ott áll az udvaron, kegyelmes volt hozzá, és kinyújtotta Eszter felé a király a kezében levő aranypalcát. Akkor odament Eszter, és megérintette a pálca végét. 3 A király megkérdezte tőle: Mi járatban vagy, Eszter királyné? Mit kívánsz? Még ha országom felét is, megkapod! 4 Eszter így válaszolt: Ha jónak látja a király, jöjjön el ma Hámánnal együtt arra a lakomára, amelyet készítettem. 5 A király ezt mondta: Siessetek Hámánért, hogy teljesítsük, amit Eszter mondott. Azután a király Hámánnal együtt elment a lakomára, amelyet Eszter készített. 6 Borivás közben így szólt a király Eszterhez: Mit kérsz? Megkapod! Mit kívánsz? Még ha az ország felét is, meglesz! 7 Eszter így válaszolt: Van kérésem és kívánságom. 8 Ha jóindulattal tekint rám a király, és ha jónak látja a király, hogy megadja kérésemet, és teljesítse kívánságomat, jöjjön el a király Hámánnal együtt arra a lakomára, amelyet készítek nekik. Holnap azután megfelelek arra, amit a király mondott. 9 Azon a napon Hámán örömmel és jókedvűen távozott. De meglátta Hámán a király kapujában Mordokajt, aki nem kelt fel előtte, és nem rettegett tőle; azért elöntötte Hámánt a mérge Mordokaj miatt. 10 Hámán azonban erőt vett magán, és hazament. Majd magához hívatta barátait meg feleségét, Zerest, 11 és elsorolta nekik Hámán, hogy milyen nagy a vagyona, mennyi fia van, és hogyan emelte őt a király nagyobb méltóságra minden vezető emberénél és királyi tisztviselőjénél. 12 Majd ezt mondta Hámán: Eszter királyné sem hívott meg mást arra a lakomára, amelyet készített, csak a királyt és engem, és holnapra is én vagyok hozzá hivatalos a királlyal együtt. 13 De mindez nem elég nekem, amíg azt látom, hogy a zsidó Mordokaj a királyi udvarban van. 14 Akkor ezt mondta neki a felesége, Zeres és a barátai: Csináltatni kell egy ötven könyök magas fát. Reggel pedig mondd a királynak, hogy akasszák fel rá Mordokajt! Azután vígan mehetsz a királlyal a lakomára. Hámán helyeselte ezt a dolgot, és megcsináltatta a fát.

Esz. 6.

1 Azon az éjszakán került az álom a királyt. Ezért megparancsolta, hogy hozzák elő a nevezetes történetek könyvét, és olvassanak föl belőle a királynak. 2 És rátaláltak arra a följegyzésre, hogyan jelentette föl Mordokaj Bigtánát és Terest, a király küszöbét őrző két háremőrt, akik merényletet terveztek Ahasvérós király ellen. 3 A király megkérdezte: Milyen kitüntetést és méltóságot adtak ezért Mordokajnak? A király szolgálatára álló ifjak így feleltek: Semmit sem adtak neki. 4 Akkor ezt kérdezte a király: Ki van az udvarban? Hámán ugyanis megérkezett a királyi palota külső udvarába, és azt akarta kérni a királytól, hogy akasztassa föl Mordokajt arra a fára, amelyet neki állíttatott. 5 Az ifjak ezt felelték a királynak: Hámán áll itt az udvarban. A király így szólt: Jöjjön be! 6 Amikor Hámán bement, megkérdezte tőle a király: Mit kell tenni azzal az emberrel, akit ki akar tüntetni a király? Hámán azt gondolta magában: Ki más akarna kitüntetni a király, mint engem? 7 Azért ezt felelte Hámán a királynak: Annak az embernek, akit a király ki akar tüntetni, 8 hozzanak királyi öltözetet, amilyenbe a király szokott öltözni, meg lovat, amilyenen a király szokott lovagolni, és tegyenek a fejére királyi koronát. 9 Adják át az öltönyt és a lovat az egyik királyi nemes úrnak. Öltöztessék föl azt az embert, akit a király ki akar tüntetni, lovagoltassák végig a város terén, és ezt kiáltsák előtte: Így tesznek azzal az emberrel, akit a király ki akar tüntetni. 10 Akkor a király ezt mondta Hámánnak: Siess, hozd az öltönyt és a lovat, amiről beszéltél, és tégy így a zsidó Mordokajjal, aki a királyi udvarban van. Semmit se hagyj el abból, amit mondtál! 11 Ekkor Hámán fogta az öltönyt és a lovat, felöltöztette Mordokajt, majd végiglovagoltatta a város terén, és ezt kiáltotta előtte: Így tesznek azzal az emberrel, akit a király ki akar tüntetni. 12 Azután Mordokaj visszatért a királyi udvarba, Hámán pedig megszorodva és fejét betakarva hazasietett. 13 Majd elbeszélte Hámán a feleségének, Zeresnek, meg összes barátjának mindazt, ami őt érte. Tanácsadói és a felesége, Zeres ezt mondták neki: Ha a zsidó származású Mordokajjal szemben már az elején elbuksz, akkor nem fogsz bírni vele, hanem végleg el fogsz bukni vele szemben. 14 Még beszélgettek, amikor odaértek a király háremőrei, és sietve elvitték Hámánt a lakomára, amelyet Eszter készített.

Eszter. 7.

1 A király Hámánnal együtt elment Eszter királynéhoz a lakomára. 2 A második napon megint megkérdezte a király borivás közben Esztertől: Mit kérsz, Eszter királyné? Megkapod! Mit kívánsz? Ha az ország felét is, meglesz! 3 Eszter királyné így válaszolt: Ha jóindulattal tekint rám a király, és ha jónak látja a király, azt kérem, hogy életemet, azt kívánom, hogy népemet adják nekem! 4 Mert eladtak engem és népemet, hogy elpusztítsanak, legyilkoljanak és megsemmisítsenek bennünket. Ha csak rabszolgáknak és rabnőknek adtak volna el bennünket, akkor néma maradtam volna, mert ilyen nyomorúságért nem illenék zaklatnom a királyt. 5 Ekkor Ahasvérós király ezt kérdezte Eszter királynétól: Ki az, és hol van az, aki arra mer gondolni, hogy ilyet tegyen? 6 Eszter így válaszolt: Ez a gonosz Hámán az, a mi ádáz ellenségünk! Akkor Hámán megrettent a királytól és a királynétól. 7 A király pedig haragosan abbahagyta a borivást, és kiment a palota kertjébe. Hámán azonban ott maradt, és könyörögni kezdett az életéért Eszter királynéhoz, mert látta, hogy a király már elhatározta vesztét. 8 Amikor a király visszatért a palota kertjéből a borozóhelyiségbe, Hámán éppen arra a kerevetre borult, ahol Eszter volt. Ekkor így szólt a király: Még erőszakot is akar elkövetni a királynén itt nálam a palotában?! Alig hagyta el ez a szó a király ajkát, Hámán arcát betakarták. 9 Harbóna pedig, a király egyik háremőre ezt mondta: Van itt egy fa is, ott áll Hámán házánál, ötven könyök magas. Hámán készítette annak a Mordokajnak, akinek a szava a király javát szolgálta. A király így szólt: Akasszátok föl rá! 10 Föl is akasztották Hámánt arra a fára, amelyet ő állított Mordokajnak. Azután lecsillapodott a király haragja.

Eszt. 8.

1 Azon a napon Ahasvérós király Eszter királynénak adta Hámánnak, a zsidók ellenségének a házáat. Mordokaj pedig bemehetett a király elé, mert Eszter megmondta, hogy az ő hozzátartozója. 2 A király lehúzta pecsétgyűrűjét, amelyet Hámántól elvett, és odaadta Mordokajnak. Eszter pedig Mordokajt Hámán házának a felügyelőjévé tette. 3 Azután ismét beszélt Eszter a királlyal, lába elé borult, és sírva kért kegyelmet tőle, hogy hiúsítsa meg az agági Hámán gonosz tervét, amelyet a zsidók ellen kigondolt. 4 A király kinyújtotta Eszter felé az aranypálcát. Eszter fölkel, megállt a király előtt, 5 és ezt mondta: Ha jönnek látja a király, ha jóindulattal van irántam, ha helyesnek tartja a király, és kedves vagyok neki, adjon ki egy iratot, hogy vonják vissza az agági Hámánnak, Hammedátá fiának a tervét tartalmazó leveleket, amelyeket azért írt, hogy valamennyi királyi tartományból kipusztítsák a zsidókat. 6 Mert hogyan tudnám elnézni azt a veszedelmet, amely népemre vár, és hogyan tudnám elnézni rokonaim pusztulását? 7 Ahasvérós király így felelt Eszter királynénak és a zsidó Mordokajnak: Hámán házáat már Eszternek adtam, őt pedig felakasztották, mert kezet emelt a zsidókra. 8 Ti meg írjatok a király nevében, amit a zsidók érdekében jönnek látnok, és pecsételjétek le a király gyűrűjével. Mert az az irat, amelyet a király nevében írtak, és a király gyűrűjével pecsételtek le, visszavonhatatlan. 9 Hívták tehát a királyi írnokokat abban az időben, a harmadik hónap, vagyis Sziván hónap huszonharmadikán, és mindent Mordokaj parancsa szerint írtak meg a zsidóknak, a kormányzóknak, helytartóknak és a tartományok vezetőinek Indiától Etiópiáig százhuszonhét tartományba, minden egyes tartománynak a saját írásmódja szerint, és minden egyes népnek a maga nyelvén; a zsidóknak is a maguk írásával és a maguk nyelvén. 10 Ahasvérós király nevében írták, és a király gyűrűjével pecsételtek le. Lovas futárokkal, akik a királyi ménes postalovain vágtattak, leveleket küldtek, 11 amelyekben megengedte a király, hogy az egyes városokban lakó zsidók összegyűljenek életük védelmére, sőt hogy elpusztíthassák, legyilkolhassák és megsemmisíthessék a népeknek és tartományoknak velük szemben ellenséges erőit a gyermekekkel és asszonyokkal együtt, vagyonukat pedig zsákmányként elvehessék. 12 Ahasvérós király minden tartományában ugyanazon a napon, a tizenkettedik hónapnak, vagyis Adár hónapnak tizenharmadikán 13 az irat szövegét törvényként adták ki minden egyes tartománynak, közölve minden néppel, hogy legyenek készen a zsidók azon a napon, és álljanak bosszút ellenségeiken. 14 A futárok királyi postalovakra ülve lázas sietséggel indultak útnak a király parancsával; Súsán várában pedig kihirdették a törvényt. 15 Ezután Mordokaj eltávozott a királytól kék bíborból és fehér vászonból szőtt királyi öltözetben, nagy aranykoszorúval, és finom vászonból meg piros bíborból szőtt palástban. Súsán városa pedig ujjongva örvendezett. 16 A többi zsidókra is felvirradt az öröm, vidámság és megbecsülés napja. 17 Minden egyes tartományban, minden egyes városban és helységben, ahova a király törvényes parancsa eljutott, örültek, vigadtak, lakomáztak és ünnepeltek a zsidók. Az ország lakossága közül sokan zsidókká lettek, mert elfogta őket a zsidóktól való rettegés.

Eszt. 9.

1 A tizenkettedik hónapnak, vagyis Adár hónapnak a tizenharmadik napján, amelyen esedékessé vált a király törvényes parancsának a végrehajtása, amikor azt remélték a zsidók ellenségei, hogy elbánhatnak velük, éppen fordítva történt a dolog, mert a zsidók bánhattak el azokkal, akik gyűlölték őket. 2 Összegyűltek a zsidók Ahasvérós király összes tartományának a városaiban, és rátámadtak azokra, akik a vesztükre törtek. Senki sem tudott nekik ellenállni, mert a tőlük való rettegés fogta el az egész lakosságot. 3 A tartományok összes vezetői, a kormányzók, a helytartók és a királyi hivatalnokok kedveztek a zsidóknak, mert a Mordokajtól való rettegés fogta el őket. 4 Mordokaj ugyanis nagy ember lett a királyi palotában, és híre eljutott valamennyi tartományba. Sőt Mordokaj egyre nagyobb ember lett. 5 Akkor leverték a zsidók minden ellenségüket. Fegyverrel vágták, gyilkolták és pusztították őket, és úgy bántak el gyűlölőikkel, ahogyan akartak. 6 Súsán várában is mézárálást rendeztek a zsidók, és kiirtottak ötszáz embert, 7 közöttük Parsandátát, Dalfónt és Aszpátát, 8 Pórátát, Adajlát és Aridátát, 9 Parmastát, Ariszajt, Aridajt és Vajzátát. 10 Legyilkolták Hámánnak, Hammedátá fiának, a zsidók ellenségének ezt a tíz fiát, de a zsákmányhoz nem nyúltak. 11 Még azon a napon a király elé terjesztették, hogy hány embert gyilkoltak le Súsán várában. 12 Akkor ezt mondta a király Eszter királynénak: Súsán várában lemészároltak és kiirtottak a zsidók ötszáz embert, közöttük Hámán tíz fiát. Hát még a király többi tartományában mit tehettek? Mit kérsz még? Megkapod! Mit kívánsz még? Meglesz! 13 Eszter ezt válaszolta: Ha jónak látod, királyom, engedd meg holnap is a súsáni zsidóknak, hogy a mára szóló törvény szerint járjanak el. Hámán tíz fiát pedig akasszák föl! 14 A király megengedte, hogy így történjék. És Súsánban kihirdették a törvényt, Hámán tíz fiát pedig föl is akasztották. 15 Összegyűltek a súsáni zsidók Adár hónap tizennegyedik napján is, és lemészároltak Súsánban háromszáz embert, de a zsákmányhoz nem nyúltak. 16 A király tartományaiban élő többi zsidók is összegyűltek életük védelmére, hogy nyugton lehessenek ellenségeiktől. Gyűlölők közül hetvenötezer embert mézároltak le, de a zsákmányhoz nem nyúltak. 17 Adár hónap tizenharmadik napján történt ez. A tizennegyedik napon már nyugalomuk volt, ezért azt az evés-ivás és az öröm napjává tették. 18 De a súsáni zsidók a hónap tizenharmadik és tizennegyedik napján gyűltek össze, és a hónap tizenötödik napján lett nyugalomuk, azért ezt tették az evés-ivás és az öröm napjává. 19 Ezért teszik a vidéki városokban lakó vidéki zsidók Adár hónap tizennegyedik napját az öröm és az evés-ivás ünnepnapjává, amikor ajándékokat küldenek egymásnak. 20 Mordokaj leírta mindezeket az eseményeket. Majd leveleket küldött mindazoknak a zsidóknak, akik Ahasvérós király tartományaiban laktak közel vagy távol, 21 és kötelezővé tette számukra, hogy tartsák meg az Adár hónap tizennegyedik és tizenötödik napját évről évre. 22 Mert ezek azok a napok, amelyekről kezdve a zsidók nyugton lehetnek ellenségeiktől, és ez az a hónap, amelyen bánatuk öröme és gyászuk ünnepe fordult. Tegyék azokat az evés-ivás és az öröm napjaivá, amikor egymásnak ajándékokat, a szegényeknek pedig adományokat küldenek. 23 A zsidók megfogadták, hogy folytatják, amit elkezdtek, ahogyan Mordokaj megírta nekik. 24 Mert az agági Hámán, Hammedátá fia, aki minden zsidónak az ellensége volt, azt tervezte a zsidók ellen, hogy kiirtja őket. Ezért púrt, azaz sorsot vetett, hogy rettegésbe ejtse, és kiirtsa őket. 25 De Eszter bement a királyhoz, aki levélben parancsolta meg, hogy szálljon vissza Hámán fejére az a gonosz terv, amelyet a zsidók ellen kidolgozott. Fel is akasztották fiaival együtt. 26 Ezért nevezték el ezeket a napokat púrimnak a púr szóról. Ennek a levélnek a szövege alapján, meg annak alapján, amit láttak, és átéltek, 27 kötelezőnek fogadták el a zsidók, hogy sem ők, sem utódaik, sem a hozzájuk csatlakozók nem szüntetik meg, hanem megtartják ezt a két napot a kapott írás szerint és az előírt időben minden esztendőben; 28 emlékezetben

tartja és megünnepli ezeket a napokat minden nemzedék, minden nemzetség, minden tartomány és minden város. A púrimnak ezeket a napjait nem szüntetik meg a zsidók, és emléküik nem szűnik meg az utódok között sem. 29 Eszter királyné, Abihail leánya a zsidó Mordokajjal együtt igen nyomatékosan megírta, hogy a púrimra vonatkozó második iratot is tegyék kötelezővé. 30 Leveleket küldtek minden zsidónak Ahasvérós birodalmának százhuszonhét tartományába, békét és biztonságot kívánva nekik, 31 hogy tegyék kötelezővé a megszabott időben a púrim-napok megtartását, ahogyan elrendelte nekik a zsidó Mordokaj és Eszter királyné, és ahogyan megállapították, hogyan kell nekik és utódaiknak böjtölniük és jajveszékelnüik. 32 Így állapította meg Eszter parancsa a púrim előírásait, és beírták azokat egy könyvbe.

Esz. 10.

1 Ahasvérós király adót vetett ki a szárazföldön és a tenger szigetein. 2 Minden nevezetes hőstette és Mordokaj nagyságának a leírása, akit kitüntetett a király, meg van írva a méd és a perzsa királyok történetének a könyvében. 3 Mert a zsidó Mordokaj második ember volt Ahasvérós király után, tekintélyes volt a zsidók között, és igen kedvelték honfitársai, mert népe javát kereste, és egész nemzetségének a békéjén tevékenykedett.

Jób könyve

Jób. 1.

1 Élt Úc földjén egy Jób nevű ember, aki feddhetetlen és becsületes ember volt, félte az Istent, és kerülte a rosszat. 2 Hét fia és három leánya született neki. 3 Hétezer juh, háromezer teve, ötszáz pár ökör és ötszáz szamár volt a jószága, és igen sok szolgája volt. Ez az ember tekintélyesebb volt minden keleti embernél. 4 Fiai lakomát szoktak tartani odahaza, mindegyik a maga napján. Ilyenkor üzentek három nőtestvérüknek, és őket is meghívták, hogy velük együtt egyenek és igyanak. 5 Amikor azonban a lakoma napjai sorra lejártak, értük küldött Jób, és megszentelte őket úgy, hogy korán reggel fölkelt, és annyi égőáldozatot mutatott be, ahányan voltak. Mert azt gondolta Jób: Hátha vétkeztek a fiaim, és káromolták Istent szívükben. Így szokott tenni Jób minden alkalommal.

6 Történt egy napon, hogy az istenfiak megjelentek, és megálltak az ÚR előtt. Velük együtt megjelent a Sátán is. 7 Az ÚR megkérdezte a Sátánt: Honnan jössz? A Sátán ezt felelte az ÚRnak: A földön barangoltam, ott jártam-keltem. 8 Erre ezt mondta az ÚR a Sátánnak: Észrevetted-e szolgámat, Jóbót? Nincs hozzá fogható a földön: feddhetetlen és becsületes ember, féli az Istent, és kerül a rosszat. 9 A Sátán így felelt az ÚRnak: Nem ok nélkül féli Jób az Istent! 10 Hiszen te oltalmazod őt, a házát és mindenét, amije csak van! Keze munkáját megáldottad, és jószága elszaporodott a földön. 11 De nyújtsd csak ki a kezed, és tedd rá arra, amije van, majd káromol még téged! 12 Az ÚR ezt felelte a Sátánnak: Mindenét a kezedbe adom, csak rá magára nem vethetsz kezet! És eltávozott a Sátán az ÚR elől.

13 Egyszer, amikor Jób fiai és leányai lakomáztak, és borozgattak elsőszülött testvérük házában, 14 hírnök érkezett Jóbhoz, és így szólt: A marhákkal szántottak, a szamarak pedig mellettük legelésztek. 15 De a sébaiak rájuk rontottak, és elvitték azokat, a legényeket pedig kardélre hányták. Csak én menekültem meg, hogy hírt adhassak neked. 16 Még ez beszélt, amikor megérkezett a másik, és így szólt: Istentől tűz hullott az égből, amely megégette, és elpusztította a juhokat és a legényeket. Csak én menekültem meg, hogy hírt adhassak neked. 17 Még ez beszélt, amikor megérkezett a másik, és így szólt: A káldeusok három csapatban rajtaütöttek a tevéken, és elvitték azokat, a legényeket pedig kardélre hányták. Csak én menekültem meg, hogy hírt adhassak neked. 18 Még ez beszélt, amikor megérkezett a másik, és így szólt: Fiaid és leányaid lakomáztak, és borozgattak elsőszülött testvérük házában. 19 De hirtelen nagy szél támadt a pusztára, megrendítette a ház négy sarkát, az rászakadt a fiatalokra, és meghaltak. Csak én menekültem meg, hogy hírt adhassak neked. 20 Jób ekkor fölállt, megszaggatta köntösét, és megnyírta a fejét. Azután a földre esve leborult, 21 és így szólt: Meztelen jöttem ki anyám méhéből, meztelen is megyek el. Az ÚR adta, az ÚR vette el. Áldott legyen az ÚR neve! 22 Még ebben a helyzetben sem vétkezett Jób, és nem követett el megbotránkoztató dolgot Isten ellen.

Jób. 2.

1 Történt egy napon, hogy az istenfiak megjelentek, és megálltak az ÚR előtt. Velük együtt megjelent a Sátán is, és megállt az ÚR előtt. 2 Az ÚR megkérdezte a Sátánt: Honnan jössz? A Sátán ezt felelte az ÚRnak: A földön barangoltam, ott jártam-keltem. 3 Erre ezt mondta az ÚR a Sátánnak: Észrevetted-e szolgámat, Jóbot? Nincs hozzá fogható a földön. Feddhetetlen és becsületes ember, féli az Istent, és kerüli a rosszat. Még most is kitartóan feddhetetlen, bár felingereltél ellene, hogy ok nélkül tönkretegyem. 4 A Sátán azonban így válaszolt az ÚRnak: Bőrért bőrt ad az ember, de az életéért mindent odaad! 5 Nyújtsd csak ki a kezed, és tedd rá csontjaira és a húsára, majd káromol még téged! 6 Az ÚR ezt felelte a Sátánnak: A kezedbe adom, csak az életére vigyázz! 7 A Sátán eltávozott az ÚR színe elől, és megverte Jóbot rosszindulatú fekélyekkel tetőtől talpig. 8 Jób fogott egy cserépdarabot, azzal vakarta magát, és hamuba ült. 9 A felesége ezt mondta neki: Még most is kitartóan feddhetetlen vagy? Átkozd meg Istent, és halj meg! 10 De ő így felelt neki: Úgy beszélsz te is, ahogyan a bolondok szoktak beszélni! Ha a jót elfogadtuk Istentől, a rosszat is el kell fogadnunk. Még ebben a helyzetben sem vétkezett Jób a szájával.

11 Amikor meghallotta Jób három barátja, hogy mennyi baj érte őt, eljöttek a lakóhelyükről: a témáni Elifáz, a súahi Bildád és a naamáai Cófár. Megállapodtak egymással, hogy elmennek hozzá, és részvétellel vigasztalják őt. 12 Amint azonban messziről megpillantották, alig ismertek rá. Hangosan sírni kezdtek, megszagatták köntösüket, és port szórtak a fejükre. 13 És mellette ültek a földön hét nap és hét éjjel; de egyik sem szólt hozzá egy szót sem, mert látták, hogy milyen nagy a fájdalma.

Jób. 3.

1 Végre kinyitotta Jób a száját, és megátkozta születése napját. 2 Megszólalt Jób, és ezt mondta:

3 Vesszen el a nap, amelyen születtem, az éjszaka, mely tudta, hogy fiú fogant!

4 Legyen sötét az a nap, ne törődjék vele Isten odafönt, ne ragyogjon rajta napsugár!

5 Vegye birtokba sötétség, a halál árnyéka, lakozzék rajta felhő, nappal is sötétség tegye rémessé!

6 Azt az éjszakát vak sötétség ragadja el! Ne kerüljön az év napjai közé, ne számítsák bele a hónapok számába!

7 Legyen az az éjszaka meddő, ne legyen akkor ujjongás!

8 Rontsák meg, akik képesek megátkozni a nappalt, felingerelni a Leviátánt.

9 Sötétüljenek el annak alkonyatán a csillagok, hiába várjon világosságra, ne lássa meg a hajnal sugarait,

10 mert nem zárta be anyám méhének ajtaját, és nem rejtette el szemem elől a nyomorúságot!

11 Miért nem haltam meg, mikor megszülettem? Miért nem múltam ki, mikor anyám méhéből kijöttem?

12 Miért is vettek engem térdre, és emlékre, hogy szopjak?

13 Akkor most feküdnék, és békén lennék. Akkor aludnék, és nyugalmam volna,

14 a föld királyaival és tanácsosaival, kik kőhalmokat építettek maguknak,

15 vagy a fejedelmekkel, akiknek aranyuk van, és ezüsttel töltötték meg házaikat.

16 Vagy miért nem lettem olyan, mint az elásott koraszülött, mint a világosságot nem látott csecsemők?

17 Ott megszűnik a bűnösök nyugtalansága, megnyugszanak, akiknek erejük ellankadt.

18 A foglyok ott mindnyájan nyugton vannak, nem hallják a hajcsárok hangját.

19 Egyforma ott a kicsiny és a nagy, és a rabszolga megszabadul urától.

20 Miért is ad világosságot a nyomorultnak, és életet a megkeseredett lelkűeknek,

21 akik várják a halált, de hiába, pedig jobban keresik, mint a rejtett kincset,

22 akik ujjongva örülnek, örvendeznek, ha megtalálták a sírt;

23 az útvesztőbe jutott embernek, akit Isten kerített be?

24 Mert mielőtt eszem, sóhajtozom, kitör belőlem az ordítás, mint a vízfolyás.

25 Mert amitől leginkább rettegetem, az jött rám, amitől remegtem, az ért utol engem.

26 Nincs pihenésem, se csendességem, nincs nyugalmam, remegés jön rám.

Jób. 4.

1 Megszólalt a témáni Elifáz, és ezt mondta:

2 Ha beszélni próbálok hozzád, fáraszt-e? Mert ki tudja itt magába fojtani a szót?

3 Hiszen másokat intettél, és a lankadt kezeket erősítetted.

4 A botladozót talpra állították szavaid, és a roskadozó térdeket erőssé tetted.

5 Most, hogy rajtad a sor, fáraszt? Amikor téged ér csapás, megzavarodsz?

6 Nem ad bizodalmat istenfélelmed, és reménységet feddhetetlen utad?

7 Emlékezz csak: pusztult-e el valaki ártatlanul, és irtottak-e ki valahol becsületes embereket?

8 Ahogyan én láttam, a hamisságot szántók és a vést vetők ugyanazt aratják.

9 Az Isten leheletétől elpusztulnak, haragja szelétől semmivé lesznek.

10 Az oroszlán ordíthat, a fiatal oroszlán bömbölhet, de majd kitörnek az oroszlánkölykök fogai!

11 Elpusztul a hím oroszlán martalék nélkül, és elszélednek a nőstény oroszlán kölykei.

12 Titokzatos szó jutott hozzám, de csak suttogást fogott fel belőle a fülem,

13 éjszakai látomásoktól felizgatva, amikor mély álom száll az emberekre.

14 Rettegés és reszketés fogott el engem, és rettegés töltötte el minden csontomat.

15 Szellő suhant el az arcom előtt, felborzolódott a szőr testemen.

16 Megáll, de nem ismerem fel, amit látok. Egy alak van a szemem előtt, halk hangot hallok:

17 Igaz-e Isten előtt a halandó? Alkotója előtt tiszta-e az ember?

18 Hiszen szolgálóban sem bízhat meg, és angyalaiban is talál hibát.

19 Hát még azokban, akik agyagházban laknak, amelynek alapja porban van, és szétmorzsolják mint a molyt!

20 Reggeltől estig szétúzzák, észrevétlen elpusztulnak örökre.

21 Összeomlik sátruk, meghalnak bölcsesség nélkül.

Jób. 5.

- 1 Kiálts csak! Válaszol-e valaki? Melyik szenthez fordulsz?
- 2 Mert az ostobát megöli a bosszúság, és a balgát halálba kergeti a heveskedés.
- 3 Én magam láttam, hogy egy ostoba gyökeret vert, de hirtelen elkorhadt a lakóhelyén.
- 4 Távol van fiaitól a segítség, eltapossák őket a kapuban, nem menti meg senki.
- 5 Aratását, melyet tövisek közül vett ki, megeszi az éhező, vagyona után liheg a szomjazó.
- 6 Nem a porból támad a hamisság, és nem a földből sarjad ki a vész,
- 7 hanem az ember maga szüli a vést, melynek szikrái a magasba szállnak.
- 8 De én az Istenhez fordulok, Istenre bízom ügyemet,
- 9 aki hatalmas dolgokat művel, kikutathatatlanul, csodás dolgokat, megszámlálhatatlanul.
- 10 Esőt ad a föld színére, vizet bocsát a mezőkre.
- 11 Magasra emeli az alant levőket, a gyászolókat oltalmazza segítsége.
- 12 Meghiúsítja a ravaszok terveit, nem alkot kezük maradandót.
- 13 Saját ravaszságukkal fogja meg a bölcseket és a cselszövők tanácsa megdől.
- 14 Nappal is sötétben botorkálnak, tapogatóznak délben is, mint éjjel.
- 15 Megszabadítja szájuk fegyverétől, az erős kezéből a szegényt.
- 16 Így lesz reménysége a nincstelennek, a csalárdság pedig elnémul.
- 17 Bizony boldog az az ember, akit Isten megfedd! A Mindenható fenyítését ne vesd meg!
- 18 Mert ő megsebez, de be is kötöz, összezúz, de keze meg is gyógyít.
- 19 Hatszor is megment a nyomorúságból, hetedszer sem ér veszedelem.
- 20 Éhínségben megment a haláltól, háborúban a fegyveres kéztől.
- 21 Nyelvek ostorától rejtve leszel, nem kell félned, hogy pusztulás szakad rád.
- 22 Nevetsz a pusztuláson és éhségen, nem kell félned a föld vadjaitól,
- 23 mert a mező kövei is szövetségeseid, a mezei vadak is kibékülnek veled.
- 24 Megéred, hogy békesség lesz sátradbán, otthonodat vizsgálva, nem lesz benne vétek.
- 25 Megéred, hogy sok utódod lesz, és sarjadékod annyi, mint földön a fű.
- 26 Érett korban térsz a sírba, ahogyan a kénéket idejében takarítják be.
- 27 Ezt kutattuk ki, így van ez! Hallgass rá, és jól jegyezd meg!

Jób. 6.

1 Ekkor megszólalt Jób, és ezt mondta:

2 Bárcsak igazán mérnék meg elkeseredésemet, szenvedésemmel együtt tennék mérlegre!

3 Bizony, súlyosabb a tenger homokjánál, ezért voltak balgák szavaim.

4 Mert a Mindenható nyilai vannak bennem, mérgeket issza lelkem, és Isten rettentései sorban elérnek engem.

5 Ordít-e a vadszamár a fűben, bög-e az ökör a takarmány mellett?

6 Megeszik-e az ízetlen ételt sótlanul, vagy van-e íze a nyers tojásnak?

7 Érintésétől is iszonyodom: olyan az, mint a romlott étel.

8 Bárcsak teljesülne kívánságom, és beteljesítené Isten reménységemet!

9 Bárcsak úgy döntene Isten, hogy összezúz, kinyújtaná kezét, hogy elvágja életem fonálát!

10 Akkor még lenne vigaszom, tudnék örülni a kíméletlen fájdalomban is, hogy nem tagadtam meg a szent Isten beszédét.

11 Honnan vegyek erőt a várakozásra? Mi lesz a végem, ha meghosszabbodik is életem?

12 Nem vagyok olyan erős, mint a kő, nem ércből van a testem.

13 Hát nem kapok segítséget? El van zárva tőlem a szabadulás?

14 Baráti szeretetre van szüksége a szenvedőnek, ha elhagyta is a Mindenható félelmét.

15 Atyámfiái hűtlenek, mint a patak, ahogyan a patakok vize eltűnik,

16 amikor zavarosak a jégtől, ha olvadó hó rejtőzik bennük.

17 De idővel visszahúzódnak, elapadnak, a hőségben fenéig kiszikkadnak.

18 Letérnek útjukról a karavánok, de kietlen helyre jutnak, és elpusztulnak.

19 Nézelődnek Téma karavánjai, a sébai vándorok bennük reménykednek.

20 De megszégyenülnek, amiért bennük bizakodtak, csalódnak, amikor odaérnek.

21 Így lettetek nekem semmit érővé: látjátok a borzalmat, és féltetek.

22 Mondtam-e, hogy adjatok valamit, vagy javaitokból vesztegessetek meg valakit érdekemben,

23 hogy mentsetek meg az ellenség kezéből, váltsatok ki a zsarnokok kezéből?

24 Tanítsatok, és elhallgatok, értessétek meg velem, miben tévedtem!

25 Milyen fájdalmas az őszinte beszéd! De mire való örökös feddészetek?

26 Szavakért akartok megfeddeni? Hiszen a szélnek szól a kétségbeesett ember!

27 Ti még az árvára is sorsot vettek, barátaitokra is alkudoztok!

28 Tekintsetek rám végre, szemetekbe csak nem hazudok!

29 Hagyjátok abba, ne legyen álnokság! Hagyjátok abba, még mindig igazam van!

30 Szólt-e nyelvem álnokságot? Nem érezné-e ínyem a romlást?

Jób. 7.

- 1 Csak küzdelem a halandó sorsa a földön, napjai úgy telnek, mint a napszámosnak!
- 2 Ahogyan a rabszolga eped az árnyék után, és a napszámos várja a munkabért,
- 3 úgy jutottak nekem hiábavaló hónapok, nyomorúságos éjszakákkal fizettek ki engem.
- 4 Ha lefekszem, azt kérdelem: Mikor kelhetek fel? Hosszú az este, és tele vagyok nyugtalansággal hajnalig.
- 5 Testemet férgek és porkéreg borítja, bőröm beforrad, és újra kifakad.
- 6 Napjaim gyorsabbak a takács vetélőjénél, és reménytelenül múlnak el.
- 7 Gondold meg, hogy csak szellő az életem, szemem nem lát többé jót.
- 8 A rám néző szem nem pillant meg. Szemed felém fordítod, de már nem vagyok.
- 9 Eltűnt a felhő, elszállt. Éppígy nem jön vissza, aki leszáll a holtak hazájába.
- 10 Nem tér vissza házába többé, lakóhelyén sem tudnak róla többé.
- 11 Nem is tartóztatom meg a számat, beszélni fogok szorongó lélekkel, panaszkodni fogok keserű szívvel.
- 12 Tenger vagyok-e vagy tengeri szörny, hogy őrséget állítasz ellenem?
- 13 Mikor azt gondolom, hogy megvigasztal nyoszolyám, hordozza panaszomat fekhelyem,
- 14 akkor álmokkal rémítesz, látomásokkal rettentesz engem.
- 15 Inkább választom a fulladást, inkább a halált, mint e csontvázat.
- 16 Megvetem az életemet, nem kell tovább! Hagyj békén, mert időm csak egy lehelet!
- 17 Micsoda az ember, hogy így nagyra tartod, és hogy így törődsz vele?
- 18 Minden reggel megvizsgálod, minden pillanatban próbára teszed.
- 19 Miért nem veszed le rólam a szemed? Nyálamat sem engedted lenyelni?
- 20 Ha vétkeztem, mit követtem el ellened, emberek őrzője? Miért tettél a céltábláddá? Talán terhedre vagyok?
- 21 Miért nem bocsátod meg vétkeimet, miért nem nézed el bűnömet? Hiszen már a porban fekszem, mire keresel, már nem leszek.

Jób. 8.

- 1 Akkor megszólalt a súahi Bildád, és ezt mondta:
- 2 Meddig beszélsz ilyeneket, meddig lesz heves szél szádnak beszéde?
- 3 Meghamisítja-e Isten a jogot, elferdíti-e a Mindenható az igazságot?
- 4 Ha fiaid vétkeztek ellene, hibájukért fizetett meg nekik.
- 5 Ha te az Istent keresed, és a Mindenhatóhoz könyörögsz,
- 6 ha tiszta és becsületes vagy, bizonyosan örködik fölötted, és békés otthont ad igazságodért.
- 7 Bár először kicsiny voltál, végül igen naggyá leszel.
- 8 Kérdezd csak meg az előző nemzedéket, jegyezd meg, amit kikutattak az atyák!
- 9 Mi csak tegnapiak vagyunk, és semmit sem tudunk, életünk csak árnyék a földön.
- 10 Majd ők megtanítanak, és megmondják neked, tőlük származnak az értelmes szavak!
- 11 Felnő-e a nád mocsár nélkül? Megnő-e a sás víz nélkül?
- 12 Alig hajt ki, és ha le sem tépik, akkor is elszárad, minden fűnél előbb.
- 13 Így járnak, akik elfeledkeznek Istenről, az elvetemültek reménysége elvész.
- 14 Szétfoszlik bizakodásuk, bizodalmauk olyan, mint a pókháló.
- 15 Ha házára támaszkodik, nem marad meg, belekapaszkodik, de nem tud megállni.
- 16 Virul ugyan a napfényben, indája túlnő a kerítésen,
- 17 gyökerei átbújnak a kőrakáson, megkapaszkodnak a kőhalomban is,
- 18 de ha kiirtják helyéről, még az is megtagadja őt: Nem is láttalak!
- 19 Csak ennyi öröm van az útján. Azután más nő a földből.
- 20 Nem veti meg Isten a feddhetetlent, és nem fogja kézen a gonosztevőket.
- 21 Megtölti még szádat nevetéssel, és ajkaidat ujjongással.
- 22 Gyűlölöidet szégyen borítja, és nem lesz sátra a bűnösöknek.

Jób. 9.

1 Ekkor megszólalt Jób, és ezt mondta:

2 Igaz, tudom, hogy így van: hogy is lehetne igaza az embernek Istennel szemben?

3 Ha kedve támadna vele perbe szállni, ezer kérdés közül egyre sem tudna válaszolni.

4 Ki olyan bölcs szívű és hatalmas erejű, hogy ellene szegülve épségben tudna maradni?

5 Hegyeket mozdít el, és nem tudják, hogy ő forgatta föl haragjában.

6 Megrendíti helyén a földet, oszlopai megrendülnek.

7 Ha parancsol a napnak, nem ragyog fel, és pecséttel zárja le a csillagokat.

8 Egymaga feszítette ki az eget, lépdel a tenger hullámhegyein.

9 Ő alkotta a Nagymedvét és a Kaszás-csillagot, a Fiastyúkot és Dél csillagait.

10 Hatalmas dolgokat művel, kikutathatatlanul, csodás dolgokat, megszámlálhatatlanul.

11 Elvonul fölöttem, de nem látom, elsuhan, de nem veszem észre.

12 Ha elragad valamit, ki akadályozhatja meg? Ki mondhatja neki: Mit teszel?

13 Isten nem vonja vissza haragját, meghunyászkodnak előtte a szörnyeteg segítői is.

14 Hát én hogy válaszolhatnék neki, hogy válogathatnám meg szavaimat vele szemben?

15 Ha igazam volna, sem válaszolhatnék neki; mint bírámhoz, könyörögnöm kellene.

16 Ha kiáltanék és válaszolna, akkor sem hinném, hogy figyel hangomra.

17 Hiszen viharral kerget engem, ok nélkül szaporítja sebeimet.

18 Lélegzetet sem hagy vennem, hanem keserűséggel lakat jól.

19 A hatalmaskodó erőszakra azt mondja: Itt vagyok! A törvénykezésre pedig: Ki idézhet meg engem?

20 Ha igazam lenne is, bűnösnek mondana szája, ha feddhetetlen lennék is, hamisnak tartana.

21 Feddhetetlen vagyok! Nem törődöm magammal, megvetem az életemet.

22 Mindegy! - azt mondom tehát: Véget vet feddhetetlennek és bűnösnek.

23 Ha ostora hirtelen megöl, gúnyolja az ártatlanok csüggedését.

24 Bűnös ember kezébe jut az ország, elfedi a bírák arcát. Ki teszi ezt, ha nem ő?

25 Napjaim gyorsabbak a futárnál, elszaladnak, nem látnak semmi jót.

26 Elsuhannak, mint a sáscsónak, vagy ahogyan a sas lecsap zsákmányára.

27 Ha ezt mondom: El akarom felejteni panaszomat, vidámra akarom változtatni arcomat,

28 megborzadok sok fájdalommban. Tudom, hogy nem tartasz ártatlannak.

29 Ha tehát bűnös vagyok, minek fárasszam magam hiába?

30 Ha hóban mosakodnám is, ha lúggal tisztítanám is kezemet,

31 akkor is sárba taszíthatsz, még ruháim is utálnának engem.

32 Mert ő nem ember, mint én, akinek azt felelhetném: Menjünk törvénybe egymással!

33 Nincs is köztünk döntőbíró, aki mindkettőnkre rátehetné kezét.

34 Ha levinné rólam vessejét, és rettentése nem ijesztene,

35 akkor beszélnek, és nem félnék tőle. De magamtól ez nem lehetséges.

Jób. 10.

1 Lelkemből megutáltam életemet. Szabadjára engedem panaszomat. Hadd beszéljek keserű lélekkel!

2 Azt mondom Istennek: Ne tarts bűnösnek! Add tudtomra, miért perelsz velem?

3 Jó neked az, hogy nyomorgatsz, hogy megveted kezéd munkáját, a bűnösök tanácsának pedig kedvezel?

4 Vajon testi szemeid vannak neked, és úgy látsz, ahogyan az ember lát?

5 Olyanok napjaid, mint a halandóé? Olyanok éveid, mint az emberé?

6 Hiszen kutatod bűnömet, és keresed vétkeimet,

7 pedig tudod, hogy nem vagyok bűnös, de senki sem ment meg kezedből!

8 Kezed formált és alkotott engem, azután elfordulsz, és el akarsz pusztítani?

9 Emlékezz csak: úgy formáltál, mint egy agyagedényt, mégis újra porrá tennél?

10 Nem úgy öntöttél-e, mint a tejet, és nem úgy oltottál-e, mint a sajtot?

11 Bőrbe és húsba öltöztettél, csontokkal és inakkal szőttél át.

12 Élettel és szeretettel ajándékoztál meg, és gondviselésed őrizte lelkemet.

13 Mégis ezeket rejtegetted szívedben, tudom, ez volt a szándékom:

14 Ha vétkezem, te számon tartod, bűnöm alól nem mentesz föl engem.

15 Ha bűnös vagyok, jaj nekem! Ha igaz vagyok, akkor sem emelhetem föl fejem. Elégeld meg gyalázatomat, lásd meg nyomorúságomat!

16 Hiszen ha gőgös lennék, oroslánként rontanál rám, és ellenem fordítanád csodálatos hatalmadat.

17 Új tanúkat állítanál ellenem, szaporítanád az engem érő bosszúságot, sorozatosan támadnának ellenem.

18 Miért is hoztál ki anyám méhéből? Bár kimúltam volna, és szem ne látott volna!

19 Olyan lennék, mint aki nem is volt, akit az anyaméhből vittek a sírba!

20 Úgyis rövid az időm! Ha megszűnnék a baj, és elmaradna tőlem, egy kissé felvidulnék,

21 mielőtt odamegyek, ahonnan nem térhetek vissza: a sötétség és a halál árnyékának országába,

22 a vaksötét országba, a halál árnyékának sötétségébe, ahol nincs rend, és a fény is olyan, mint a sötétség.

Jób. 11.

- 1 Megszólalt a naamáí Cófár, és ezt mondta:
- 2 Nem kell-e felelnünk e sok beszédre? A bőbeszédűnek legyen igaza?
- 3 Elnémíthatja-e fecsegésed az embereket? Gúnyolódsz, és nincs, aki megszégyenítsen?
- 4 Ezt mondtad: Tanításom helyes, tiszta voltam a szemedben.
- 5 Bárcsak maga Isten szólalna meg, és nyitná meg ajkait veled szemben!
- 6 Kijelentené neked a bölcsesség titkait, amely kétszeresen is elég. Megtudnád, hogy Isten elnézi bűneid egy részét.
- 7 Ki tudod-e találni, mi az Isten titka? A Mindenható tökéletességéig eljuthatsz-e?
- 8 Magasabb az az égnél. Mit tehetsz? Mélyebb a holtak hazájánál. Mit tudhatsz róla?
- 9 Terjedelme hosszabb a földnél és szélesebb a tengernél.
- 10 Ha valakit nyomon követ, elfog, és gyűlés elé állít, ki akadályozhatja meg?
- 11 Hiszen ismeri a hitvány embereket, látja az álnokságot, pedig nem is figyel oda.
- 12 Az üresfejű ember is válhat értelmessé, a vadszamár csikaja is születhet emberré.
- 13 Ha hozzá fordítod szívedet, és felé terjeszted kezedet,
- 14 ha álnokság tapad kezedhez, távolítsd el, ne engedd, hogy sátradbán csalárdság lakozzék!
- 15 Akkor szégyen nélkül emelheted föl arcodat, erős leszel, és nem kell félned.
- 16 Elfelejtéd a nyomorúságot, úgy gondolsz rá, mint elmúlt árvízre.
- 17 Fényesebbé lesz élted a déli verőfénynél, a homály is olyan lesz, mintha reggel volna.
- 18 Akkor majd bízol, mert lesz reménységed, körülnézel és nyugodtan lefekszel.
- 19 Ha heversz, senki sem riaszt föl, sőt sokan hízelegnek neked.
- 20 De a bűnösök szemei elsorvadnak, menedékük elvész; reménységük csak az, hogy majd kilehelik lelküket.

Jób. 12.

1 Ekkor megszólalt Jób, és ezt mondta:

2 Azt hiszitek, ti vagytok az egész nép, és veletek kihal a bölcsesség?

3 Nekem is van annyi eszem, mint nektek, és nem vagyok alábbvaló, mint ti. Ki ne tudna ilyesfélét?

4 Nevetséges lettem barátaim előtt, pedig aki Istenhez kiált, azt ő meghallgatja. Mégis nevetséges az igaz és feddhetetlen.

5 A szerencsétlen ember megvetni való - gondolja, aki biztonságban él -, föl kell taszítani a tántorgókat!

6 Nyugtuk van a pusztítóknak sátrukban, biztonságban élnek, akik ingerlik Istent, és akik kezükben akarják tartani az Istent.

7 Kérdezd csak meg az állatokat, azok is tanítanak, és az égi madarakat, azok is tudósítanak.

8 Vagy elmélkedj a földről, az is tanít, a tenger halai is beszélnek neked.

9 Ki ne tudná mindezekről, hogy az ÚR keze alkotta őket?

10 Az ő kezében van minden élőnek a léte és a minden emberi testnek adott lélek.

11 A fül különbözteti meg a szavakat, és az íny ízleli az ételt.

12 Az öreg emberek bölcssek, a hosszú életűek megfontoltak.

13 De tőle van a bölcsesség és hatalom, övé a tanács és az értelem.

14 Ha ő ront le valamit, nem építik fel, ha bezár valakit, nem engedik ki.

15 Ha elzárja a vizeket, kiszárad minden, ha nekiereszti, felforgatják a földet.

16 Tőle van az erő és a siker, hatalmában van a tévelygő és a tévelygésbe vivő.

17 Tanácsadókat tesz bolonddá, és bírákból űz gúnyt.

18 Királyok bilincseit nyitja ki, és övet köt derekukra.

19 Papokat tesz bolonddá, hatalmasokat ügyefogyottá.

20 Megbízhatóktól vonja meg a szót, vének ítélőképességét veszi el.

21 Előkelőkre zúdít megvetést, hatalmasok övét lazítja meg.

22 Mély, sötét titkokat leplez le, napvilágra hozza a homályos dolgokat.

23 Népeket tesz nagygyá, majd elpusztítja őket, népek határát terjeszti ki, azután elűzi őket.

24 Elveszi az ország népe vezetőinek eszét, és hagyja, hogy bolyongjanak az úttalan pusztában.

25 Sötétben tapogatóznak világosság nélkül, hagyja, hogy bolyongjanak, mint a részegek.

Jób. 13.

- 1 Mindezt saját szememmel láttam, fülemmel hallottam, és megértettem.
- 2 Én is tudom, amit ti tudtok, nem vagyok alábbvaló, mint ti.
- 3 Ezért a Mindenhatóval akarok beszélni, Istennel szemben akarok védekezni.
- 4 Mert hazugságot kentek rám, mindnyájan mihaszna orvosok vagytok.
- 5 Bár elhallgatnátok egészen, akkor bölcsek maradnátok!
- 6 Hallgassátok meg védekezésemet, és figyeljetek ajkam ellenvetéseire.
- 7 Isten érdekében beszéltek álnokságot? Az ő érdekében beszéltek hamisságot?
- 8 Neki akarjátok pártját fogni, vagy Isten mellett perbe szállni?
- 9 Jó lesz-e, ha megvizsgál benneteket? Becsaphatjátok-e, ahogyan becsapjátok az embereket?
- 10 Szigorúan megbüntet titeket, ha titokban személyválogatók vagytok.
- 11 Nem ijedtek meg fenséges voltától? Nem fog el benneteket rettegés?
- 12 Jeles mondásaitok hamuba írt példázatok, sáncaitok agyagsáncok.
- 13 Hallgassatok már el, hadd beszéljek én, bármi történjék is velem!
- 14 Miért szaggatnám fogaimmal testemet, miért tenném kockára életemet?
- 15 Hiszen megölhet engem! Nem is reménykedem! Csak utaimat akarom védeni előtte.
- 16 Már az is segítség nekem, hogy elvetemültek nem kerülhetnek elé.
- 17 Azért hallgassatok figyelmesen szavamra, fületekkel magyarázatomra.
- 18 Íme, előterjesztem ügyemet! Tudom, hogy nekem van igazam.
- 19 Van-e, aki perbe száll velem? Akkor elhallgatok és kimúlok.
- 20 Csak kettőt ne tégy velem, színed előtt akkor nem rejtőzöm el:
- 21 vedd le rólam kezed, ne rémíts és ne ijessz engem!
- 22 Szólj hozzám, és én válaszolok, vagy én beszélek, és te felelj nekem!
- 23 Mi a bűnöm, mi a vétkem? Hitszegésem és vétkem ismertesd meg velem!
- 24 Miért rejtet el arcodat, miért tartasz ellenségednek?
- 25 Elsodort falevelet rémítesz, és száraz szalmaszálat üldözöl,
- 26 hogy ily sok keserűséget róttál rám, s ifjúkori bűneimért fizetsz meg nekem?!
- 27 Béklyót tettél a lábamra, ellenőrzöd minden ösvényemet, még lábam nyomát is megjegyzed!
- 28 Korhadtan mállok szét, mint a molyrágta ruha.

Jób. 14.

- 1 Az asszonytól született ember rövid életű, tele nyugtalansággal.
- 2 Kihajt, mint a virág, majd elfonnyad, árnyékként tűnik el, nem marad meg.
- 3 Még az ilyen embert is rossz szemmel nézed, engem is törvénybe idézel?!
- 4 Van-e tiszta ember, tisztátalanság nélküli? Nincs egyetlenegy sem.
- 5 Ha meg vannak határozva napjai, ha számon tartod hónapjait, ha határt szabnál neki, amit nem léphet át,
- 6 akkor légy hozzá elnéző, hogy békén lehessen, és legyen annyi öröme, mint egy napszámosnak!
- 7 Még a fának is van reménysége: ha kivágják, újból kihajt, és nem fogynak el hajtásai.
- 8 Még ha elvénül is a földben gyökere, ha elhal is a porban csonkja,
- 9 a víz illatától kihajt, ágakat hoz, mint a csemete.
- 10 De ha a férfi meghal, lehanyatlík, ha az ember kimúlik, hova lesz?
- 11 Elfogyhat a víz a tengerből, a folyó kiszikkadhat, kiszáradhat,
- 12 de az ember nem kel föl, ha egyszer lefeküdt: az egek elmúltáig sem ébrednek föl, nem serkennek föl alvásukból.
- 13 Bárcsak elrejteneél a holtak hazájában, ott rejtegetnéél haragod elmúltáig! Kiszabnád időmet, azután újra gondolnál rám.
- 14 Ha meghal a férfiú, életre tud-e kelni? Akkor egész küzdelmes életemen át is tudnék várni, míg csak be nem következik a fordulat.
- 15 Szólnál hozzám, és én válaszolnék, kívánczolnál kezed alkotása után.
- 16 Akkor még lépteimet is megszámlálnád, de nem tartanád számon vétkeimet.
- 17 Zacskóban volna lepecsételve minden vétkem, és eltörölnéd bűneimet.
- 18 Még a hegy is szétomlik, ha ledől, és a kőszikla is elmozdul helyéről.
- 19 A köveket is lekoptatja a víz, a föld porát is elsodorja az ár. Így pusztítod el a halandó reménységét.
- 20 Hatalmaskodol rajta szüntelen, s el kell mennie. Eltorzítod arcát, és úgy bocsátod el.
- 21 Ha tisztességre jutnak fiai, ő nem tudja. Ha semmibe veszik őket, nem veszi észre.
- 22 Teste csak saját fájdalmát érzi, lelke csak magát gyászolja.

Jób. 15.

1 Megszólalt a témáni Elifáz, és ezt mondta:

2 Szólhat-e a bölcs, ha tudása légből kapott, és csak keleti széllel fújta fel magát?

3 Vitatkozhat-e haszontalan beszéddel és semmit érő szavakkal?

4 Te már az istenfélelmet is semmibe veszed, megcsonkítod az áhítatot is Isten színe előtt.

5 A bűn tanítja erre a szádat, és a ravaszok nyelvét választottad.

6 Saját szád tesz bűnössé, nem én, és ajkaid vallanak ellened.

7 Talán te születted először az emberek között, és előbb keletkeztél a halmoknál?

8 Talán kihallgattad Isten titkát, és magadhoz ragadtad a bölcsességet?

9 Mit tudsz, amit mi nem tudunk? Mihez értesz, ami nálunk nincs meg?

10 Ősz is, meg öreg is akad közöttünk, jóval idősebb apádnál.

11 Kevésnek tartod Isten vigasztalását és a hozzád szelíden szóló beszédet?

12 Hova ragadott el a szíved, és miért villognak szemeid,

13 hogy Isten ellen fordítod lelkedet, és ily szavakat ejtesz ki a szádon?

14 Hogyan lehetne tiszta a halandó, és igaz ember az, ki asszonytól született?

15 Hiszen még szentjeiben sem bízhat, a menny sem elég tiszta szemében.

16 Mennyivel kevésbé az utálatos és romlott ember, aki úgy issza az álnokságot, mint a vizet!

17 Tanítalak téged, hallgass rám, mert amit megláttam, azt beszélem el,

18 amit a bölcsök hirdettek, s nem titkolták el azt, ami atyáiktól való.

19 Egyedül nekik adatott ez az ország, és közöttük nem járt idegen.

20 A bűnös minden nap gyötrődik, az erőszakos ember évei meg vannak számlálva.

21 Rémitő hangok vannak a fülében, béke idején tör rá a pusztító.

22 Maga sem hiszi, hogy elkerülheti a sötétséget, mert fegyver leselkedik rá.

23 Kenyér után bolyong, hogy hol találna? Tudja, hogy közel van hozzá a sötétség napja.

24 Szorongató szükség ijesztgeti, erőt vesz rajta, mint rohamra kész király,

25 mert Isten ellen nyújtotta ki kezét, a Mindenhatóval szemben hősködött.

26 Nekiszegzett nyakkal rohant ellene, szegekkel sűrűn kivert pajzsával.

27 Mivel zsír fedi az arcát, és hajú rakódott a tomporára;

28 pusztulásra szánt városokban lakott, házakban, ahol nem szabad lakni, mert romhalmazzá lesznek.

29 Nem gazdagodik meg, nem marad meg vagyona, és nem hajlik földig a kalásza.

30 Nem kerüli el a sötétséget, hajtásait hőség szárítja el, Isten szele sodorja el.

31 Ne bízzék hiábavalóságban, mert csalódik: hiábavalóságot kap helyette cserébe.

32 Időnap előtt vége lesz, ága nem zöldül ki,

33 mint ahogy a szőlő ledobja az éretlen szemeket, és az olajfa elhullatja virágát.

34 Mert az elvetemültek közössége terméketlen, és tűz emészti meg a vesztegetéssel szerzett sátrakat.

35 Nyomorúságot fogannak, bajt szülnek és méhükben csalás érlelődik.

Jób. 16.

1 Akkor megszólalt Jób, és ezt mondta:

2 Ilyesmit eleget hallottam. Nyomorúságos vigasztalók vagytok mindnyájan!

3 Vége lesz-e már az üres beszédnek? Vagy mi bajod van, hogy így válaszolsz?

4 Én is tudnék úgy beszélni, mint ti, csak volnátok ti az én helyemben! Tudnék én is szép szavakat mondani nektek, rázhatnám gúnyosan a fejemet.

5 Szájjal erősíthetnélek titeket, ajkaim részvétével enyhíthetnélek.

6 Ha beszélek, nem enyhül fájdalmam. Ha abbahagyom, akkor sem múlik el.

7 Kimerített már engem. Elpusztítottad egész családomat.

8 Megragadtál! Tanúvá lett, ellenem támadt, engem vádol elesett állapotom.

9 Haragja marcangolt, és üldözött engem. Fogait csikorgatja ellenem, villogó szemmel néz rám ellenségem.

10 Feltátották ellenem szájukat, gyalázkodva arcul vertek, együtt vonulnak ellenem.

11 Isten kiszolgáltat engem az álnokoknak, és a bűnösök kezébe juttat.

12 Nyugton voltam, de összetört. Nyakon ragadott és szétzúzott, céltáblájaként tett ki engem.

13 Körülvettek engem íjászaik, felhasítja veséimet kíméletlenül, epémet kiontja a földre.

14 Rést rés után tör rajtam, és rám rohan, mint valami hős.

15 Zsákruhát varrtam bőrömre, és porba hajtottam büszkeségemet.

16 Arcom a sírástól kivörösödött, szempilláimon a halál árnyéka van.

17 Pedig nem tapad kezemhez erőszak, és imádságom tiszta.

18 Föld, ne takard el véretem, ne némuljon el segélykiáltásom!

19 Most is van tanúm a mennyben, aki mellettem bizonyít a magasságban.

20 Saját barátaim csúfolnak! Álmatlanul tekintek Istenre,

21 hogy igazolja a férfiút Istennél, s az embert embertársával szemben.

22 Mert ez a néhány esztendő eltelik, és én nem térek vissza az ösvényről, amelyen elmegyek.

Jób. 17.

- 1 Lelkem összetört, napjaim kialvóban vannak: a temető vár énrám!
- 2 Bizony, gúnyolódásban van részem! Gáncsoskodásaik miatt virraszt szemem.
- 3 Tedd meg, vállalj értem kezességet! Ki más kezeskednék értem?
- 4 Mert szívükből eltávolítottad az értelmet, azért nem engeded fölülkerekedni őket.
- 5 Aki haszonért jelenti föl embertársait, annak a fiai hiába fognak sóvárogni.
- 6 Szóbeszéd tárgyává tett a népek előtt, olyan vagyok, mint akit arcul köptek.
- 7 Tekintetem elhomályosodott a bosszúság miatt, minden tagom olyan, mint az árnyék.
- 8 Elszörnyednek ezen a becsületes emberek, és az ártatlan felindul az elvetemült miatt.
- 9 De az igaz ragaszkodik a maga útjához, és a tiszta kezű ereje megnő.
- 10 De jöjjetek csak mindnyájan újra, úgysem találok bölcset köztetek!
- 11 Napjaim elmúltak, szétfoslottak terveim, szívemnek vágyai.
- 12 Ők az éjszakát nappallá akarják változtatni, mintha a világosság közelebb lenne, mint a sötétség.
- 13 Ha abban kell reménykednem, hogy a holtak hazája a házam, a sötétségben vetettem meg az ágyam,
- 14 ha a sírgödröt kell atyámnak neveznem, a férgek pedig anyámnak és nénémnek,
- 15 hol van akkor az én reménységem? Ki láthat itt reménysugárt?
- 16 Velem száll le a holtak hazájába, ha majd együtt a porba hanyatlunk.

Jób. 18.

- 1 Magszólt a súahi Bildád, és ezt mondta:
- 2 Mikor hagyok már fel a szavakkal? Gondolkozzatok, és aztán beszéljünk!
- 3 Miért tartasz bennünket állatnak, és miért nézel ostobának?
- 4 Ha magadat marcangolod haragodban, talán elpusztul miattad a föld, és elmozdul helyéről a kőszikla?
- 5 Sőt, a bűnösök világossága kialszik, tűzük lángja nem fénylik.
- 6 A világosság elsötétedik sátrában, mécsese kialszik mellette.
- 7 Erőtlen léperei megrövidülnek, saját tanácsa buktatja el.
- 8 Mert lába hálóba bonyolódik, és kelepébe kerül.
- 9 Sarkát csapda ragadja meg, és hurok feszül rá.
- 10 Kötél van elrejtve számára a földön, és csapda van ösvényén.
- 11 Körös-körül félelmek rémítik, és kergetik lépten-nyomon.
- 12 Éhesen vár rá a nyomorúság, és kész a veszedelem, hogy elbuktsassa.
- 13 Darabonként rágja le a bőrét, darabonként rágja a halál kezdete.
- 14 El kell szakadnia biztonságos sátrától, és oda kell lépnie a borzalmak királya elé.
- 15 Sátrában nem az övéi laknak, lakóhelyére kénkövet szórnak.
- 16 Alul elszáradnak gyökerei, és felül lefonnyad az ága.
- 17 Emlékezete eltűnik a földről, és nem emlegetik nevét az utcán.
- 18 Világosságból sötétségbe taszítják, a föld kerekességéről elúzik.
- 19 Utódja és sarjadéka nem lesz népe között, senkije sem marad lakóhelyén.
- 20 Végnapján elszörnyednek a nyugaton lakók, és iszonyat fogja el a keleten lakókat.
- 21 Bizony, így jár az álnokok hajléka, annak lakóhelye, aki nem akar Istenről tudni.

Jób. 19.

1 Ekkor megszólalt Jób, és ezt mondta:

2 Meddig kínozzátok még lelkemet, meddig akartok még szavaitokkal összetörni?

3 Már tízszer is gyaláztatok engem. Nem szégyellitek, hogy így gyötörtök?

4 Ha valóban tévedtem is, énrajtam marad a tévedésem.

5 Ha valóban fölém akartok kerekedni, és rám akarjátok bizonyítani a gyaláztatot,

6 akkor pedig tudjátok meg, hogy Isten nyomorított meg, és ő kerített hálójába engem.

7 Ha erőszak miatt kiáltozom, nem kapok választ. Segítségért kiáltok, de nem véd a törvény.

8 Eltorlaszolta utamat, nem mehetek tovább, ösvényeimre sötétséget borított.

9 Dicsőségemtől megfosztott, levette fejemről a koronát.

10 Kitépte reménységemet, mint valami fát, letördelt körös-körül: tönkrementem.

11 Fellángolt ellenem haragja, és ellenségének tekintett engem.

12 Együtt támadtak csapatai, utat törtek ellenem, táborot vertek sátram körül.

13 Rokonaimat eltávolította mellőlem, ismerőseim egészen elidegenedtek tőlem.

14 Szomszédaim elhagytak, ismerőseim elfelejtettek.

15 A házamban élők és szolgálóim idegennek tartanak, rám sem ismernek többé.

16 Szolgámnak kiáltok, de nem válaszol, még ha könyörgök is neki.

17 Feleségem undorodik leheletemtől, testvéreim iszonyodnak tőlem.

18 Még a kisgyermek is megvetnek, ha föl akarok kelni, kicsúfolnak.

19 Utál minden bizalmas barátom. Akiket szerettem, ellenem fordultak.

20 Bőröm és húsom a csontomhoz tapad, csak a fogam húsa maradt meg.

21 Könyörüljete, könyörüljete rajtam, barátaim, mert Isten keze vert meg engem!

22 Miért üldöztök, mint az Isten, miért nem elégedtek meg testemmel?

23 Bárcsak leírnák szavaimat, bárcsak följegyeznék egy könyvbe,

24 vas íróvesszővel és ólommal minden időkre kősziklába vésnék!

25 Mert én tudom, hogy az én megváltóm él, és utoljára megáll a por fölött,

26 s ha ez a bőröm lefoszlik is, testemben látom meg az Istent.

27 Saját magam látom meg őt, tulajdon szemeim látják meg, nem más, bár veséim is megemésztetnek.

28 Ha ezt mondjátok: Mivel kényszerítsük őt, hogy megtaláljuk bajának a gyökerét,

29 akkor rettegjete a fegyvertől, mert a harag fegyveres büntetést szül, és megtudjátok, hogy van ítélőbíró.

Jób. 20.

- 1 Megszólalt a naamáí Cófár, és ezt mondta:
- 2 Azért kényszerít ingerültségem feleletre, s amiatt van nyugtalanság bennem,
- 3 mert megszegyenítő kioktatást hallok. De értelmes lelkem megadja a választ.
- 4 Tudod-e azt, hogy ősidőktől fogva, amióta csak ember került a földre,
- 5 a bűnösök vigadozása rövid ideig tart, és az elvetemültek öröme egy pillanat?
- 6 Ha az égig nőne is büszkesége, és a felleget érné is feje,
- 7 semmivé lesz örökre, mint a ganéj, és akik látták, majd ezt mondják: Hova lett?
- 8 Elrepül, mint az álom, és nem találják. Eltűnik, mint az éjszakai látomás.
- 9 Nem ragyog már rá senkinek a szeme, lakóhelyén nem törődnek többé vele.
- 10 Fiai a nincstelenség kedvében járnak, és vagyonát kiereszti kezéből.
- 11 Ha csontjai tele is voltak ifjú erővel, az vele együtt a porba hanyatlik.
- 12 Ha édes szájában a gonoszság, és nyelvével szopogatja azt,
- 13 ha sajnálja azt lenyelni, és ínye között tartogatja,
- 14 eledele átváltozik gyomrában, viperaméreggé lesz benne.
- 15 Gazdagságot nyelt, de kihányja, hasából is kihajtja az Isten.
- 16 Vipera mérgét szívja, áspiskígyó marása gyilkolja meg,
- 17 hogy ne gyönyörködjék a folyóvizekben, a tejjel és mézzel folyó patakokban.
- 18 Elveszíti, amit szerzett, nem élvezheti, cserével nyert gazdagságának sem örülhet.
- 19 Hiszen tönkretette, cserbenhagyta a nincsteleneket. Házát rabolt, de nem építi tovább.
- 20 Mivel gyomra nem tudta, mi az elég, értékeit nem mentheti meg.
- 21 Falánksága semmit sem hagyott meg, ezért nem lesz tartós jóléte.
- 22 Bár nagy bőségben él, szorult helyzetbe jut, lesújt rá az összes nyomorult keze.
- 23 Amikor meg akarja tölteni a hasát, rábocsátja izzó haragját, záporoként hullatja rá evés közben.
- 24 Amikor vaskorcs elöl menekül, ércíjjal lövik át.
- 25 Kirántja, és kijön a hátából, csillogó nyíl az epéjéből. Rémület fogja el.
- 26 Rejtett kincseire teljes sötétség vár, majd megemészti a még föl nem szított tűz. Veszedelem éri, aki sátrába menekült.
- 27 Leleplezi bűnét az ég, és ellene támad a föld.
- 28 Házának jövedelmét elhurcolják, szétfolyik Isten haragja napján.
- 29 Ezt kapja a bűnös ember osztályrészül az Istentől, ezt örökli beszédéért Istentől.

Jób. 21.

1 Akkor megszólalt Jób, és ezt mondta:

2 Hallgassátok meg figyelmesen szavamat, ezzel vigasztaljatok!

3 Tűrjétek el, ha én is beszélek, s miután beszéltem, gúnyolhattok.

4 Hiszen nem emberek miatt panaszkodom, nem ok nélkül türelmetlenkedem!

5 Forduljatok felém, szörnyedjétek el, és tegyétek kezeteiket a szátokra!

6 Ha rá gondolok, megzavarodom, és reszketés fogja el testemet.

7 Miért maradhatnak életben a bűnösök? Magas kort érnek el, sőt meg is gazdagodnak.

8 Ivadékaik előttük jutnak jómódba, sarjadékaik szemük láttára.

9 Házukban békesség van, rettegés nélkül, nincs rajtuk Isten vesszeje.

10 Bikája hág, és nem hiába, tehene ellik, és nem vetél el.

11 Kieresztki kisfiaikat, mint a juhokat, és ugrándoznak gyermekeik.

12 Dob és citera mellett énekelnek, és síp hangjánál örvendeznek.

13 Jólétben töltik napjaikat, és csendesen szállnak le a holtak hazájába.

14 Azt mondták Istennek: Távozz tőlünk, nem akarunk tudni utaidról!

15 Mert kicsoda a Mindenható, hogy szolgáljuk, és mi hasznunk abból, ha hozzá
folyamodunk?

16 Pedig jólétük nincs a kezükben. A bűnös tanácsoktól távol tartom magam!

17 Hányszor kialszik a bűnösök mécsese, veszedelem éri őket, és pusztulást osztogat
Isten haragja!

18 Olyanok lesznek, mint a szél hordta törek, és mint a polyva, melyet elragadott a
forgószél.

19 Csak fiainak tartogat veszedelmet az Isten? Neki fizet meg, majd megtudja!

20 Saját szemével látja meg romlását, és a Mindenható izzó haragját issza.

21 Mert mit törődik már halála után háza népével, ha hónapjainak száma elfogyott?

22 Kioktathatja-e valaki az Istent? Hiszen ő ítélkezik a magasság lakói fölött is!

23 Az egyik meghal ereje teljében, minden gondtól mentesen és nyugodtan.

24 Lányéka tele van kövérséggel, csontjaiban zsíros velő van.

25 A másik pedig meghal keserű lélekkel, mert nem élvezte a jót.

26 Egyformán a porba kell feküdniük: ellepik őket a férgek.

27 Látjátok, ismerem gondolataitokat, és az ellenem szótt fondorlatokat.

28 Mert azt mondjátok: Hol van az előkelők háza, hol van a sátor, ahol a bűnösök laknak?

29 Hát nem kérdeztétek meg azokat, akik utazni szoktak, és nem ismeritek intéseiket,

30 hogy a veszedelem napját Isten a gonoszoknak tartogatja, és a harag napja felé viszi
őket?

31 Ki veti szemére dolgait, ki fizet meg neki tetteiért?

32 Ha kiviszik a temetőbe, sírdombja fölött örködnek.

33 Édesek neki a völgy hantjai, és sok ember vonul utána, meg előtte is számtalan.

34 Miért akartok hiábavalósággal vigasztalni? Válaszaitokból a rosszindulat beszél.

Jób. 22.

- 1 Megszólalt a témáni Elifáz, és ezt mondta:
- 2 Használhat-e az ember Istennek? Hiszen csak önmagának használ az okos.
- 3 Mi öröme telik a Mindenhatónak abban, hogy te igaz vagy? Van-e haszna abból, hogy te feddhetetlenül élsz?
- 4 Talán azért fenyít téged, mert féledőt, ezért száll perbe veled?
- 5 Bizony sok gonoszságod van, és bűneidnek se vége, se hossza!
- 6 Hiszen zálogot vettél atyádfiaitól ok nélkül, és meztelenre vetköztetted őket.
- 7 A szomjazónak nem adtál vizet inni, az éhezőtől megtagadtad a kenyeret.
- 8 A hatalmaskodóé az ország, a kiváltságosok laknak benne.
- 9 Az özvegyeket üres kézzel bocsátottad el, az árvák karjait összetörted.
- 10 Ezért vannak körülötted csapdák, és hirtelen rémület ijeszt téged.
- 11 Sötétség lep meg; nem látsz, vízáradat borít el.
- 12 Mennyei magasságban van az Isten! Nézd, milyen magasan ragyognak a csillagok!
- 13 És te azt kérdezted: Mit tud az Isten? Ítélezhet-e a sötét felhőn keresztül?
- 14 Sűrű felhők rejtik el őt, nem lát, és az ég peremén jár-ke.
- 15 Követed-e az ősidők ösvényét, amelyet álnok emberek tapostak,
- 16 akik időnap előtt ragadtattak el, és alapjukat elmosta az ár?
- 17 Azt mondták Istennek: Távozz tőlünk! Mit tehet értünk a Mindenható?
- 18 Ő mégis megtöltötte házukat javaival. A bűnös tanácsoktól távol tartom magam!
- 19 Ezt látva, örülnek az igazak, az ártatlan pedig így gúnyolja őket:
- 20 Bizony, kiirtották ellenségeinket, tűz emészti meg még maradékukat is!
- 21 Légy bizalommal Istenhez, békülj meg vele, mert ennek jó eredménye lesz.
- 22 Fogadd el szájából a tanítást, és szívleld meg mondásait!
- 23 Ha megtérsz a Mindenhatóhoz, felépülsz, és eltávolítod az álnokságot sátradból.
- 24 Porba dobod az aranyat, patak kövei közé az ófíri aranyat,
- 25 és akkor a Mindenható lesz az aranyad és válogatott ezüstöd.
- 26 Akkor majd a Mindenhatóban gyönyörködsz, és arcodat Istenhez emeled.
- 27 Ha könyörögsz hozzá, meghallgat, te pedig teljesíted fogadalmadat.
- 28 Ha valamit elhatározol, meglesz, világosság ragyogja be utadat.
- 29 Ha megaláztak, mondd azt, hogy gőgös voltál, mert azon segít Isten, aki lesüti a szemét.
- 30 Még azt is megmenti, aki nem ártatlan, mert ha tiszta lesz a kezed, megmenekülsz.

Jób. 23.

1 Akkor megszólalt Jób, és ezt mondta:

2 Most is csak lázongás, ha panaszkodom, kezemmel kell elfojtanom sóhajtásomat.

3 Bár tudnám, hogy hol találom Istent! Elmennék a trónusáig,

4 eléje terjeszteném ügyemet, tele lenne szám szemrehányással,

5 hogy megtudjam, milyen szavakkal válaszol, és hogy megértsem, mit is mond nekem:

6 teljes erővel perel-e majd velem, vagy pedig csak figyel rám?

7 Becsületes emberként vitatkoznék vele, és végleg fölmentene engem a bírám.

8 De ha kelet felé megyek, nincs ott, ha nyugat felé, nem veszem észre.

9 Ha északon működik, nem látom, ha délre fordul, ott sem láthatom.

10 Csak ő tudja, milyen úton járok. Ha megvizsgál, kiderül, hogy arany vagyok.

11 Szorosan járok a nyomában, az ő útján maradok, nem térek le róla.

12 Ajkának parancsából nem engedek, keblembe zártam szája mondásait.

13 Mert ő ugyanaz marad. Ki változtathatná meg? Véghezviszi, amit lelke kíván.

14 Bizony, beteljesíti, amit kiszabott rám. Ilyesfélét gyakran szokott tenni.

15 Ezért megrettenek színe előtt, ha csak rá gondolok is, rettegek tőle.

16 Mert Isten csüggesztette el szívemet, a Mindenható rettentett meg engem.

17 Mert nem a sötétség miatt kell elnémulnom, nem az arcomat borító sűrű homály miatt.

Jób. 24.

- 1 Miért nincsenek a Mindenhatónál ítéletre fenntartott idők, miért nem láthatják ítéletének napjait, akik őt ismerik?
- 2 Határokat mozdítanak el, nyájakat rabolnak el, és legeltetik.
- 3 Az árvák szamarát elhajtják, az özvegyek ökrét zálogul elveszik.
- 4 Lekergetik az útról a szegényeket, meg kell lapulnia az ország minden nyomorultjának.
- 5 Olyanok, mint vadszamarak a pusztában: kimennek, hogy munkájukkal harapnivalót keressenek, mert a pusztaság ad kenyeret gyermekeinek.
- 6 A bűnösök mezején szereznek takarmányt, és az ő szőlőjükben szedegetnek.
- 7 Mezítelenül hálnak, ruhátlanul, még hidegben sincs takarójuk.
- 8 Zivatar áztatja őket a hegyekben, sziklába kapaszkodnak, ha nincs menedékhelyük.
- 9 Letépi az emlőről az árvát, és zálogul viszik el a szegénytől.
- 10 Mezítelenül járnak, ruhátlanul, és éhezve hordják a kévét.
- 11 Mások házában ütnek olajat, taposnak a borsajtókban, mégis szomjaznak.
- 12 A városban haldoklók nyögnek, megsebzettek kiáltanak segítségért, de Isten nem törődik ezzel.
- 13 Vannak, akik ellenségei a világosságnak, nem ismerik útjait, nem maradnak ösvényein.
- 14 Virradat előtt kel föl a gyilkos, hogy megölje a nyomorultat és a szegényt; a tolvaj pedig éjjel.
- 15 A parázna szeme az alkonyatot lesi: Senki szeme ne vegyen észre - gondolja -, és leplet borít az arcára.
- 16 Sötétben törnek be a házakba, nappal bezárkóznak, nem akarnak tudni a világosságról.
- 17 Mert mindnyájuknak a sűrű sötétség a reggelük, hiszen megszokták a rémítő, sűrű sötétséget.
- 18 Gyorsan eltűnnek a víz színén, birtokuk átkozott lesz az országban, nem tér be többé a szőlőskertekbe.
- 19 Szárazság és hőség elnyeli a hó levét, a holtak hazája pedig azokat, akik vétkeztek.
- 20 Még az anyaméh is elfelejti őt, férgek csemegéje lesz. Senki sem emlékszik rá többé, összetörik az álnokság, mint a fa.
- 21 Mert bántalmazza a meddőt, aki nem szült, és az özvegyel nem tesz jót.
- 22 Isten ereje megnyújtja a hatalmasnak idejét; de bár még áll, nem bízhatik életében.
- 23 Biztonságot ad neki és támaszt, de szemmel tartja útjait.
- 24 Fölemelkednek, de egy kis idő múlva nincsenek, elsüllyednek, elenyésznek, mint bárki más, levágják őket, mint a kalászkot.
- 25 Nem így van-e? Ki hazudtolhatja meg, ki tehetné semmivé szavamat?

Jób. 25.

1 Megszólalt a súahi Bildád, és ezt mondta:

2 Isten hatalma rettegést kelt, békességet szerez a magasságban.

3 Nincs száma csapatainak; kire ne ragyogna világossága?

4 Hogyan lehetne igaz a halandó Isten előtt, hogyan lehetne tiszta, ki asszonytól született?

5 Nézd a holdat: még az sem elég ragyogó, szemében még a csillagok sem fényesek.

6 Hát még a halandó, ez a féreg, és az ember fia, ez a hernyó?

Jób. 26.

1 Ekkor Jób megszólalt, és ezt mondta:

2 Segítettél-e az erőtlennek, támogattad-e a tehetetlen karját?

3 Adtál-e tanácsot az oktalannak, hasznos volt-e sok tanításod?

4 Ki által mondtad el szavaidat, kinek a lelke beszélt belőled?

5 Megremegnek az árnyak, amelyek a vizek alatt nyugszanak.

6 A holtak hazája leplezetlen Isten előtt, nincs eltakarva a pusztulás helye.

7 Ő terjesztette ki északot a kietlenség fölött, megerősítette a földet a semmiség fölött.

8 Fellegekbe zárta a vizeket, nem hasad meg a felhő alattuk.

9 Eltakarta trónusát, felhőt terjesztett ki fölötte.

10 Határt szabott a vizeknek, ott, ahol a világosság találkozik a sötétséggel.

11 Az egek oszlopai meginognak, és megrendülnek fenyegetésétől.

12 Erejével lecsillapította a tengert, értelmével szétzúzta a szörnyeteget.

13 Leheletétől kiderült az ég, amikor kezével átdöfte a menekülő kígyót.

14 Pedig ez csak a szegélye útjának! S milyen halk szót hallunk tőle! De hatalmas mennydörgését ki tudná elviselni?

Jób. 27.

1 Jób folytatta beszédét, és ezt mondta:

2 Az élő Istenre mondom, aki megfosztott igazamtól, és a Mindenhatóra, aki megkeserítette lelkemet,

3 hogy amíg csak lélegzem, és Isten lehelete van bennem,

4 nem szól ajkam álnokságot, nem mond nyelvem hamisságot.

5 Távol legyen tőlem, hogy igazat adjak nektek! Míg csak meg nem halok, nem engedek feddhetetlenségemből.

6 Igazamhoz ragaszkodom, nem hagyom, egyetlen napomért sem gyaláz a szívem.

7 Úgy járjon ellenségem, mint a bűnös ember, és aki ellenem támad, mint az álnok.

8 Mert van-e reménye az elvetemültnek, ha véget vet neki Isten, és számon kéri tőle életét?

9 Meghallgatja-e Isten a kiáltását, ha végszükségbe kerül?

10 Gyönyörködhet-e a Mindenhatóban? Segítségül hívhatja-e bármikor az Istent?

11 Megtanítalak benneteket Isten hatalmára. Nem titkolom el, mi a Mindenható terve.

12 Hiszen mindnyájan látjátok! Miért beszéltek hát hiábavalóságot?

13 Ez jut a bűnös embernek Istentől, ilyen örökséget kapnak az erőszakoskodók a Mindenhatótól:

14 Ha sok gyermeke lesz is, fegyver vár rájuk, utódaiknak kenyere sem lesz elég.

15 Maradékait dögvész viszi sírba, özvegyeik nem siratják őket.

16 Ha annyi ezüstöt halmozna is fel, mint a por, és annyi öltözéket készíttetne, mint az agyag:

17 készíttethet, de az igazak öltik majd magukra, az ezüstön pedig az ártatlanok osztoznak.

18 Háza, amit épített, mint a molyfészek, vagy mint a kunyhó, melyet a csősz készített.

19 A gazdag lefekszik, de nem lesz az többé: mire fölnyitja szemét, semmije sem lesz.

20 Rémület lepi meg, mint az árvíz, éjjel ragadja el a forgószelet.

21 Fölkapja őt a keleti szél, és elmegy, elragadja lakóhelyéről.

22 Dobálja kíméletlenül, futva menekül előle.

23 Összecsapják tenyerüket miatta, és fölszisszennek lakóhelyén.

Jób. 28.

- 1 Az ezüstnek bányája van, az aranynak pedig helye, ahol mossák.
- 2 A vasat a földből hozzák elő, a rezet pedig kőzetből olvasztják.
- 3 Véget vet az ember a sötétségnek, sorra végigkutatja a sűrű homályban és sötétségben levő köveket.
- 4 Aknát törnek lakatlan helyen, a járókelők elfeledkeznek róluk, az emberektől messze függnak, himbálóznak.
- 5 A föld, amelyből kenyér terem, odalent olyan, mintha tűz pusztította volna.
- 6 A zafír kőzetben található, az arany pedig rögöcskében.
- 7 Ösvényét nem ismeri a ragadozó madár, a sólyom szeme sem pillantja meg.
- 8 Nem járnak ott vadállatok, az oroszlán sem lépked rajta.
- 9 A legkeményebb követ is megmunkálja, a hegyek tövét is földúlja.
- 10 A sziklákban folyosót hasít, és minden drágaságot meglát a szeme.
- 11 Eltömi a beszivárgó vizet, napvilágra hozza, ami rejtve van.
- 12 De a bölcsesség hol található? Hol van az értelem lelőhelye?
- 13 Nem ismeri értékét a halandó, nem található az élők földjén.
- 14 A mélység ezt mondja: Nincs bennem! A tenger ezt mondja: Nálam sincsen!
- 15 Nem lehet megvenni színaranyért, nem lehet árát ezüstben kimérni.
- 16 Nem fizethető meg Ófír aranyával, sem drága ónixszal vagy zafírral.
- 17 Nem ér föl vele az arany és az üveg, arany ékszerekért sem cserélhető.
- 18 Korall és kristály nem is említhető, a bölcsesség birtoklása drágább a gyöngyöknél.
- 19 Nem ér föl vele a Kútból való topáz, színarannyal sem lehet megfizetni.
- 20 Honnan jön tehát a bölcsesség? Hol van az értelem lelőhelye?
- 21 Rejtve van minden élő szeme előtt, az ég madarai elől is el van takarva.
- 22 A pusztulás és a halál ezt mondja: Csak hírért hallottuk fülünkkel.
- 23 Isten ismeri az ahhoz vezető utat, ő tudja annak lelőhelyét.
- 24 Mert ő ellát a föld széléig, mindent lát az ég alatt.
- 25 Amikor megszabta a szél erejét, és megállapította a vizek mértékét,
- 26 megszabta az esőnek a rendjét és a mennydörgő viharfelhő útját:
- 27 akkor megtekintette és számba vette, elkészítette és megvizsgálta a bölcsességet.
- 28 Az embernek pedig ezt mondta: Íme az Úr félelme a bölcsesség, és a rossz kerülése az értelem.

Jób. 29.

1 Jób folytatta beszédét, és ezt mondta:

2 Bárcsak olyan volnék, mint a hajdani hónapokban! Mint azokban a napokban, amikor Isten őrzött engem!

3 Amikor mécsese világított fejem fölött, sötétben is az ő világosságánál járhattam;

4 mint amilyen ifjúkorom idején voltam, amikor Istennel közösségben élhettem sátramban;

5 amikor még velem volt a Mindenható és körülöttem voltak gyermekeim;

6 amikor lépteim tejszínben fürödtek, és mellettem a kősziklából is olajpatakok ömlöttek.

7 Amikor a városkapuhoz mentem, és elfoglaltam helyemet a téren,

8 ha meglátták az ifjak, hátrahúzódtak, az öregek pedig fölkeltek, és állva maradtak.

9 A vezető emberek abbahagyták a beszédet, és tenyerüket a szájukra tették.

10 A fejedelmek hangja elnémult, és nyelvük az ínyükhöz tapadt.

11 Akinek a füle hallott rólam, boldognak mondott, akinek a szeme látott, mellettem tanúskodott.

12 Mert megmentettem a segítségért kiáltó nyomorultat, és az árvát, akinek nem volt segítője.

13 A veszendő áldása szállt rám, és az özvegy szívét felvidítottam.

14 Igazságot öltöttem magamra, és az is magára öltött engem, jogosság volt a palástom és a süvegem.

15 A vaknak szeme voltam, és lába a sántának.

16 Atyja voltam a szegényeknek, és az ismeretlen ügyét is jól megvizsgáltam.

17 Összetörtem az álnok állkapcsát, és fogai közül kihúztam a zsákmányt.

18 Azt gondoltam, hogy fészkeimmel együtt halok meg, s mint a fönixmadár, sokáig élek.

19 Gyökerem a vízig nyúlik, ágamra éjjel harmat száll.

20 Dicsőségem velem együtt újul meg, íjam is kicserélődik kezemben.

21 Figyelmesen hallgattak rám, elnémultak, ha tanácsot adtam.

22 Beszédem után nem szóltak tovább, szavam permetként hullott rájuk.

23 Úgy vártak rám, mint az esőre, mint akiknek tavaszi esőt szomjaz a szája.

24 Ha nevetve fordultam feléjük, akkor ők sem hittek, ha derús volt az arcom, nem szomorodtak el.

25 Én választottam meg, hogy mit tegyenek, élükön ültem, és úgy laktam közöttük, mint egy király a csapatában, mint aki gyászolókat vigasztal.

Jób. 30.

1 Most azonban kinevetnek engem, akik fiatalabbak nálam, akiknek az apját annyira sem becsültem, hogy juhászok közé soroljam.

2 Mire mentem volna kezük erejével? Hiszen életerejük odalett.

3 Ínségtől és éhségtől legyengülve a kopár földet rágják a már régen elpusztult pusztaságon.

4 Vadsóskát tépnek a bokrok mellett, és rekettyegyökér a kenyérük.

5 Kiközösítik őket, és rájuk kiáltanak, mint a tolvajokra.

6 Völgyek szakadékaiban kell lakniuk, a föld és a sziklák üregeiben.

7 A bokrok között kiáltoznak, a csalánok alatt gyülekeznek.

8 Bolondok, sőt becstelenedek is, akiket korbáccsal vertek ki az országból.

9 És most ezek gúnyolódna rajtam, ezek fecsegnek rólam.

10 Utálkozva távolodnak el tőlem, és nem állnak arcomba köpni.

11 Mert meglázította íjam húrját, és megalázott az Isten: azért viselkednek zabolátlanul velem szemben.

12 Jobb felől csöcselék támad rám, lábamnak gáncsot vetnek, és utat építenek ellenem, hogy megrontsanak.

13 Az én ösvényemet meg elrontják, hogy romlásomat siettessék, pedig nincs is segítők.

14 Mint valami széles résen, úgy törnek ellenem: viharként zúdulnak rám.

15 Rémullet fog el. Szélvész űzi el méltóságomat, boldogságom eltűnt, mint a felleg.

16 Fogytán van már a lelkierőm, a nyomorúság napjai tartanak fogva.

17 Éjszaka nyilallás van a csontjaimban, és kínjaim nem csillapodnak.

18 Nagy erejével megfogja öltözetemet, ruhámnál fogva megragad.

19 Sárba dobott engem, hasonló lettem a porhoz és a hamuhoz.

20 Segítségért kiáltok hozzád, de nem válaszolsz. Eléd állok, de te csak figyelsz engem.

21 Kegyetlenné váltál irántam. Erős kézzel üldözöl engem.

22 Fölemelsz, és elsodortatsz a széllel, szétmállasztasz a viharban.

23 Jól tudom, hogy halálba viszel, abba a házba, ahol minden élő találkozik.

24 De a roskadozó nem nyújthatja ki a kezét? Aki veszélyben van, nem kiálthat segítségért?

25 Nem sírtam-e, ha valakinek nehéz napja volt? Nem volt-e lelkem szomorú a szegény miatt?

26 Bizony, jót reméltem, és rossz jött. Világosságot vártam, és sűrű homály jött.

27 Forr a bensőm, nincs nyugtom, elértek a nyomorúság napjai,

28 Feketén járok, de nem a nap hevétől. Fölkelek, hogy segítségért kiáltsak a gyülekezethez.

29 A sakálók testvére lettem, és a struccok társa.

30 Bőröm megfeketedett, csontom pedig ég a láz miatt.

31 Citerám gyászosan szól, sípom síró hangon.

Jób. 31.

1 Szövetséget kötöttem a szememmel, hogy ne tekintsen a szüzekre.
2 Mi lett volna akkor osztályrészem Istentől onnan fentről, vagy örökségem a Mindenhatótól a magasságból?
3 Hiszen veszedelem vár az álnokra, szerencsétlenség a gonosztevőkre!
4 Jól láthatja utaimat Isten, és számon tarthatja minden lépésemet.
5 Ha hamisan jártam, és lábam csalásra sietett,
6 mérjen meg engem igaz mérleggel, és megtudja Isten, hogy feddhetetlen vagyok.
7 Ha lépésem letért a jó útról, ha szívem a szememet követte, vagy kezemhez szenny tapad,
8 más egye meg, amit vetettem, és ami nekem sarjadt, tépjék ki gyökerestül!
9 Ha szívem asszony után bolondult, és leselkedtem felebarátom ajtajánál,
10 másnak öröljön a feleségem, és mások hajoljanak rá.
11 Mert gyalázatos dolog ez, és bírák elé való bűn.
12 Olyan tűz ez, amely a pusztulás helyéig emészt, és minden jövedelmemet gyökerestül irtja ki.
13 Ha semmibe vettem szolgám vagy szolgálóm igazát, amikor perük volt ellenem,
14 mitévő lennék, ha rám támadna Isten, mit felelnék neki, ha számon kérné?
15 Nem az alkotta-e őt, aki engem az anyaméhben? Nem ugyanaz formált-e bennünket az anyaölből?
16 Ha megtagadtam a nincstelének kívánságát, és az özvegy szemeit epedni engedtem,
17 ha falatomat egymagam ettem meg, és az árva nem evett belőle,
18 akit ifjúságom óta apjaként neveltem, és anyám méhétől fogva vezettem,
19 ha elnéztem, hogy a veszendő ruhátlan, és a szegénynek nincs takarója,
20 ha nem áldott engem, mert dereka juhaim gyapjától fölmelegedett,
21 ha az árva ellen kezet emeltem, mert láttam, hogy a kapuban segítségemre vannak,
22 akkor essék le vállam a lapockámról, törjön le tőből a karom!
23 Hiszen rettegtem Isten csapásától, és fenségét nem bírom elviselni.
24 Ha reménységemet aranyba vettem, és azt gondoltam, hogy csak a színaranyban bízhatom,
25 ha annak örültem, hogy gazdagságom nagy, és sokat szerzett a kezem,
26 ha néztem a napvilágot, hogyan ragyog, és a holdat, hogy milyen pompával halad,
27 ha csak titokban is olyan bolondságot tettem, hogy csókot hintettem feléjük kezemmel,
28 ez is bírák elé való bűn volna, mert megtagadtam volna az Istent odafönt.
29 Nem örültem gyűlölőm vesztének, nem ujjongtam, ha baj érte,
30 nem szoktam számmal vétkezni, átkot kérve valakire.
31 Nem mondhatták sátram vendégei, hogy valaki nem lakott jól nálam hússal.
32 Nem hált jövevény az utcán, ajtómat kitértam az utas előtt.
33 Ha emberi módon eltitkoltam vétkeimet, keblembbe rejtve bűnömet,
34 bizony, akkor tarthatnék a nagy tömegetől, retteghetnék a nemzetségek megvetésétől, hallgatnék, és az ajtón sem lépnék ki.
35 Bárcsak meghallgatna valaki! Íme, ez a végszóm: Válaszoljon a Mindenható, írjon vádiratot, mint vádlóm.
36 Bizony, én azt a vállamra venném, és a fejemre kötném, mint koronát.
37 Lépteim számát is megmondanám neki, mint egy fejedelem, úgy járulnék hozzá.
38 Ha a termőföldem ellenem kiáltott, és valamennyi barázdája sírt,
39 ha termését fizetés nélkül ettem, vagy művelőit agyonhajszoltam:
40 tövis teremjen búza helyett, és gyom árpa helyett!
Itt végződnek Jób beszédei.

Jób. 32.

1 Ez a három férfi nem válaszolt többé Jóbnak, mivel ő igaznak tartotta magát. 2 Akkor haragra gerjedt a Búzból, Rám nemzetségéből való Elíhú, Barakél fia. Megharagudott Jóbra, amiért igaznak tartotta magát Istennel szemben. 3 De három barátja ellen is haragra gerjedt, mert nem találták meg a kellő választ, pedig bűnösnek tartották Jóbót. 4 Elíhú azonban várt a Jóbhoz szóló beszédével, mert azok idősebbek voltak nála. 5 De amikor látta Elíhú, hogy nincs több válasza a három férfinak, akkor haragra gerjedt. 6 Megszólalt a Búzból való Elíhú, Barakél fia, és ezt mondta:
Én még fiatal vagyok, ti pedig öregek. Ezért hátrahúzódtam, és féltem elmondani nektek, amit tudok.

7 Azt gondoltam: beszéljenek a korosabbak, adják tudtul a bölcsességet az idősebbek.

8 De csak a lélek az a halandóban, a Mindenható lehelete, ami értelmessé teszi.

9 Nem az idősek a bölcsék, és nem a vének értenek az ítélethez.

10 Ezért azt mondom, hallgass rám, hadd mondjam el én is, amit tudok.

11 Én kivártam, amíg beszéltetek, figyeltem, amíg okoskodtatok, míg a szavakat kerestétek.

12 Nagyon ügyeltem rátok, de senki sem tudta Jóbót megcáfolni, egyikőtök sem felelt meg mondásaira.

13 Ne mondjátok: olyan bölcsességre bukkantunk, melyet csak Isten győzhet le, nem ember.

14 Nem hozzám intézte szavait, ezért nem a ti mondásaitokkal felelek neki.

15 Megijedtek, nem válaszoltak többé. Cserbenhagyták őket a szavak.

16 Vártam, de ők nem beszéltek. Megálltak, és nem szóltak többet.

17 Hadd mondjam el én is a magamét, hadd mondjam el én is, amit tudok!

18 Mert tele vagyok szavakkal, szorongat engem belül a lélek.

19 Olyan már a bensőm, mint amikor a bornak nincs nyílása, széthasad, mint újbortól a tömlők.

20 Beszélek tehát, hogy levegőhöz jussak. Megnyitom számat, és válaszolok.

21 Nem leszek személyválogató senkivel szemben. Nem hízelgek senkinek sem.

22 Nem is értek a hízelgéshez. Hamarosan el is ragadna engem alkotóm.

Jób. 33.

- 1 Ezért halld meg, Jób, szavaimat, figyelj minden beszédemre!
- 2 Most már kinyitom a számat, nyelvem hegyén a szó.
- 3 Őszinte szívvel szólok, és tudós ajkam tisztán beszél.
- 4 Engem Isten Lelke alkotott, a Mindenható lehelete éltet.
- 5 Felelj nekem, ha tudsz, készülj, és állj ki ellenem!
- 6 Lásd, én is olyan vagyok Isten előtt, mint te: agyagból formáltak engem is.
- 7 Ne félj és ne ijedj meg tőlem, nem akarok erőszakkal kényszeríteni.
- 8 Te azt mondtad fülem hallatára, és én hallottam hangos szavaidat:
- 9 Tiszta vagyok, vétség nélkül, ártatlan vagyok, nincs bűnöm,
- 10 Isten mégis talál bennem kifogásolnivalót, ellenségének tart engem,
- 11 béklyót tett a lábamra, ellenőrzi minden ösvényemet.
- 12 Erre azt felelem, hogy nincs igazad, mert Isten nagyobb a halandónál.
- 13 Miért pereltél velem, hogy egyetlen szóra sem ad választ?
- 14 Hiszen szól az Isten így is meg amúgy is, de nem törődnek velem.
- 15 Álomban, éjszakai látomásban, amikor mély álomba merül az ember, vagy a fekvőhelyén szendereg,
- 16 akkor ad kijelentést az embernek, és intelmeire pecsétet tesz.
- 17 Így téríti el az embert a rossz cselekedettől, és így óvja meg az embert a kevélységtől.
- 18 Így akarja megőrizni lelkét a sírtól, és életét, hogy ne dőfje át fegyver.
- 19 Így fegyelmezi fekvőhelyén fájdalommal és csontjainak szüntelen háborgásával.
- 20 Megutáltatja vele az ételt, lelkével kedvenc eledelét.
- 21 Húsa lesoványodik, alig látható, azelőtt nem látható csontjai kiállnak.
- 22 Közeledik lelke a sírgödörhöz és élete a halottakhoz.
- 23 Ha van mellette egy angyal a sok közül, aki közvetítőként melléáll, és megmondja az embernek kötelességét,
- 24 akkor könyörül rajta Isten, és ezt mondja: Váltsd ki, hogy ne jusson a sírba, elfogadom a váltságdíjat!
- 25 Teste duzzad az ifjúságtól, visszatér fiatalsága.
- 26 Istenhez könyörög, és ő kegyelmes lesz hozzá, megengedi, hogy arcát örvendezve nézze, és újból elfogadja őt igaznak.
- 27 Ő pedig énekben mondja el az embereknek: Vétkeztem, mert görbévé tettem az egyenest, de Isten nem eszerint fizetett meg nekem.
- 28 Megváltott engem, hogy ne jussak a sírba, és életem a világosságban gyönyörködjek.
- 29 Mindezt kétszer-háromszor is megteszi Isten az emberrel,
- 30 hogy visszahozza őt a sírból, és ráragyog az élők világossága.
- 31 Figyelj, Jób, hallgass rám! Légy csendben, most én beszélek!
- 32 Ha lesz mondanivalód, felelj, beszélj, mert neked szeretnék igazat adni.
- 33 Ha pedig nem lesz, hallgass rám! Légy csendben, majd én bölcsességre tanítlak.

Jób. 34.

1 Megint megszólalt Elíhú, és ezt mondta:

2 Hallgassatok szavaimra, bölcssek, figyeljetek rám, ti tudósok!

3 Mert a fül úgy vizsgálja a szavakat, ahogyan az íny kóstolja az ételt.

4 Keressük meg együtt az igazságot, értsünk egyet abban, mi a jó.

5 Hiszen ezt mondta Jób: Igaz vagyok, de Isten megfosztott igazamtól.

6 Azt kell hazudnom, hogy nincs igazam?! Halálos nyíl talált el, pedig nem vagyok hitszegő.

7 Melyik ember olyan, mint Jób? Úgy issza a gúnyolódást, mint a vizet,

8 egy társaságban forog a gonosztevőkkel, és a bűnös emberekkel jár!

9 Mert ezt mondja: Nem használ az embernek, ha örömét leli Istenben.

10 Azért ti okos emberek, hallgassatok rám! Távol van Istentől a bűn, és a Mindenhatótól az álnokság.

11 Tettei szerint fizet az embernek: mindenki azt találja, amit keresett.

12 Bizonyos, hogy Isten nem követ el törvényteleniséget, és a Mindenható nem ferdíti el az igazságot.

13 Ki bízta rá a földet, és ki készítette az egész világot?

14 Ha csak magával gondolna, visszavenné magához lelkét és leheletét,

15 egyszerre kimúlna minden test, és az ember visszatérne a porba.

16 Ha elég értelmes vagy, halld meg ezt, figyelj hangos beszédemre!

17 Kormányozhat-e, aki gyűlöli a törvényt, és te bűnösnek tarthatod-e az igazat, a hatalmast,

18 őt, aki azt mondhatja a királynak, hogy semmirekellő, és a fejedelmeknek, hogy bűnösök,

19 aki a vezető emberekkel szemben nem személyválogató, és a gazdagokat nem helyezi a nincstelenek elé, mert mindegyik az ő keze alkotása?!

20 Egy szempillantás, és meghalnak éjnek idején. Megrendülnek a népek és elenyésznek, távozniuk kell a hatalmasnak is, mégpedig nem emberi erő által.

21 Mert ő szemmel tartja az ember útját, és látja minden lépését.

22 Még a sötétségbe és a halál árnyékába sem rejtőzhetnek el a gonosztevők.

23 Mert Istennek senkit sem kell sokáig megfigyelnie, hogy ítéletre kerüljön eléje.

24 Hatalmasokat zúz össze vizsgáltság nélkül, és másokat állít a helyükre,

25 mert ismeri tetteiket. Egy éjjel ellenük fordul, és szétmorzsolja őket.

26 Ott bünteti meg a bűnösöket, ahol mindenki látja:

27 mert elfordultak tőle, semmit sem törődtek útjaival.

28 Miattuk száll hozzá a nincstelenek kiáltása, ő pedig meghallgatja a nyomorultak kiáltását.

29 Ha tétlen marad, ki ítélné el? Ha el akarja rejteni arcát, ki láthatja meg, akár egy nép, akár egy ember?

30 Nem engedi uralkodni az elvetemülteket, sem azokat, akik törbe csalják a népet.

31 Mondhatja-e valaki Istennek: Megbűnhődtem, nem leszek rossz!?

32 Te taníts meg arra, amit én nem látok. Ha álnokságot követtem el, nem teszem többé.

33 Talán azt torolja meg, amit te megvetendőnek tartasz? Most neked kell döntened, nem nekem! Mit tudsz felelni?

34 Ezt mondják majd nekem az értelmes emberek, és a bölcs férfiú, aki engem hallgat:

35 Jób beszél, de értelmetlenül, szavait nem fontolta meg.

36 Bár sokáig tartana Jób próbatétele, mivel úgy felelt, mint az álnokok!

37 Hiszen vétkét hűtlenséggel tetézi, csapkodja közöttünk a kezét, és szaporítja istenellenes szavait.

Jób. 35.

- 1 Tovább beszélt Elíhú, és ezt mondta:
- 2 Jogosnak gondolod-e, ha ezt mondod: Igazam van Istennel szemben?
- 3 Ha így szólsz: Mit érek vele, mi hasznom abból, ha nem vétkezem? -
- 4 Én megadom rá neked a választ, neked is, meg a barátaidnak is.
- 5 Tekints az égre és lásd meg! Nézd a fellegeket, milyen magasan vannak fölötted!
- 6 Ha vétkezel, mit ártasz neki? Bármennyi a bűnöd, mit tehetsz ellene?
- 7 Ha igaz vagy, mit adsz neki, vagy mit kap tőled?
- 8 Csak a magadfajta embernek árt a bűnöd, és az ember fiának használ igazságod.
- 9 A sok elnyomás miatt kiáltoznak az emberek, jajgatnak a hatalmasok karja miatt.
- 10 De nem mondják: Hol van az én teremtő Istenem, aki éneket ad számba éjszaka,
- 11 aki többre tanít minket, mind a föld állatait, és bölcsebbé tesz az égi madaraknál?
- 12 Ezért kiálthatnak a gonoszok kevélysége miatt, de ő nem válaszol.
- 13 Bizony a hiábavalóságot nem hallgatja meg Isten, a Mindenható nem veszi tekintetbe.
- 14 Akkor sem, ha azt mondod, hogy nem veszed észre, előtte van ügyed, de várnod kell.
- 15 Mivel még nem büntetett meg eléggé haragjában, és még nem vette tudomásul, hogy mily nagy a véték,
- 16 azért tátja föl Jób hiábavalóságra a száját, és szaporítja a szót tudatlanul.

Jób. 36.

1 Azután így folytatta beszédét Elíhú:

2 Légy egy kis türelemmel, majd fölvilágosítlak, mert van még mondanivalóm Istenről.

3 Messziről hozom, amit tudok, hogy igazoljam Alkotómat,

4 mert beszédem valóban nem hazugság. Tökéletes tudás áll előtted.

5 Milyen hatalmas az Isten! Mégsem vet meg senkit. Hatalmas, erős szívű.

6 Nem tartja életben a bűnöst, de a nyomorultnak igazságot szolgáltat.

7 Nem veszi le szemét az igazról, sőt királyi trónra ülteti, örökre fölmagasztalja.

8 Ha pedig bilincsekbe verik, és a nyomorúság köteleivel tartják fogva őket,

9 ezzel tettüket adja tudtukra, és vétkeiket, mert fölfuvalkodtak.

10 Megnyitja fülüket az intellembefogadására, és meghagyja, hogy térjenek meg a gonoszságból.

11 Ha hallgatnak rá, és szolgálják őt, napjaikat jólétben töltik, és éveiket boldogságban.

12 De ha nem hallgatnak rá, dárda üti át őket, és kimúlnak tudatlanságuk miatt.

13 Az elvetemült szívűek dacosak maradnak, nem kiáltanak Istenhez, ha megkötözi őket.

14 Már fiatalon elhal a lelkük, s életük, mint a paráznaké.

15 A nyomorultat a nyomorúság által menti meg, és a sanyargatás által nyitja meg fülüket az Isten.

16 Téged is kivezetne a nyomorúság torkából tágas helyre, ahol nincs szorultság, és bőven kerülne asztalodra zsíros étel.

17 De te igaztalan ítélezéssel vagy tele, és jogosan ér utol az ítélet.

18 Csak az indulat ne ragadjon el, ha csapás ér, és ne áltasd magad nagy váltságdíjjal.

19 Eljut-e hozzá a nyomorúságból segélykiáltásod és minden erőfeszítésed?

20 Ne vágyódj arra az éjszakára, amikor népek tűnnek el a helyükről!

21 Vigyázz, ne fordulj a gonoszsághoz, ne válaszd azt a nyomorúság helyett!

22 Mily fenséges az erős Isten! Van-e hozzá fogható tanítómester?

23 Ki kérheti tőle számon magatartását? Ki meri azt mondani róla, hogy álnokul járt el?

24 Inkább arra gondolj, hogy magasztald tetteit, amelyekről énekelnek az emberek!

25 Minden ember reá tekint, de mint halandó, csak messziről látja.

26 Milyen magasztos az Isten! De nem ismerhetjük meg, éveinek száma kifürkészhetetlen.

27 Mert összegyűjti a vízcseppeket, a felhőből esőt szitál,

28 amelyet a fellegek árasztanak, bőségesen hullatnak az emberre.

29 Értheti-e valaki, miért terül szét a viharfelhő, miért dörög annak sátra?

30 Világosságot áraszt maga körül, de a tenger mélyét beborítja.

31 Mert ezekkel ítélik a népek fölött, de eledelt is ad bőségesen.

32 Mindkét kezét villámfény borítja, és ráküldi ellenfeleire.

33 Hírt ad róla a mennydörgés, a jószág is érzi közeledését.

Jób. 37.

- 1 Bizony, megremeg ettől a szívem, és csaknem kiugrik a helyéből.
- 2 Hallgassátok figyelmesen mennydörgését és a morajlást, mely szájából jön ki.
- 3 Az egész ég alatt szétterjeszti, villámfényét is a föld pereméig.
- 4 Utána mennydörgés bömböl, dörög fenséges hangon: szüntelenül hallatszik a hangja.
- 5 Csodás hangon mennydörög az Isten, és nagy tetteket visz véghez, amelyeket meg sem értünk.
- 6 Megparancsolja a hónak, hogy hulljon a földre, a záporosőnek és a felhőszakadásnak, hogy zuhogjon.
- 7 Minden emberi kezet lefog, hadd tudja meg minden ember, hogy most ő cselekszik!
- 8 A vadállat is rejtekébe húzódik, és búvóhelyén tanyázik.
- 9 Kamrájából előjön a szélvihar, Észak csillagzata felől a hideg.
- 10 Isten leheletétől jég támad, a víz felszíne jégpáncél lesz.
- 11 Majd nedvességgel terheli meg a felleget, és villámot szór a felhő.
- 12 Gomolyog az körös-körül, hogy az ő irányítása szerint megtegye mindazt, amit csak parancsol az egész föld kerekiségén.
- 13 Egyszer büntetésül adja földjére, máskor meg szeretetből.
- 14 Figyelj csak ide, Jób! Állj meg, és gondold meg Isten csodáit!
- 15 Tudod-e, mikor rendelkezik úgy az Isten, hogy villámfénye ragyogjon a felhőben?
- 16 Tudod-e, miért lebegnek a fellegek, a tökéletes tudás csodái?
- 17 Hogyan melegednek át ruháid, ha nyugton hagyja a déli szél a földet?
- 18 Ott voltál-e, amikor a felhőtakarót formálta, mely szilárd, mint az öntött tükör?
- 19 Mondd meg nekünk, mit mondjunk neki? Nem jutunk hozzá a sötétség miatt.
- 20 Kell-e mondani neki, ha beszélni akarok? Mondta-e valaha ember, hogy el akar veszni?
- 21 Még nem látják a napfényt, bár az ragyog a fellegek mögött, de szél támad, és kitisztul.
- 22 Észak felől aranyló szél támad, Isten körül félelmetes ragyogás.
- 23 A Mindenhatót nem tudjuk megtalálni, hatalma fenséges. A jogot és a teljes igazságot mégsem nyomja el.
- 24 Azért félik őt az emberek, mert rá sem néz azokra, akik bölcsnek tartják magukat.

Jób. 38.

- 1 Ekkor megszólalt az ÚR a viharban, és ezt mondta Jóbnak:
- 2 Ki akarja elhomályosítani örök rendemet értelem nélküli szavakkal?
- 3 Övezd hát föl derekadat férfiasan! Én kérdezek, te meg oktass engem!
- 4 Hol voltál, amikor a földnek alapot vetettem? Mondd el, ha tudsz valami okosat!
- 5 Tudod, ki szabta meg annak méreteit, vagy ki feszített ki fölötte mérőzsinórt?
- 6 Mire vannak erősítve oszlopai, vagy ki helyezte el sarokkövét,
- 7 amikor együtt vigadoztak a hajnali csillagok, és ujjongtak mind az istenfiak?
- 8 Ki zárta el ajtókkal a tengert, amikor buzogva előtört a föld gyomrából,
- 9 amikor felhőbe öltöztettem, és sűrű homállyal takartam be,
- 10 amikor határt szabtam neki, zárat és ajtókat raktam rá,
- 11 és ezt mondtam: Eddig jöhetsz, tovább nem! Ez ellene áll büszke hullámaidnak!
- 12 Lett-e parancsodra reggel, mióta élsz? Kijelölted-e a hajnalnak a helyét,
- 13 hogy szélénél fogva megragadja a földet, és lerázza róla a bűnösöket?
- 14 Formálódik, mint az agyag a pecsét alatt, és előtűnik a föld, mintha fel volna öltöztetve.
- 15 Így veszi el a bűnösöktől a világosságot, és összetöri a fölemelt kart.
- 16 Eljutottál-e a tenger forrásáig? Bejártad-e a mélység alját?
- 17 Föltárultak-e előtted a halál kapui? A halál árnyékának kapuit láttad-e?
- 18 Megfigyelted-e a földet teljes szélességében? Mondd el mindezt, ha tudod!
- 19 Melyik út visz a világosság lakóhelyéhez, és hol a helye a sötétségnek?
- 20 Vissza tudod-e vinni határai közé, ismered-e a házába vezető ösvényt?
- 21 Tudod te, hiszen akkor születél, napjaid száma igen nagy!
- 22 Eljutottál-e a hó raktárához? A jégeső raktárát láttad-e?
- 23 A nyomorúság idejére tartogatom ezt, a harc és a háború napjára.
- 24 Melyik útról oszlik el a világosság, és honnan árad szét a keleti szél a földön?
- 25 Ki ásott csatornát a felhőszakadásnak, és utat a mennydörgő viharfelhőnek,
- 26 hogy esőt adjon a lakatlan földre, az ember nem lakta pusztára,
- 27 hogy bőven megitassa a pusztát sivatagot, és zöldellő növényzetet sarjasszon?
- 28 Ki az apja az esőnek, és ki nemzette a harmatcseppeket?
- 29 Kinek a méhéből származik a jég, és az égből hulló darát ki nemzette?
- 30 Összesűrűsödnek a vizek, mint a kő, és befedik a mélység felszínét.
- 31 Össze tudod-e kötni a Fiastyúk szálait? A Kaszás-csillag köteleit meg tudod-e oldani?
- 32 Föl tudod-e kelteni időben az állatöv csillagait? Tudod-e vezetni a Nagymedvét fiaival együtt?
- 33 Ismered-e az ég szabályait? Talán te határozod meg uralmát a földön?
- 34 El tudod-e juttatni hangodat a felhőkig, hogy vízáradat borítson el téged?
- 35 Tudsz-e villámokat küldeni útjukra, és mondják-e neked: Itt vagyunk?
- 36 Ki adott bölcsességet a sötét felhőkbe, vagy a légi tűneményeknek ki ajándékozott értelmet?
- 37 Ki olyan bölcs, hogy meg tudja számlálni a fellegeket, és ki tudja kiüríteni az ég tömlőit,
- 38 ha megkeményedik a föld, mint az öntvény, és egymáshoz tapadnak a göröngyök?
- 39 Tudsz-e a nőstény oroszlánnak zsákmányt ejteni, ki tudod-e elégíteni az oroszlánkölykök éhségét,
- 40 amikor rejtékelyükön lapulnak, és a bokrok között leshelyükön fekszenek?
- 41 Ki szerez eledelt a hollónak, amikor fiókái Istenhez kiáltanak, és kóvályognak, mert nincs mit enniük?

Jób. 39.

- 1 Tudod-e, mikor ellik a kőszáli zerge, megfigyelted-e, mikor borjazik a szarvas?
- 2 Megszámoltad-e, hány hónapig vemhesek, tudod-e, mikor ellenek?
- 3 Lefekszenek, megellik borjaikat, és megszabadulnak fájdalmuktól.
- 4 Borjaik megerősödnek, felnőnek a legelőn, elszélednek, és nem térnek hozzájuk vissza.
- 5 Ki bocsátotta szabadon a vadszamarat, ki oldozta el a zebra kötelét?
- 6 A pusztát rendeltem otthonává, lakóhelyévé a szikes földet.
- 7 Kineveti a városi sokadalmat, nem hallja a hajcsár kiáltozását.
- 8 A hegyeken keres legelőt, fölkelet mindenféle zöld növényt.
- 9 Hajlandó-e szolgálni neked a bivaly? Ott hál-e jászolodnál?
- 10 Barázdába tudod-e fogni kötéllel a bivalyt, boronálja-e utánad a göröngyöket?
- 11 Bízhat-e benne, mivel nagy az ereje? Rábízhatod-e a munkádat?
- 12 Elhiszed-e róla, hogy behordja gabonádat, és szérűdre betakarítja?
- 13 A struccmadár vígan verdes szárnyával, nem gólyaszárny és -toll az!
- 14 A földön hagyja tojásait, és a porban költeti ki.
- 15 Elfelejt, hogy a láb eltiporhatja, és a mezei vad eltaposhatja.
- 16 Fiaihoz oly mostoha, mintha nem is az övéi volnának. Nem retteg attól, hogy kárba vész fáradsága.
- 17 Mert Isten megtagadta tőle a bölcsességet, nem részesítette értelemben.
- 18 De ha nekirugaszkodik, nevet a lovon és annak lovasán.
- 19 Te adsz-e erőt a lónak, te ruházod-e fel a nyakát sörénnyel?
- 20 Te ugráltatod-e, mint egy szöcskét? Büszke horkantása félelmetes.
- 21 Kapálja a csatateret, örvend erejének, és nekirohan a fegyvernek.
- 22 Neveti a rettegést, nem remeg, nem fordul vissza a kard előtt.
- 23 Csörög rajta a tegez, csillog a lándzsa és a kopja.
- 24 Dübörögve, reszketve dobog a földön, nem marad veszteg, ha zeng a kürt szava.
- 25 Nyerít, valahányszor megszólal a kürt, már messziről megérzi a harcot, a vezérek dörgő hangját és a harci zajt.
- 26 A te értelmed műve az, hogy szárnyra kel az ölyv, és kiterjeszti szárnyait dél felé?
- 27 A te parancsodra száll-e magasan a sas, és rakja magasan a fészket?
- 28 Kősziklán lakik, ott tanyázik, a sziklafokon és a bérctetőn.
- 29 Onnan kémlel ennivaló után, messzire ellátnak szemei.
- 30 Fiókái vért szívnek, és ahol sebesültek vannak, ott terem.

Jób. 40.

1 Szólt az ÚR, és ezt mondta Jóbna:

2 Mit perlekedik a Mindenhatóval az akadékoskodó? Aki Istennel akar vitatkozni, feleljen neki!

3 Jób pedig felelt, és ezt mondta az ÚRna:

4 Bizony, könnyelmű voltam! Mit felelhetnék neked? Kezemet a számra teszem.

5 Egyszer beszéltem, de ezután nem szólok, vagy ha kétszer: többé nem teszem.

6 Az ÚR válaszolt Jóbna a viharból, és mondta:

7 Övezd csak föl derekadat férfiasan! Én kérdezlek, te meg oktass engem!

8 Semmivé akarod tenni az én igazságomat? Bűnösnek mondasz engem, hogy te lehess igaz?

9 Van-e olyan karod, mint az Istennek? Tudsz-e olyan hangon mennydörögni, mint ő?

10 Ékesítsd föl magad fenséggel és méltósággal, öltözz ékességbe és pompába!

11 Öntsd ki dühös haragodát, láss meg minden gőgöst, és alázd meg!

12 Láss meg minden gőgöst, és igazd le, tipord el a bűnösöket, ahol csak vannak!

13 Ásd el valamennyit a föld alá, zárd el őket rejtett helyre!

14 Akkor még én is dicsérlek téged, mert megsegített a jobbod.

15 Nézd csak a vízilovat! Én teremtettem, mint téged. Fűvet eszik, mint a szarvasmarha.

16 Nézd, milyen erős a dereka, milyen kemények testén az izmok!

17 Merev a farka, mint a cédrus, combjának inai egymásba fonódnak.

18 Csontjai, mint az ércsövek, lábszárai, mint a vasrudak.

19 Isten remekműve ez! Fegyverrel is ellátta alkotója,

20 mégis a hegyek adják meg táplálékát; mellette játszadozik a mező minden vada.

21 Lótuszbokrok alatt hever, nádas és mocsaras rejtekhelyen.

22 Lótuszbokrok árnyéka borul rá, körülveszik a parti füzek.

23 Ha árad is a folyó, nem nyugtalankodik: biztonságban van, még ha szájáig ér is a Jordán.

24 El lehet-e fogni szemtől szembe, lehet-e karikát tenni az orrába?

25 Ki tudod-e fogni horoggal a krokodilt, le tudod-e szorítani a nyelvét kötéllal?

26 Tudsz-e kákát húzni az orrába, át tudod-e fúrni kampóval az állát?

27 Fog-e sokat könyörögni neked, vagy beszél-e hozzád szelíden?

28 Köt-e veled szövetséget, hogy fogadd fel állandó szolgálódnak?

29 Játszozhatsz-e vele, mint a madárral, és megkötheted-e leánykáid kedvéért?

30 Alkudozhatnak-e rajta a cimborák, osztozkodhatnak-e rajta a kereskedők?

31 Teletűzdelheted-e nyársakkal a bőrét, és halászószigonnyal a fejét?

32 Nyúlj csak hozzá, majd nem gondolsz többé a harcra!

Jób. 41.

- 1 Hiszen aki ebben reménykedik, csalódik: már a puszta látásától is összeroskad.
- 2 Nincs olyan vakmerő, aki fölverje. Ki merne kiállni ellene?
- 3 Ki szállhat szembe velem úgy, hogy sértetlenül hagynám? Minden az enyém az ég alatt.
- 4 Nem hallgathatom el, milyenek a tagjai, mekkora az ereje, mily szép az alakja.
- 5 Ki húzhatná le a bőrét, ki mer benyúlni két fogsora közé?
- 6 Ki meri kettényitni a száját? Fogai körül rémület lakik.
- 7 Büszkén sorakoznak pikkelyei, mintha szoros pecséttel volnának lezárva.
- 8 Egyik a másikhoz olyan közel van, hogy a szél sem juthat közéjük.
- 9 Egymáshoz tapadnak, egybe kapcsolódnak elválaszthatatlanul.
- 10 Tüszentése fényt sugároz, szemei olyanok, mint a hajnal sugarai.
- 11 Szájából fáklyák jönnek elő, tüzes szikrák sziporkáznak.
- 12 Orrlyukaiból füst száll ki, mint valami gőzölgő forró üstből.
- 13 Lehelete lánggra lobbantja a parazsat, szája lángot lövell.
- 14 Nyakában erő lakik, rémülten futnak szét előle.
- 15 Testének alsó része is kemény, mozdíthatatlan, mintha rá volna öntve.
- 16 Szíve kemény, mint a kő, kemény, mint az alsó malomkő.
- 17 Ha fölemelkedik, megriadnak az erők is, ijedtükben fejüket veszti.
- 18 Ha el is találja a fegyver, nem árt neki, a lándzsa, a kopja és a nyíl sem.
- 19 Annyiba veszi a vasat, mint a szalmát, a rezet, mint a korhadt fát.
- 20 A nyílvesszőtől nem futamodik meg, pozdorjává törnek rajta a parittyakövek.
- 21 Semmibe se veszi a dorongot, nevet a dárda suhogásán.
- 22 Hasán mintha éles cserepek lennének, mint a cséplőszán, úgy kúszik az iszapban.
- 23 Nyomában fortyog a mély víz, mint a fazékban, fölkarvarja a tengert, mint a kenőcsöt.
- 24 Csillogó ösvényt hagy maga után, mintha megőszült volna a mély víz.
- 25 Nincs a földön hozzá hasonló, úgy van teremtve, hogy ne rettegjen.
- 26 Szembenéz minden hatalmassal, ő a királya minden vadállatnak.

Jób. 42.

1 Felelt Jób, és ezt mondta az ÚRnak:

2 Tudom, hogy mindent megtehetsz, és nincs olyan szándékom, amelyet meg ne valósíthatnál.

3 Ki merné elhomályosítani az örök rendet tudatlanul? Azért mondtam, hogy nem értem. Csodálatosabbak ezek, semhogy felfoghatnám.

4 Hallgass meg, hadd beszéljek! Én kérdezek, te pedig oktass engem!

5 Csak hírből hallottam rólad, de most saját szememmel láttalak.

6 Ezért visszavonok mindent, bűnbánatot tartok porban és hamuban.

7 Miután az ÚR mindezeket elmondta Jóbnak, így szólt az ÚR a témáni Elifázhoz:

Haragra gerjedtem ellened és két barátod ellen, mert nem beszéltetek rólam olyan helyesen, mint szolgám, Jób. 8 Azért vegyetek hét bikát meg hét kost, menjetek el

szolgámhoz, Jóbhoz, és mutassatok be égőáldozatot magatokért! Szolgám, Jób pedig imádkozzék értetek. Mert csak rá való tekintettel nem szégyenítlek meg benneteket,

hiszen nem beszéltetek rólam olyan helyesen, mint szolgám, Jób. 9 El is ment a témáni Elifáz, a súahi Bildád és a naamái Cófár, és úgy jártak el, ahogyan az ÚR megmondta nekik. És az ÚR újból kegyelmesen tekintett Jóbra.

10 Az ÚR jóra fordította Jób sorsát, miután Jób imádkozott barátaiért, és kétszeresen visszaadta az ÚR Jóbnak mindazt,

amije volt. 11 Elment hozzá minden férfi- és nőrokona, és minden régi ismerőse, és együtt étkeztek vele házában. Részvétellel vigasztalták azért, hogy olyan sok bajt bocsátott rá az ÚR.

Adott neki mindegyik egy pénzt és egy aranykarikát. 12 Az ÚR pedig jobban megáldotta Jób azután, mint azelőtt. Lett neki tizennégyezer juha, hatezer tevéje, ezer

igás ökre és ezer szamara. 13 Lett még hét fia és három leánya is. 14 Első leányát Jemimának, másodikat Keciának, harmadikat Keren-Happúknak nevezte el. 15

Országszerte nem voltak olyan szép nők, mint Jób leányai. Apjuk nekik is adott örökséget fiútestvéreikkel együtt. 16 Ezután Jób még száznegyven esztendeig élt, és meglátta fiait és unokáit negyedíziglen. 17 Öregen halt meg Jób, az élettel betelve.